

หนุ่มแสนดี เมาเหล้า และ ไม่กับคิด

ณ บ้านของเมธัส

บนห้องฟ้าประดับด้วยหมู่ดาราและจันทร์เพ็ญชวนให้น่าเซยชม สายลมพัดแผ่วเบาช่างเหมาะกับการนั่งเฝ้ารอบกองไฟเสี้ยเหลือเกิน

ที่ริมประตูรั้วอันเงียบสงบปรากฏหญิงสาวผมสีทองยาวสลวยสองคน

หญิงสาวนางหนึ่งลอยตัวข้ามประตูรั้วกลางเอ่ยอย่างรำเริง “ไม่รู้ว่าตานั่นจะรอพวกเราหรือเปล่านะ”

หญิงสาวอีกนางหนึ่งยกมือชี้ยุดูนาฬิกา “พี่เมธัสไม่ได้ทิ้งจดหมายเอาไว้ แม้เขายังออนไลน์อยู่ แต่ตอนนี้เวลาที่เที่ยงคืนกว่าแล้ว พี่เขาอาจจะนอนแล้วก็ได้นะเพอร์”

เพอร์ก็ลอยตัวสูงขึ้นมองดูแสงจากหน้าต่างบ้าน ทุกบานไว้แสงเล็ดลอดออกจากผ้าม่าน มีเพียงบริเวณชั้นหนึ่ง และไฟหน้าบ้านเท่านั้นที่ยังคงเปิดอยู่

“อ้อ อาจจะเป็นอย่างที่เธอว่า ทั้งห้องทำงานและตามห้องนอนก็ปิดไฟหมด สงสัยจะหลับไปแล้ว...” เธอปั้นหน้าบึ้งพร้อมยกมือกอดอก “น้องสาวที่น่ารัก กลับมาทั้งที ไม่เตรียมอะไรมาต้อนรับเลย”

มิเชลลอยตัวเข้ามาใกล้พลางพูดหยอกล้อ “อยากให้เป็นเมธัสต้อนรับฉันหรือว่าต้อนรับเธอล่ะเพอร์”

เฟริก้าหันมามักัดฟันตอบ “ก็บอกแล้วว่าย้ายเม็กแค่แชนวเล่น ไม่ได้เป็นจริง เป็นจิ้งเสียน้อย”

“อ๊อ ถ้าแค่แชนวเล่นทำไมต้องแอบหน้าแดงด้วยล่ะ” มิเชลอมยิ้มแล้วเดินนำหน้าเพื่อนไป

“เซอะ คนอย่างฉันสนใจแต่สุขภาพบุรุษสุดหล่อแบบจ๊โรยะเท่านั้น คนเจ้าชู้อย่างตานั้นฉันไม่สนใจหรอก” เฟริก้ารีบเดินตามเพื่อนที่แอบหัวเราะตึกตักเบาๆ ทำเอาเธอลอบขุ่นเคือง

ก่อนหน้านี้ขณะที่อยู่บนยานส่วนตัว มิเชลจับได้ว่าเธอแอบใช้ให้เม็กสารว็บใช้ประจำตัวติดเครื่องดักฟัง และยังมีการแอบค้นประวัติส่วนตัวเล็กน้อย ทำให้มิเชลรู้สึกขุ่นเคืองที่เพื่อนสนิททำเยี่ยงนี้กับพี่ชายบุญธรรมของตน

เม็กอยากจะช่วยเฟริก้าจึงช่วยแก้ตัว ‘คุณมิเชลอย่าเข้าใจคุณหนูผิดนะคะ เนื่องจากพวกเราทำหน้าที่ดูแลความปลอดภัยให้คุณหนู จึงจำเป็นต้องสืบประวัติทุกคนที่เข้ามาข้องแวะกับคุณหนู’

มิเชลเข้าใจหน้าที่ของอีกฝ่ายและสถานะของเพื่อนสาวดี เลยรีบหันไปขอโทษเฟริก้า

เฟริก้าเห็นว่าเพื่อนสนิทไม่ถอนตนเองแล้วก็รู้สึกโล่งใจ จึงคิดจะหันไปส่งสายตาขอขอบคุณสาวใช้คนสนิท ทว่ากลับพบเพียงแวตเจ้าเล่ห์ ที่จะปรากฏต่อเมื่ออีกฝ่ายคิดจะกลั่นแกล้งตน...

หญิงสาวยังไม่ทันจะเอ่ยอะไร เม็กก็เอ่ยต่ออย่างร่าเริง ‘และเหตุผลที่สำคัญที่สุดคือ พวกเรามองออกว่าคุณหนูคล้ายจะแอบสนใจคุณเม็กซ์มากเป็นพิเศษ เห็นได้จากที่แอบชักชวนให้เข้าไปในห้องยูนิต์ส่วนตัว แถมคุณเม็กซ์ยังชอบแอบมองคุณหนู และยิ่งเอ่ยชื่นชมความงามของคุณหนู...’

เฟริก้าตัวแข็งที่อดูจวบไปชั่วครู่ ครั้นได้สติก็คิดจะหันไปแก้ตัวกับเพื่อนสนิท ทว่ามิเชลกลับยิ้มคล้ายจะจับจุดอ่อนของเธอได้ หลังจากนั้นสาวน้อยที่ไม่เคยได้ตอบวาจาและไร้อารมณ์ดุจตุ๊กตา ก็เอาเรื่องนี้มาแชนวเธอทุกครั้ง เพื่อหยุควาจาหยอกล้อของเธอ ซึ่งก็ได้ผลมากพอสมควร

แม้กระทั่งตอนนี้ มันก็ยังมีผลอยู่บ้างไม่มากก็น้อย

ในขณะที่สองสาวกำลังเดินไปตามถนนที่ทอดยาวถึงคฤหาสน์...

ประตูคฤหาสน์พลันเปิดออกอย่างรวดเร็ว จากนั้นเซบาสเตียนก็ถือรถเข็น
สีเงินคันหนึ่งออกมา

หุ่นยนต์พอบ้านเอ่ยทักอย่างสุภาพ “ยินดีต้อนรับครับท่านแฟริก้า ท่าน
มิเชล”

แฟริก้ารีบป้อนสีหน้าเคร่งขรึม “สวัสดิเซบาสเตียน ไม่ทราบว่าคุณนี่
พี่เมธัสหลับหรือยังคะ”

เวลาที่อยู่ต่อหน้าผู้คน เธอจะคอยรักษาภิริยามารยาทให้ดูน่าเคารพยกย่อง
แม้แต่ในแกมก็พยายามควบคุมความประพฤติของตนอย่างเคร่งครัด พวกเธอเข้าใจ
จึงให้เกียรติและเชื่อฟังเด็กสาวคนนี้ แม้แต่เซบาสเตียนก็ไม่มีข้อยกเว้น

“ยังขอรับ”

แฟริก้าแอบสะกิดมิเชลที่อยู่ด้านข้างพลางกระซำอีกฝ่าย “มิเชล พี่ชาย
สุดที่รักของเธอยังตื่นอยู่ อยากจะไปบอกฝันดีก่อนไหม”

มิเชลได้แต่ส่ายหน้าพลางถอนใจ ทว่าเธอก็ไม่คิดจะหักหน้าแฟริก้าต่อหน้า
คนอื่น จึงหันไปถามเซบาสเตียน “แล้วพี่เมธัสอยู่ที่ไหนคะ หรือว่าเข้าไปในเมือง”

“ไม่ขอรับ นายท่านอยู่ที่บ้านพักริมทะเลสาบ กำลังจัดงานเลี้ยงฉลอง
ครั้งใหญ่ให้พวกท่านจิโรยะอยู่ ตอนนี่...”

ขณะที่พอบ้านกำลังกล่าวรายงาน แฟริก้ากลับกรี๊ดร้องด้วยความยินดี
“ว้าย! คุณจิโรยะอยู่ที่นั่นด้วยนั่นหรอ...”

เซบาสเตียนตกใจเล็กน้อยเพราะไม่เคยเห็นเด็กสาวเบื่องหน้ามีท่าทีเช่นนั้น
มาก่อน เขาตอบทั้งที่ยังตกตะลึงอยู่

“ใช่ขอรับ แต่...”

แฟริก้าไม่รอฟังคำตอบ เธอคว้าแขนมิเชลลอยตัวขึ้นฟ้ามุ่งหน้าไปยัง
ทะเลสาบทันควัน

พอบ้านหุ่นยนต์หนึ่งไปชั่วคราว พอคิดได้ว่าตนเองยังต้องยกรถใส่อาหารไป
ให้เมธัส จึงลอยตัวตามไป เขาลืมบอกเรื่องสำคัญกับอีกฝ่ายไปเสียสนิท ‘อืม...
ถ้าเป็นท่านแฟริก้าคงไม่เป็นไรมัง’

ทว่าความจริงกลับมีใช้เช่นนั้น

แฟร์ก็กำกริตรี่องอีกครั้ง แต่คราวนี้มันเกิดจากความตื่นตระหนก “ว้าย!
ไม่นะ!!”

มีเสียงเมธัสดังขึ้น “แฟร์อย่าทำแบบนี้!!”

เซบาสเตียนที่เร่งความเร็วเต็มที่จนมาถึงริมทะเลสาบ ก็ได้พบกับเหตุการณ์
ที่แม้แต่เขายังต้องตกตะลึง...

ผลจากการสืบประวัติ แฟร์ก็กำลังรู้เรื่องของจิไรยะไม่น้อย แม้เธอจะรู้ว่า

จิไรยะมีแฟนที่คบกันมานานป๊ออย่างคาโยะ แต่เธอก็ยังอยากจะเจอชายหนุ่ม

สำหรับเธอ จิไรยะคือชายหนุ่มแสนดีที่เข้ามาช่วยเธอจากพวกโจรร้าย
โดยไม่หวังผลประโยชน์ ไม่คิดจะจับเธอ ไม่แสดงท่าทีลามก หรือมองเธอกับ
เพื่อนด้วยสายตาอากุศล อีกทั้งเมื่อพบว่าแฟนสาวเข้าใจผิด เขาก็รีบทะยานวิ่งไป
หาอย่างรวดเร็ว โดยไม่คิดจะปิดบังสาเหตุ แถมเขายังไม่หันมาถามชื่อของพวก
เธอแม้แต่คนเดียว

ใบหน้าที่เต็มไปด้วยความสุขมุมลี้กยามกวดแก่งดาบ แสดงให้เห็นว่า
เขาเป็นลูกผู้ชายตัวจริง ไม่แพ้ตัวละครในหนังสือที่เขาเคยแสดง

จิไรยะเคยแสดงหนังเป็นพระเอกมาสิบห้าเรื่อง แม้จะเป็นหนังต้นทุนต่ำ
คนแสดงมีน้อยจนต้องใช้ภาพมนุษย์สามมิติมาแสดงเป็นตัวประกอบ เนื้อเรื่อง
ก็สั้น แถมไม่มีความสลับซับซ้อน แต่ทุกเรื่องกลับเต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก
ยิ่งบชชายหนุ่มที่รักนางเอกเพียงข้างเดียว และยอมสละชีวิตเพื่อช่วยเหลือคู่มั้น
ของเธอในตอนจบ ทำเอาแฟร์ก็เผลอดูฉากนั้นซ้ำไปซ้ำมาเกินห้ารอบ ทั้งที่เธอ
คิดว่าหนังรักนำเหมาย่น่าเบื่อแท้ๆ

ไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะหนัง เพลงรักแสนหวาน หรือการช่วยชีวิตเธอในเกมกัน
แน่ ที่ทำให้เธอมองข้ามเรื่องสำคัญ นั่นคือ ‘จิไรยะรักคาโยะชนิดไม่มีวันเปลี่ยนใจ’
แม้จะทราบตัวว่ารักนี้คงไม่สมหวัง แต่เธอก็ยังอยากอยู่ใกล้สุภาพบุรุษในอุดมคติ
แถมยังแอบสมัครเป็นแฟนคลับอย่างลับๆ อีกด้วย

แม้เธออยากพบเจอจิไรยะ แต่เธอก็อยากให้อีกฝ่ายทราบแล้วว่า ตน

เป็นเพียงแฟนคลับคนหนึ่งเท่านั้น เธอจึงไม่ส่งคนไปเชิญอีกฝ่าย แม้จะมีวิธีที่สามารถพาตัวมาได้แน่นอนอยู่หลายวิธีก็ตาม เธอหวังแค่ว่าจะได้เจอกันในเกมแบบธรรมดา พูดคุยกันแบบคนปกติทั่วไป ไม่ต้องเกรงใจในอำนาจบารมีของตระกูลเธอ

เมื่อทราบว่าอีกฝ่ายอยู่ใกล้แค่เอื้อม เธอจึงรีบพุ่งมาหาด้วยหัวใจที่ใสบริสุทธิ์ประดุจเด็กสาวธรรมดา ไม่คิดจะใช้มารยาหรืออำนาจครอบงำอีกฝ่าย
 ทว่าความจริงนั้นแสนโหดร้าย...

ณ ริมทะเลสาบยามค่ำอันงดงาม มีโต๊ะอาหารและเสื่อปูพื้นหลายผืน

บุลล้อมรอบกองไฟขนาดใหญ่สูงเกือบสามเมตร ห่างจากกองไฟเกือบห้าเมตร มีหญิงสาวกลุ่มหนึ่งนอนหลับกันอยู่เรียงๆ บนเสื่อ รอบข้างแต่ละคนมีขวดเหล้าวางระเกะระกะ บ้างตั้งเรียงกันเป็นกอง บ้างก็ล้มกลิ้งจนเหล้าหกรดพื้น

ด้านหนึ่งของกองไฟมีเงาร่างคนสามคนกำลังร้องรำทำเพลงกันอย่างคึกคัก

หนึ่งในเสียงร้องนั้นเป็นเสียงที่แพร่ความรู้สึกค้นหา แม้จะฟังดูมีนเมาอยู่บ้าง แต่เธอก็เคยได้ยินเสียงนี้จากหนังและเพลงมาหลายสิบเที่ยวแล้ว จึงรีบลากเพื่อนพุ่งตรงไปทันที

แต่ยังไม่ทันที่เธอจะลอยตัวเข้าไปใกล้ ก็มีร่างของชายหนุ่มคนหนึ่งโผล่มาขวางทางไว้ ใบหน้าเขาดูเคร่งขรึมจริงจัง พูดด้วยเสียงดุดัน “น้องทั้งสองคนห้ามเข้าไปเด็ดขาด”

ชายหนุ่มเบื้องหน้าแต่งตัวไม่เรียบร้อย เสื้อติดกระดุมไม่กี่เม็ด ทรงผมยุ่งเหยิงเหมือนรังนก ทว่าทั้งตัวมีกลิ่นเหล้าคloy ยามเขาเอ่ยออกมาทำเอาสองสาวผงะลอยตัวถอยหลังไปเล็กน้อย

ถึงชายหนุ่มจะมีผมปิดใบหน้านามองไม่ถนัด แต่มีเชลก็จดจำเสียงของอีกฝ่ายได้ จึงอุทานด้วยความดีใจ “พี่เมธัส ขอโทษนะค่ะที่พวกฉันเข้ามาช้า”

เมธัสคลี่ยิ้มอ่อนโยนพลาญเอ่ยด้วยเสียงทุ้มทุ้ม “เรื่องนั้นไม่เป็นไร แค่นี้เห็นพวกน้องอีกครึ่งพี่ก็ยินดีแล้ว”

แฟร์ก้าไม่มีอารมณ์จะทักทายคนลามกที่เคยพูดพล่อยๆ กับเธอ จึงเมื่อนหน้าหนี แต่ก็ยังเอ่ยทักทายอย่างสุภาพ “สวัสดิ์ค่ะพี่เมธัส มิทราบว่ามีขางทางพวกฉันทำไมคะ หรือคิดจะผิดคำสัญญาที่จะให้ฉันเจอคุณจิโรยะ”

เมธัสพยายามใช้น้ำเสียงโน้มหัวใจสองสาว “ไม่ใช่แบบนี้ค่ะ เพียงแต่ตอนนั้น...”

“พี่เมธัสไปไหนแล้ว มาตี้มมาตั้นกันให้เต็มที่ดีกว่า เอ๊ก!” เสียงนายูกิดังขึ้นจากเบื้องหลัง

โซเอ่ยตามด้วยน้ำเสียงเผลอมา “ซ่ายๆ หรือว่าเมจจนคอบคาวชวดไปแล้วเพ้อซ่ายๆ”

จิโรยะดำเพื่อนสนิทด้วยน้ำเสียงที่ดูมีนเมาเพียงเล็กน้อย “เฮ้อ พวกแกไปลามปามพี่เมธัสได้ไงพะ อย่างเพเขาไม่จอดเพราะเหล้าสองสามขวดแบบพวกแกหรอก”

แฟร์ก้าหุติจึงร้องตะโกนด้วยเสียงหวานใส “คุณจิโรยะอยู่ตรงนั้นด้วยหรือคะ ฉันแฟร์ก้าเป็นศิษย์น้องของคุณนะคะ”

เมธัสรีบหันไปมองด้านหลัง แล้วยกมือไล่พวกแฟร์ก้าในทันใด “พวกเธอออกไปจากตรงนี้ก่อน ตอนนี้พวกจิโรยะแต่งตัวไม่สุภาพเท่าไร”

ทว่าแฟร์ก้าหรือจะใส่ใจ ในหัวของเธอมีแต่ภาพชายหนุ่มสุดเท่มาดพระเอกหนัง เธอจึงหายตัวไปยังต้นเสียงโดยพลัน ผิดกับมิเชลที่ยังอยู่รอคำอธิบาย

“ว้าว สาวสวยคนนี้หรือคือศิษย์น้องที่รักของฉัน” เสียงนายูกิดังขึ้นทันควัน

โซเอ่ยต่อ “เฮ้อ นี่น้องนุชของฉันต่างหาก เหยอๆ มาตี้มกับพี่ใหม่ น้องสาว”

จิโรยะที่ควรเอ่ยห้ามเพื่อนกลับพูดว่า “ตามหลักแล้วรุ่นน้องต้องเคารพรุ่นพี่ ดังนั้นต้องมาเฝ้าเพื่อนกันก่อน แต่อย่าลืมเดินแบบนี้กับแบบนี้ด้วยนะ”

นายูกิตวาด “เจ้าบ้า เดินแบบนี้ได้ไง ต้องทำนี่ต่างหาก...” เขาหมุนตัวพลางแสดงท่าพิสดาร “เฮ้อ บัดจ๊าบัด ซ่ายๆ”

เมธัสส่งสายตาเสียใจให้แฟร์ก้า แล้วหันไปมองสามหนุ่มที่ยังคงต้นท่า

แปลกพิกล นอกจากมีกางเกงขาสั้นติดตัวเป็นชิ้นสุดท้ายแล้ว ก็มีเพียงภาพวาดบนหน้าห้อง กับกระจาดและขวดเหล้าที่ถือไว้ในสองมือ เตี้ยก็ใช้ปิดใบหน้าบ้าง ปิดห้องบ้าง ไม่ก็หมუნกันไปตามพลางใช้กระจาดปิดน้องชายที่ใกล้จะเผยตัวต่อสาธารณชนอยู่รอมร่อ มืออีกข้างก็กระดกเหล้าเข้าปากไม่ยั้ง ส่วนที่กลืนไม่ทันก็ทะลักออกจากปากไหลอาบไปทั้งตัว จะให้มองว่าชวนวาทวิวกีพอได้อยู่ แต่คนส่วนใหญ่คงบอกว่า นี่เป็นช่วงสุดท้ายก่อนที่พวกซีเม่าจะผล็อยหลับเสียมากกว่า

ขนาดมิเชลชะงักมองแต่ไกลก็ยังเกือบเห็นสามหนุ่มได้ชัดเจน บัดนี้พวกเขากำลังเดินรำไปรอบๆ เพื่อนสาวที่ยืนแข็งที่ถือเป็นรูปปั้น ครั้นเห็นกางเกงขาสั้นที่ใกล้จะหลุดกันเต็มแก่ สองแก้มเธอก็แดงระเรื่อ เธอรีบซุกใบหน้าร้อนผ่าวลงแผ่นหลังเมธัสแล้วถามด้วยความขวยเขิน “พวกพี่เมธัสกำลังเล่นอะไรกัน หรือว่านี่เม่าจนไม่เหลือสติแล้ว”

เมธัสหัวเราะแห้งๆ แก่เขิน แล้วเหลียวดูพวกสาวๆ ที่เม่าหลับกันไม่เป็นท่า คาโยะกับซากุยะนอนกอดกันกลมตึก ส่วนพี่น้องฝาแฝดนอนกอดขวดเหล้าคนละขวด สองแก้มทุกคนแดงระเรื่อ แต่งตัวกันไม่ค่อยเรียบร้อยเท่าไร ทว่าก็ยังดูดีกว่าสามหนุ่มอยู่มากโข มีเพียงมิโคโตะที่นั่งเดิมอยู่เพียงลำพังอย่างเงียบงัน...

เทเรซ่านอนหลับด้วยฤทธิ์สุราอยู่อีกมุมหนึ่ง ส่วนคุโรโกะ จุน และรูบี้ เมธัสเพิ่งจะอุ้มขึ้นไปนอนในบ้านพักริมทะเลสาบเมื่อสักครู่

ก่อนที่เขาจะได้อธิบายสภาพเมืองหน้าต่อน้องสาวที่แอบอยู่ด้านหลัง...

สามหนุ่มที่เดินไปพลางดื่มเหล้าไปพลางก็เริ่มระรานศิษย์น้องที่ยืนตัวแข็งที่ออกอยู่กลางวง ด้วยท่าที่เร็งรำและสนิหิตเชื้อ

นายูกิคว้าปากกาสีดำมาวาดหมวดแมวบนสองแก้มของแฟริก้า “คนไม่เดินต้องโดนลงโทษ ฮ่าๆ”

โซหัวเราะพลางยื่นเซไปเซมาคล้ายจะล้มได้ทุกเมื่อ “ฮ่าๆ อย่างนี้ต้องวาดภาพที่หน้าห้องด้วย เตี้ยวศิษย์พี่จะช่วยปลดกระดุมให้”

เมื่อกระดุมเม็ดแรกถูกปลดออก แฟริก้าก็สะดุ้งสุดตัวด้วยความตกใจ แต่เธอยังไม่ทันขยับตัวหนี จิโรยะก็ปิดมือสองหนุ่มออกพลางตามด้วยความ

ฉุนเฉียว “เฮ้ย พวกแกสองตัวทำอะไรวะ ศิษย์นี่องเป็นผู้หญิงนะเพี้ย”

เมธัสคิดจะเข้าไปห้ามแต่ก็ยั้งตัวไว้ด้วยความโล่งอก “โธ่คิดที่ถึงจี้ไรยะ จะเมาแต่ก็ยังมีนิสัยสุภาพบุรุษอยู่บ้าง”

แฟร์ก้าแยมยิ้มด้วยความปลาทปริ่มพลางคิดในใจ “ถึงจะเมาแต่ก็ยังเป็นคนเดิม...” แต่ในขณะที่เธอกำลังจะเอ่ยคำขอบคุณนั้นเอง...

เพราะความหุดหิดที่โดนเพื่อนบดมีด ประกอบกับความมีเมตตา นายุกิกับโซจึงเข้าไปล็อกแขนเพื่อนชายจอมวุ่น

นายุกิตวาดตังก้อง “ขอเป็นพระเอกจริงนะแก ันขอดูหน่อยซิว่า ของแกมันจะเจ๋งขนาดไหนวะ”

โซเอ่ยเสริม “ชายๆ ขอเบ่งนั้ก ขอดูหน่อยว่ามันใหญ่ขนาดไหน ฮ่าๆ”

และแล้วทางเกงที่ใกล้หลุดอยู่รวมรอก็ถูกดึงร่วงลงไปกองกับพื้น...

สาวน้อยที่เห็น ‘สิ่งนั้น’ เต็มสองตา ต้องกลับมายืนตัวแข็งที่อีกครึ่ง

ส่วนเมธัสได้แต่ส่ายหน้าด้วยความระอา แต่พอจะเข้าไปช่วยใส่เสื้อผ้าชิ้นสุดท้ายให้ลูกศิษย์ มิเชลที่อยู่ด้านหลังก็ดันตกตะลึงจนร่วงดิ้งลงพื้น ทำเอาเขาต้องรีบหายตัวลงไปปรับร่างของน้องสาวไว้

แต่มันยังไม่จบแค่นั้น นายุกิกับโซเห็นน้องชายขนาดลำบึกของเพื่อนก็รู้สึกไม่ยอมแพ้

นายุกิถอดทางเกงในของตนออกบ้าง “เฮ้ย อย่ามาเบ่งทับกันลิเวีย ข้าเจ๋งกว่า”

โซก็บ้าตาม “ข้าต่างหากเจ๋งที่สุด”

จี้ไรยะคล้ายไม่มีสติสักเท่าไร้ เขาพูดอย่างมีเมตตา “ใครบอกเพลงของฉันทันเจ๋งที่สุดต่างหาก ฮ่าๆ”

ทว่าสองหนุ่มที่ไร้สติยิ่งกว่า หันไปมองหน้าแฟร์ก้าแล้วตะคอกใส่ “เฮ้ย ศิษย์นี่องดูให้เพที่สิว่า ของใครใหญ่สุด”

แฟร์ก้าคล้ายจะได้สติ เธอหลับตาส่ายหน้าพลางกรีดร้อง “ไม่ๆ”

จี้ไรยะไม่รู้เลยว่าตัวเองทำอะไรลงไป เขาสาวเท้าเข้าไปใกล้แล้วยื่นขวดเหล้าใส่ปากอีกฝ่าย “ไม่อะไร หรือจะปฏิเสธเหล่าของพวกเขาเพ...”

ทว่าผีเฝ้าที่ก้าวเดินกลับสวนเซ เหมือนจะหกล้มทับร่างสาวน้อย เขาจึงรีบพยุงตัวไว้... ด้วยการใช้มือซ้ายยันกับหน้าอกของคนเบื้องหน้า

หญิงสาวผู้ถูกลวนลามร้องลั่นพร้อมกับตัวต่าเท้าสังหาร “ว้าย! ไม้ะนะ!!”
เมธัสที่เพิ่งจะวางมิเชลลงกับพื้นรีบตะโกนห้าม “เพ็รียอย่าทำแบบนั้น!!”

แต่มันสายไปแล้ว ลูกเตะฝ่าหมากที่ปล่อยออกมาในขณะหวาดกลัว กระแทกเข้ากลองดวงใจของจิโรยะเต็มรัก

จิโรยะทั้งไม่ทันตั้งตัว ไม่มียาเพิ่มพลัง เงินในบัญชีก็เหลือไม่มากพอจะช่วยชีวิต ร่างของเขาจึงลอยละลิวขึ้นสู่ท้องฟ้าด้วยใบหน้าที่ยากจะอธิบาย และเสียชีวิตไปในพริบตา

แต่ลูกเตะอันบ้าคลั่งยังไม่จบลงเพียงเท่านั้น มันพุ่งเข้าไปใส่เป้าหมายต่อไป อย่างฉับไว คล้ายจะระบายนโตะที่มีให้หมดสิ้นในครั้งเดียว

นายูกิกับโซจังตายตกตามกันไปด้วยกระบวนท่าปลิดชีพ...

เซบาสเตียนที่เพิ่งร่อนลงมาถึงต้องงุนงงกับสถานการณ์เบื้องหน้า เขามองเมธัสสลับกับเพริก้าด้วยความสับสน มิทราบว่าจะตนสมควรจะอย่างไรดีกับเหตุการณ์เยี่ยงนี้

เมธัสใช้ลมปราณรักษาอาการติดสถานะสลบให้น้องสาวเสร็จ ก็พยุงร่างเธอขึ้น

พอมิเชลรู้สึกตัวเธอก็ถามด้วยความเขินอาย “สะ...สามคนนั้นไปไหนแล้ว”

เมธัสเองก็ไม่ทราบว่าจะตอบอย่างไรดี ตอนนั้นเองก็มีเสียงแจ๊จจากระบบดังขึ้น

+เนื่องจากท่านพบเห็นเพริก้าหนึ่งในศิษย์เอกของท่าน ได้ลอบสังหารศิษย์ร่วมสำนักสามคนซึ่งหน้า มิทราบที่ท่านต้องการตั้งโทษหรือไม่*

เมธัสปฏิเสธทันทีทันควันพลางเอ่ย “เพ็รีย สามคนนั้นคงไม่ได้...”

เพริก้าไม่คิดจะฟังคำลอบใจอะไรทั้งสิ้น เธอทะยานร่างไปจากกริมทะเลสาบและออกจากเกมทันที

* เนื่องจากพวกจิโรยะกำลังอยู่ในสถานะมินิเมา ระบบจึงใช้คำว่าลอบสังหาร

เม็ซส์รีบอธิบายให้มิเชลฟังและขอให้น้องสาวคนนี้ไปลอบใจเพื่อนสนิท “มิเชลช่วยไปลอบแפר์หน่อยนะ พี่ว่าพวกจิโรยะคงเมามากไปนิดเลยทำอะไรบ้าง ลงไป”

มิเชลพยักหน้ารับด้วยความเข้าใจ “ไม่ต้องห่วงค่ะ แפר์เองก็คงเข้าใจดี เธอคงจะแค่ตกใจมากไปหน่อยเท่านั้นเอง”

เธอหน้าแดงเล็กน้อยเมื่อคิดว่า ถ้าเป็นตนจะควบคุมสติได้ดีกว่าเพื่อนสนิทหรือไม่ ‘ถ้าเราเห็นพี่เม็ซส์เป็นชีเม่าแบบเมื่อกี้ เราจะ...’

เด็กสาวรีบตำหนิตนเอง ‘บ้าเหอ พี่เม็ซส์คงไม่เป็นแบบนี้แน่’ พอลคิดได้เช่นนั้นเธอก็บอกลา แล้วรีบออกจากเกมไปหาเพิร์ก้า

เซบาสเตียนวางรถอาหารลงกับพื้น แล้วเดินเข้ามาถามเม็ซส์ “นายท่านไม่ทราบที่เราต้องทำอะไรต่อหรือขอรับ”

เม็ซส์เกาศีรษะจนยุ่งเหยิง เขากวาดสายตามองดูคนที่เหลือ มีเพียงมิโคโตะคนเดียวที่ยังนั่งดูดเหล้าอยู่เงียบๆ “สงสัยต้องเลิกให้พวกนี้ดื่มเหล้าซะแล้ว ไม่อย่างนั้นรอบหน้าจะเกิดอะไรขึ้น ผมเองก็เดาไม่ออก”

เซบาสเตียนพยักหน้าเห็นด้วยพร้อมเอ่ยลอยๆ “สุราเป็นหนทางสู่หายนะ ผู้ไรซึ่งสติในสนามรบจะต้องตายเป็นคนแรก”

“หึๆ แต่ฉันมันในบ้านนะเซบาสเตียน ใครจะไปคิดว่าตนเองจะเสียชีวิตในสถานที่ที่น่าจะปลอดภัยที่สุด” เม็ซส์มองพวกคาโยะที่ยังหลับอย่างมีความสุข “เอาละ เดี่ยวผมจะพาพวกมิโคโตะเข้าบ้านไปนอน ส่วนนายช่วยดับกองไฟกับเก็บของหน่อยแล้วกัน”

พ่อบ้านรับคำแล้วเริ่มเก็บกวาดอย่างรวดเร็ว

ส่วนเม็ซส์ก็เคลื่อนย้ายร่างของพวกคาโยะไปพลาง นึกถึงเรื่องในวันนี้ไปพลาง...

เมื่อตอนเที่ยง พวกจิโรยะประสบความสำเร็จกับการแสดงคอนเสิร์ตรอบพิเศษ เหล่าผู้มาชมการแสดงต่างพึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง ครั้นถึงยามเย็นทั้งหมดก็รับประทานอาหารกันที่ริมทะเลสาบในแดนใต้ จนเมื่อสักสองชั่วโมงก่อน พวกจิโรยะที่ยังอยากเฮฮาต่อก็ขอม้าจัดงานเลี้ยงส่วนตัว และดื่มเหล้าอย่างไม่อั้น

ที่บ้านของเขา

นายูกก็กับโซอียากระเปิดเสียงหัวเราะให้เต็มที่ จึงผสมเหล่าพิสดารที่แรง เป็นพิเศษ

ขนาดเมธัสตี๋ไปเพียงสองแก้ว ยังรู้สึกเลือดลมร้อนผ่าวเหมือนจะเผา ในพริบตา พอผ่านไปสักพักสามหนุ่มก็เริ่มเต้นรำกลางร้องเพลง ส่วนสาวๆ รวมทั้งพวกธูบีต่างๆก็หลับสนิทกันถ้วนหน้า

แม้แต่มังกรทองออกัสที่นั่งกินอาหารอยู่ด้านข้าง ก็โดนพวกจี้โรยะจับกรอกเหล้า จนกลายเป็นมังกรเมาบิร่อนไปทั่วห้องฟ้าโดยมีเทรซาคอยตะโกนสั่งให้บินผาดโผน ชนิดที่เขามั่นใจว่าถ้าพลาดนิดเดียวก็มีสิทธิ์เสียชีวิตได้ทันที หลังจากสั่ง ‘เมาไม่บิน’ กับมังกรทองได้สำเร็จ เขาก็ส่งพวกธูบีที่นอนหลับกันหมดแล้วไปยังห้องนอน จนกระทั่งมีเชลกับแพริก้าปรากฏตัวขึ้นนั่นแหละ งานเลี้ยงถึงได้จบลงในลักษณะนี้...

หลังจากเขาทั้งอุ่มทั้งแบกพวกลูกศิษย์สาวไปส่งถึงห้องนอน เขาก็เดินเข้าไปจับไหล่ชายหนุ่มที่ยังนั่งตี๋มเหล้าอยู่เพียงลำพัง “มิโคโตะ เลิกตี๋มแล้วไปนอนพักเถอะ”

มิโคโตะที่ควรจะได้สติ กลับตอบขัดถ้อยขัดคำ “ขอผมนั่งตี๋มอีกสักครู่ นะครับ”

“อ้าว เราไม่เมาหรือ” เขานั่งลงข้างๆ มิโคโตะที่ยกแก้วเหล้าขึ้นตี๋มรวดเดียวหมด “ตี๋มมากไปมันไม่ดีนะ”

มิโคโตะที่เคยเชื่อฟังกลับมีท่าที่ไม่สนใจ เขายังคงรินเหล้าใส่แก้วต่อไป “ขอเพียงโคจรพลังลมปราณหรือพลังจิตเอาไว้อย่างเต็มที่ ต่อให้ตี๋มหนักกว่านี้ อีกสิบเท่าก็ไม่เมาหรือครับ”

เมธัสรู้สึกสนใจ จึงทดลองทำตามดู ซึ่งผลก็ออกมาอย่างที่อีกฝ่ายว่า รสชาติสุราที่เล่นผ่านปลายลิ้นยังคงรุนแรงมิใช่เล่น ความเมินเมาประดังใส่สติสัมปชัญญะดุจค้อนยักษ์ แต่เมื่อโคจรพลังลมปราณเพียงไม่กี่เที่ยว สติก็กลับมาแจ่มใสดังเดิม แถมความหอมหวานและร้อนแรงของสุรายังคงอบอวลอยู่ในปาก ไม่เจือจางลงเลยแม้แต่นิดเดียว

เขารู้สึกว่าการตีแบบนี้ก็สนุกดี สามารถลิ้มรสสุราได้เรื่อยๆ แถมยังไม่เสียการควบคุมสติ หากใช้พลังลมปราณหรือพลังจิตอย่างเหมาะสม นี่คงเป็นวิธีฝึกลมปราณอีกแขนงหนึ่งเป็นแน่

เมธัสจุกคิดได้จึงหันไปถามด้วยความสงสัย “แล้วทำไมห้องไม่บอกพวกจิโรยะให้ทำแบบนี้ล่ะ”

“ผมอยากให้พวกเขาได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ เลยไม่ได้บอกครับ” ชายหนุ่มยิ้มกริ่มแล้วยกแก้วเหล้าขึ้นมา “ผมต้องขอขอบคุณพี่จริงๆ ที่ช่วยให้พวกผมได้สนุกสนานกับโลก RWO ได้ถึงขนาดนี้”

เมธัสหันแก้มกับอีกฝ่าย “พี่เองก็เช่นกัน พวกน้องเป็นคนที่น่าสนใจมากจริงๆ”

สองศิษย์อาจารย์ชนแก้วดื่มสุราพลางชมจันทร์ที่สุกสว่างบนท้องฟ้า ฟังเสียงลมพัดใบไม้ไหว ก่อนจะหัวเราะขึ้นมาพร้อมกัน คล้ายกับเข้าใจความหรรษาที่เกิดขึ้นในยามนี้

ขณะที่เหล้าจวนจะหมดขวด มิโคโตะก็โพล่งถามอย่างสงสัย “วันนี้เธอตายยังไงหรือครับ ผมรู้สึกว่ามันทั้งเจ็บเขี้ยวและรวดเร็วเสียเหลือเกิน”

เมธัสหัวเราะลั่น “ฮ่าๆ เธอกระโดดเข้ามาด้านหลังคิดจะกัดคอพี่ ซึ่งเธอก็เกือบทำได้สำเร็จแล้วนะ แต่พอตีเซบาสเตียนมองเห็นทันเลยยื่นมือของเขาให้เธอกัดแทน จากนั้นก็จับเธอโยนลงกลางทะเลสาบ”

มิโคโตะถึงกับส่ายหน้า “เฮ้อ เธอเลยจมน้ำตายสินะครับ นี่ไม่ถึงเลยว่าจะตายง่ายๆ แบบนี้”

“ฮ่าๆ ใครจะไปนึกเลยว่าคุณหนูพันทิวว่าน้ำไม่เป็น ขนาดเซบาสเตียนยังทำหน้าง เพราะเขาตั้งท่าเตรียมจะสู้ต่อแล้วด้วย”

เมธัสยังจำท่าทางแข็งขันของพ่อบ้านหุ่นยนต์ ที่ยื่นบัญชาการให้ลูกน้องกว่าร้อยนายมาตั้งแถว เตรียมตัวจัดการกับแมงมุมยักษ์ที่อาจจะกลับขึ้นฝั่งได้ทุกเมื่อ ทว่าผ่านไปเกือบสิบนาทีก็ยังไม่มีความว่าอีกฝ่ายจะโผล่ขึ้นจากน้ำ พ่อบ้านเหล็กจึงต้องหันมาถามเขาอย่างงุนงง

“นายท่าน ยืนยันมันตัวหนักมากจนว่ายน้ำไม่ขึ้นแบบพวกผมหรือขอรับ”

ตอนนั้นเขาเปลือยหัวเราะอยู่นานจนลืมตอบอีกฝ่ายไปเลย
มิโคโตะชนแก้วสุดท้ายกับเมธัส “หวังว่าพรุ่งนี้คงไม่ฝึกหนักเกินไปนะครับ
เพราะสามคนนั้นก็เพิ่งจะตายไปเสียด้วย”

“หึๆ ไม่ต้องห่วงหรอก พี่แค่จะสอนพวกเรื่องพื้นฐานอีกนิดหน่อยเท่านั้น
เอง” เมธัสชนแก้วครั้งสุดท้าย แล้วดื่มรวดเดียวหมด

“ผมขอตัวไปพักผ่อนแล้วนะครับ” มิโคโตะเอ่ยพลางลุกขึ้น

เมธัสบอกลาอีกฝ่าย แล้วชายหนุ่มก็หายตัวไปในพริบตา

มีเสียงหนึ่งดังขึ้นจากในมุมที่มีมืดมิด “นายท่านจะทำงานต่อไหมครับ”

พ่อบ้านเดินออกจากเงามืดในป่า เขามีหน้าที่รับใช้เจ้านายย่อมต้องคอย
อยู่ข้างกายเสมอ

“อืม...” เมธัสมองดูดวงจันทร์กลางเอนตัวลงนอนบนเสื่อ “เซบาสเตียน
คิดว่าคราวนี้ทั้งเจ็ดคนจะฝึกไหวไหม”

“ขึ้นอยู่กับนายท่านครับว่าจะเอาเต็มแค่ไหน”

เมธัสคลี่ยิ้มพลางลอยตัวขึ้นสู่กลางอากาศ “เอาละ เรากลับไปทำงานกัน
เถอะ อะไรมันจะเกิดก็ต้องเกิด”

เจ้านายและพ่อบ้านจึงเดินทางกลับไปเริ่มต้นทำงานต่อ...

“อึก!!” จีระร้องลั่น

“ไม่ละ!!” คาโยะร้องตาม

“อย่ารอช้า รีบเข้าล้อมเร็ว...” มิโคโตะที่กำลังออกคำสั่งรู้สึกเจ็บปวด
ที่ลำคอ มือข้างหนึ่งจึงแผ่ฟุ้งพลังลมปราณสะบัดคันธนูขึ้นโจมตีเป้าหมาย ทว่า
แขนกลับโดนพัดเหล็กตัดขาด ทำเอาเขาร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด “อึก!!”

“ยังเร็วไม่พอ” น้ำเสียงเย็นชาที่ชวนให้เสียวสันหลังดังสะท้อนจิตใจผู้คน

ริกะกับรินอยากช่วยมิโคโตะ จึงรีบผลานเพลงกระบี่คู่เข้าโจมตีเป้าหมาย
ทว่าสิ่งที่แทงถูกกลับเป็นร่างของมิโคโตะที่มีสีหน้าเจ็บปวด

ชั่วพริบตาที่ตื่นตระหนก ก็มีเสียงเยียบเย็นดังขึ้นด้านหลัง “อย่ามัวสนใจ
กับสิ่งที่สายเกินแก้” พร้อมกับเสียงที่ดังแผ่วเบา นั้น ลั่นคอของพวกเธอก็โดน

บางสิ่งกระเทออย่างรุนแรง จนเสียงกระดุกทำยทอยหักดังลั่น

เพียงพริบตาเดียวร่างของทั้งสามก็สลายไป เหลือเพียงเสียงอุทานจากอีกสามคนที่เหลือ

คาโยะตั้งสติแล้วรีบพาดแส้คู่มือออกด้วยท่าไม้ตายพร้อมทวาดก้อง “นายสองคนรีบต่อสู้อย่ามัวชักช้าสิ”

โซกับนายูกิสะดุ้งเฮือก ทว่าชายที่เข่นฆ่าเพื่อนทั้งสี่อย่างเลือดเย็นกลับคลี่ยิ้มแล้วหัวเราะแผ่วเบา “หึๆ นับว่าใช้ได้ แต่กระบวนท่ายังมีช่องโหว่”

แส้คู่ของคาโยะแปรเปลี่ยนเป็นเงาแสนบร้อยแผงพลังลมปราณเต็มเปี่ยม ทั้งยังใส่ปราณธาตุลม พิษ สายฟ้า และมายา จนแทบจะกลายเป็นพายุอสูรพิชที่ไร้จุดอ่อน

คาโยะแค้นเสียงเย็นชา “อย่ามาดูถูกกันเกินไปนะ”

เธอเร่งโจมตีอย่างสุดกำลัง ทว่าเป้าหมายกลับถลันร่างเข้าประชิดตัวโซที่ไม่ทันตั้งตัว สองมือแม่ไร่อาวุธแต่มีพลังกระแสไฟฟ้าเต็มเปี่ยม

โซกลับใจรัวหมัดใส่ศัตรูเบื้องหน้า ทว่ากลับชกถูกเพียงร่างเงามายา ขณะเดียวกันแผ่นหลังก็โดนฝ่ามือพาดใส่อย่างจัง เลี้ยววินาทีนั้นความเจ็บปวดและหนาวเย็นสุดระงับปล้นแล่นผ่านไปทั่วสรรพางค์กาย

มีเสียงที่เต็มไปด้วยความขุ่นเคืองใจดังขึ้นจากด้านหลัง “เคยบอกแล้วไงว่าอย่าประเมินด้วยสายตา”

แม้จะเป็นคำสอนที่น่าจดจำ ทว่าในยามนั้นมันคือคำที่มแทงใจ ร่างของโซโดนพลังของอีกฝ่ายสกัดจุดจนมีอาจส่งเสียงตอบโต้ได้

คาโยะเห็นดังนั้นจึงทวาดก้อง “นายูกิรีบเข้าไปช่วยโซสิ”

เธอมีอาจรั้งกระบวนท่าที่ใช้อยู่ได้ เลยตะโกนให้เพื่อนเข้าไปช่วยแทน

นายูกิกระชับหอกยาวเข้าที่มแทงศัตรูอย่างดุเดือด ทว่าเป้าหมายไม่ยอมอยู่หนึ่ง เขาผลักร่างของโซพุ่งเข้าไปใส่ร่างแหอสูรพิชของคาโยะ

คาโยะไม่อาจหยุดกระบวนท่าได้ทัน โลหิตโซจึงสาดกระจ่ายไปทั่วบริเวณ แต่สองมือของหญิงสาวยังคงเร่งพลังทำลาย เพื่อโจมตีศัตรูที่แฝงตัวตามมา ทว่าร่างเงานั้นกลับทิ้งร่างที่เต็มไปด้วยเลือดของโซให้นอนตายต่อหน้าเธอ แล้วพุ่ง

เข้าไปในนาฏกิดจากด้านข้าง

นาฏกิดิหมุนหอกยาวจนเบื้องหน้าปรากฏเกลียวคลื่นพายุเพลิงถาโถมใส่คัศัตร์

นอกจากคัศัตร์จะไม่หวาดกลัวแล้วยังพูดเย้ยหยัน “ท่าสวยดีนะ แต่จุดอ่อนเยอะเกินไป...” ยังมีทันลื่นเสียง ในเมื่อคัศัตร์ก็มีหอกยาวเล่มหนึ่งพลาจตามด้วยเสียงเย็นชา “เช่นตรงกลางยังมีรูอยู่”

ร่างของคัศัตร์เหมือนอสรพิษยักษ์ที่มุดเข้าไปใจกลางพายุเพลิง

นาฏกิดิหมุนเปลี่ยนกระบวนท่า ลำคอกก็รู้ลึกลับดัดแปลง แล้วลื่นความรู้สึกในอึดใจ

คาโยะเห็นเพื่อนอีกคนตายต่อหน้าก็รีบใช้วิชาตัวเบาเข้าประชิดร่างของคัศัตร์ หวังจะใช้ตาข่ายลื่นที่เชี่ยวชาญรุกรับพร้อมกัน

คัศัตร์เห็นแล้วกลับไม่หนี แถมยังเสแสร้งยิ้มอย่างเย็นชา “ก็บอกแล้วว่าท่านยังมีจุดอ่อนอยู่ ยังไม่เลิกใช้อีก”

พริบตานันร่างของคัศัตร์ร้ายก็หายลงไปได้พื้นดิน ประจวบพื้นตรงนั้นเป็นเพียงภาพมายา

คาโยะนึกคิดบางอย่างได้จึงรีบกระโดดขึ้นท้องฟ้า ทว่าสายเกินไปเสียแล้ว เพราะที่ได้เฝ้าของเขามีหอกเล่มหนึ่งแทงทะลุพื้นดินขึ้นมา

หญิงสาวยังคงไม่ยอมแพ้ เธอรีบหมุนตัวเตะปลายหอกพร้อมกับสะบัดลั่นคู่ฟาดใส่ร่างคัศัตร์ที่กำลังพุ่งขึ้น ทว่ากลับฟาดถูกเพียงอากาศธาตุ

ในขณะที่กำลังจะใช้วิชาตัวเบาหลบออกไป เธอกลับถูกดาบที่มีเปลวเพลิงลุกโชนเล่มหนึ่งแทงทะลุหัวใจจากด้านหลัง คาโยะไม่ทันกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดร่างของเธอก็สลายหายไป ในใจนึกได้เพียงว่า ‘ทำไมที่ถึงโหดอย่างนี้...’

ร่างคัศัตร์ที่เคลื่อนไหวไปมาดุจเงาอันชั่วร้ายหยุดยั้งกลางอากาศ สีหน้าเขาเย็นชามิได้ยั้งดีหรือเสียใจ แววดาซ่างไร้อารมณ์ เขาพลิกดาบในมือเล็กน้อยตัวดาบก็หายไปจุดเล่นกล จากนั้นเขาก็กวาดสายตามองคนหกคนที่ยืนอยู่ในวงกลมสีขาว แต่ละคนล้วนมีสีหน้าเศร้าสลด

เพียงเสี้ยววินาที คาโยะที่ตายไปเมื่อครู่ก็ปรากฏขึ้นในวงกลมนั้น ด้วย

สภาพที่เลือกรูขุดตรงบริเวณหน้าอก

จิโรยะที่ยืนหนึ่งเสียบมานานพลันเอ่ยอย่างแผ่วเบา “พี่ครับ ไม่ต้องบั่นหน้า เป็นศัตรูแล้วก็ได้ครับ พวกผมกลัวจนพูดไม่ออกแล้วครับ”

บุรุษผู้เย็นชาถึงกับหัวเราะพลงเกาศีรษะ “ฮ่าๆ ขอโทษที่ๆ พี่แค่กลัวว่า พวกน้องจะเกรงใจ เลยต้องบั่นหน้าให้ดูเป็นผู้ร้าย สำหรับคาโยะที่พูดได้ตอปป ได้ขนาดนั้น พี่ให้คะเนนเต็มเลย”

เขาพูดพลงซู่นี้ไปให้คาโยะ ทว่าเธอลืมมีที่ท่าเอียงอายพร้อมก้มศีรษะลง “ขอโทษที่หนูพูดแบบนี้แหละคะ”

เมธัสลอยตัวไปหยุดอยู่ตรงหน้าคนทั้งเจ็ด แล้วยกมือโบกไปมา “อย่าพูด แบบนั้น พี่อนุญาตแต่แรกแล้ว แถมนี่ยังเป็นการซ้อมจริงแบบคิดจะฆ่ากันให้ ตาย จึงบั่นความรู้สึกว่าพี่เป็นฆาตกรที่พวกเธอต้องฆ่าให้ได้ซะ แล้วหุ้มพลัง ทั้งหมดเข้าใส่พี่ให้เต็มที่ เข้าใจไหม”

ทุกคนขานรับอย่างหนักแน่น

เมธัสชี้แจงถึงจุดผิดพลาดอีกครั้ง โดยเฉพาะจิโรยะ “เวลาสู้จริงจิโรยะ ต้องไว้ใจฝีมือคาโยะมากกว่านี้ อย่างเมื่อกี้คาโยะเองยังอยู่รอดเป็นคนสุดท้าย เลย”

จิโรยะเกาศีรษะพลงหัวเราะเสียงแห้ง “แบบว่า...ร่างกายผมมันไปก่อน หัวจะคิดอีกนะครับพี่ ไว้รอบต่อไปจะไม่ผิดพลาดอีกแล้วครับ”

เมธัสพยักหน้าพลงกอดอก “พี่เข้าใจดีเรื่องนี้น้องอยากปกป้องคนที่ตนเองรัก แต่น้องต้องเข้าใจอย่างหนึ่งนะว่า ในโลกใบนี้พวกเราไม่มีทางตาย จริง หากยังยึดติดมากจนเกินไป ศักดิ์ที่ควรจะชนะก็อาจจะแพ้ได้ในพริบตา ทั้งที่ ทักษะพิเศษของน้องแทบจะทำให้น้องไร้คู่แข่งเรียบร้อยแล้ว”

คาโยะเห็นแฟนหนุ่มมีสีหน้าสลดจึงรีบพูดช่วย “แต่พี่เมธัสคะ เมื่อก่อน จิโรยะก็เพิ่งจะตายมา ทักษะทั่วไปลดลงไปเยอะ แคมค่าสถานะยังติดลบ 10% ไปอีกเจ็ดวัน อย่าดูเขาไปมากกว่านี้เลยคะ”

แม้จะฟังดูเป็นเหตุเป็นผล ทว่าสามหนุ่มที่ตายเมื่อก่อนล้วนมีสีหน้า หม่นหมองไปตามกัน เพราะตอนที่พวกเขาฟื้นคืนชีพขึ้นมา นั้น น่องเพียงกางเกง

ขาลิ้นตัวเดียว ช่างทำทนายลมหวายมาราตรียิ่งนัก แถมก่อนจะหายตัวกลับ
เข้าบ้านของแม็คส ยังถูกพวกผู้เล่นที่บังเอิญอยู่แถวนั้นชี้หน้าหัวเราะเยาะอีก ยังดี
ที่เป็นตอนกลางคืนซึ่งมองเห็นหน้ากันไม่ชัดเจน หากเป็นช่วงกลางวันละก็ ทั้งสาม
คงมีอาจเดินสู่หน้าผู้คนในเมืองเริ่มต้นไปอีกนาน

เกม RWO นั้น ถ้าผู้เล่นเสียชีวิตในขณะที่เล่นเกม ทางระบบจะให้ผู้เล่น
ไปอยู่ในห้องโล่งกว้างขนาดสี่ตารางเมตร เพื่อเปลี่ยนชุดเกราะหรืออาวุธให้พร้อม
ก่อนจะออกไปเผชิญอันตราย หรือเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ขาดวินให้เหมาะสม แต่ของ
ทั้งหมดที่ว่ามานั้นจะต้องเป็นสิ่งที่อยู่ติดตัว เช่นเก็บไว้ใ้ในกระเป๋าเป้หรือกระเป๋า
คาดเอว โดยทางระบบได้เตรียมกางเกงขาลิ้นสำหรับบุรุษ และเสื้อยืดแขนกุด
กับกางเกงขายาวสำหรับสตรีไว้ในห้องหนึ่งชุด เพื่อกรณีที่ผู้เล่นไม่มีเสื้อผ้าติดตัว
มาแบบพวกจิโรยะ

หลังจากปรึกษากันครู่หนึ่ง ทั้งเจ็ดคนก็เริ่มฝึกซ้อมการต่อสู้สายลมปราณ
กับแม็คสอีกครั้ง...

เพียงเสี้ยววินาทีที่แม็คสประกาศเริ่ม ก็มีเสียงกรีดร้องดังลั่น “อ้าก!!”

ตามด้วยเสียงหวานใสที่แฝงความห่วงใย “ไม่นะ!!”

ต่อด้วยเสียงที่ฟังดูลำบากใจ “สรุปว่าเมื่อกี้น้องฟังที่พี่พูดบ้างไหมเนี่ย”

จิโรยะที่ถูกมือซ้ายของแม็คสทะลวงหน้าอกขวาต้องกลั้นใจตอบก่อนที่
ความตายจะปิดโอกาสได้พูดบทรักแสนเท่ “แบบว่า...หัวใจผมมีแต่...อึก!!”

ยังมีทันที่จิโรยะจะพูดจบ แม็คสก็เหวี่ยงร่างเขาไปด้านหลัง ใช้ต่างโลรับ
กระบี่คู่ของริเกะที่แอบเร้นกายเข้ามาลอบทำร้าย ซึ่งกระบี่คู่นี้ก็แทงทะลุหัวใจ
จิโรยะพอดีบพอดิ ร่างของชายหนุ่มจึงสลายไปในพริบตา

จากนั้นฉากการต่อสู้อันดุเดือดที่ทำท่าว่าจะลงเอยแบบเดิมก็เริ่มต้นขึ้น
อีกครั้ง...

ณ ห้องพิเศษ

ห้องถูกปรับแต่งให้เป็นฟุ้งหazyกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา ห้องฟ้ามีเมฆหนาที่บิดบังแสงอาทิตย์ไปเกือบหมด ทว่าเบื้องล่างกลับมีแสงจากท่าทักษะปรากฏขึ้นอย่างต่อเนื่อง

แม้แต่ตอนนั้นที่กลางห้องก็ยังมีพลังลมปราณขุมใหญ่ระเบิดขึ้น...

ตูม!!

เมธัสยืนอยู่ท่ามกลางการรุมโจมตีจากพวกจี้ไรยะ ซึ่งบัดนี้มีซากุยะและทันทุราเข้าร่วมต่อสู้ด้วย

อาจารย์หนุ่มผู้มีใบหน้าเย็นชาดูจน่าแข็ง โดนสองฝ่ามืออันหนักหน่วงของโซกระแตกเข้าที่กลางหลังจนเซท่าท่าเหมือนจะล้ม ทว่าเมธัสกลับใช้สองมียันพื้นต่างเท้า แล้วสะบัดลูกเต๋าสองฝ่ามือของโซที่กำลังจะโจมตีซ้ำ

เปรี้ยง!!

โซกระเดินไปถึงสามเมตร ริมฝีปากมีเลือดไหลเป็นสายธาร เขาริบโคจรลมปราณขับพลังร้อนแรงที่แทรกซึมเข้ามา

ส่วนเมธัสก็ยืมแรงฝ่ามือพลิกตัวไปข้างหน้าพลาถหมุนตัวเตะปลายหอกเพลิงของนาญกิปักลงพื้น พร้อมกับเรียกหอกออกจากแหวนแทงเข้าที่คอหอย

ของอีกฝ่าย

นายูกิเอนหลังหลบคมหอก ทว่าหอกของเมธัสกลับสะบัดลงทูปหน้าอกของนายูกิอย่างรุนแรง ทำเอาร่างที่กำลังทำท่าสะพานโค้งต้องลงไปนอนคลุกดิน แต่เมธัสก็ไม่มีเวลาปลิดชีพอีกฝ่าย เพราะมีเส้นเอ็นหนึ่งเคลื่อนไหวดุจจรวดพุ่งเข้ามาจนทันตา

คาโยะที่ยืนอยู่วงนอกโดยมีซากุระคอยคุ้มกัน ได้สะบัดแส้โจมตีช่องโหว่ของเมธัสอย่างฉับไว

เมธัสมึนคิดหลบหลีก เขารวมพลังปราณไว้ที่หน้าผาก แล้วไขก๊อกลายเส้นจมน้ำแดงลงไปปะทะกับใบหน้าของนายูกิที่กำลังร้องเจ็บปวดอยู่บนพื้น พร้อมกันนั้นเขายังตัวดหอกกลับหลัง เพื่อป้องกันการที่ตัวองไว่ดูจสายฟ้าจากจิโรยะ

แม้เมธัสจะมีได้หันไปมองด้านหลัง แต่ก็สามารถใช้หอกต้านกระบี่คู่ได้อย่างแม่นยำ

จิโรยะใส่พลังปราณสู่กระบี่คู่จนเปล่งแสงสีทอง แถมยังแฝงพลังธาตุทองสายฟ้า และน้ำแข็งไว้ด้วย ส่งผลให้เมธัสรู้สึกข้อมือชาตื้อ และยังเคลื่อนไหวช้าลงทีละนิด

นายูกิโดนแส้ฟาดใส่หน้าเป็นแผลเหวอะจนลอบันดาลโทสะ เขาแค้นเสียงเย็นชาพลังสะบัดหอกในมือฟาดหว่างขาของเมธัสอย่างอำมหิต แต่เมธัสกลับยิ้มกริ่ม เขาใช้วิชาตัวเบาเหยียบหอกเพื่อทะยานขึ้นท้องฟ้าหลบเลี้ยวพายุกระบี่คู่ของสองฝาแฝดที่พุ่งเข้าโจมตีพร้อมกันจากทางซ้ายและขวา

สองสาวแทบจะร่วงพลังกระบี่ไม่ทัน ทำเอานายูกิที่คิดจะลุกขึ้นตามล่าเมธัสต้องล้มตัวนอนแนบพื้น เพื่อมิให้ร่างกลายเป็นฝักกระบี่ของเพื่อนสาว

จิโรยะปล่อยให้เมธัสมีโอกาสตั้งตัว เขาริบทะยานร่างตามติดเมธัสประดุจเงา พร้อมกับทีมแทงกระบี่คู่อย่างว่องไว จนสามารถสร้างกระบี่มายา นักร้อยนับพันเล่มไล่ทะลวงแผ่นหลังของผู้เป็นอาจารย์

“มันต้องให้ได้อย่างนี้สิ” เมธัสมิได้เกรงกลัวแต่กลับรู้สึกพึงพอใจนัก “จงจำเอาไว้ว่า ถ้าพลังทำลายไม่เหนือกว่าพลังป้องกัน มันก็แค่กระบวนท่าของเด็กสามขวบเท่านั้น”

ท้ายเสียงยังมีทันจะจางหาย ร่างของเขาก็หมุนตัวกลับหลัง ผนึ๊กพลังป้องกันขึ้นทั่วร่าง แล้วพุ่งลงใส่พายุกระบี่ของจิไรยะ

มันช่างคล้ายคมขวานที่จามผ้าพันท่อนหนาในครั้งเดียว!!

กระบี่มีมายาของจิไรยะแตกสลาย เหลือเพียงคมหอกซึ่งมีน้ำแข็งผนึ๊กเป็นคมหอกน้ำแข็งยักษ์ เข้าปะทะกับกระบี่คู่ที่มีเปลวเพลิงลุกไหม้ พลังความร้อนสลายพลังเย็นเยือกที่ทะลักผ่านคมหอก ซึ่งอยู่ห่างจากหน้าผากของเขาเพียงหนึ่งฝ่ามือ

จิไรยะต้องเหวี่ยงแตกด้วยความตื่นตระหนก เพราะกระบวนท่าของตนถูกทำลายง่ายตายจนเกินไป ทว่าเมธัสไม่มีเวลาสนุกกับจิไรยะสองต่อสอง เพราะมิโคโตะที่ถอยไปตั้งหลักอยู่วงนอกได้ตั้งท่าบังคับครัดกรอช่วงเวลาเพียงนี้อยู่แล้ว

พี่ว!!! ธนูลมปราณกัดดอกฟุ้งเข้าใส่ทั่วร่างของเมธัสอย่างรวดเร็ว

เมธัสยิ้มปลางตวาดชมเชย “เยี่ยมมาก”

การที่เมธัสทุ่มพลังเข้าโจมตีจิไรยะ แล้วถูกอีกฝ่ายผนึ๊กพลังลมปราณต้านรับไว้ได้เช่นี้ แม้จะดูคล้ายเป็นเรื่องบังเอิญ แต่ที่จริงแล้วเป็นแผนการที่วางเอาไว้ตั้งแต่แรก เพื่อบีบให้เขาต้องใช้กระบวนท่าเพียงนี้

ตูม!! เปรี๊ยะ!!

ร่างของเมธัสโดนธนูทั้งเก้าดอกที่มแทงจนเลือดไหลอาบ แถมยังกระเด็นฟุ้งไปหาทันทูราที่แปลงร่างเป็นแมงมุมยักษ์ อ้าปากกางเขี้ยวรอตะปบกินเขาอยู่อีกฝั่ง

ทันทูราตวาดก้องด้วยน้ำเสียงเหี้ยมโหด “แก๊รกกๆ มาให้ข้าหมาชะดิๆ เจ้าเมธัส”

หลังจากเมธัสเร่งโจจรลมปราณสลายพลังเย็นยะเยือกและอาการชาที่แผงมากับธนูไปได้เกินครึ่ง เขาก็พลิกตัวกลางอากาศพรางข้างหอกยาวพุ่งเข้าใส่ปากแมงมุมยักษ์ “กินนี่ไปก่อนแล้วกันนะคุณหนู”

แม้ทันทูราจะรีบแปลงกลับเป็นคนและหลบคมหอกปลิดชีพได้อย่างลุลักทุเล แต่เธอก็ยังโดนเมธัสตามเข้ามาเตะใส่หน้า

เนื่องจากเธอยังไม่ได้ฝึกโคจรลมปราณ จึงมีเพียงพลังกายเท่านั้น ย่อมไม่พอที่จะรับลูกเตะนี้ได้

ร่างบางเกลือกอกลงไปกับพื้นพลาจระจกัโกลิตคำโต แม้อายุจะเต็มไปด้วยความอามาต ทว่าร่างกายกลับขยับเขยื้อนมิได้ เพราะโดนพลังบางอย่างสกัดการเคลื่อนไหวไว้

แต่ก่อนที่สองเท้าของเมธัสจะสัมผัสพื้น โชก็มาปรากฏกายที่เบื้องหน้าชายหนุ่มตะโกนก้องพลาจระจกัโกลิตใส่หัวโขนหน้าและทรวงอกของเขา “ยาก!!!”

ผัวะๆๆๆ

เมธัสไม่ทันได้ตั้งตัวจึงต้องรับประทานหมัดตดๆ ไปหลายหมัด เล่นเอาปากแตก หน้าเขียวช้ำ โกลิตไหลอาบหน้าในพริบตา

“อ้าก!!!” มีเสียงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดดังขึ้น...

ทว่ามีใช้จากเมธัส แต่เป็นเสียงร้องจากโขนที่ถูกดาบแทงหน้าอกจนทะลุออกหลัง

“เวลาโจมตีต้องระวังท่าสวนกลับถึงตายนะ จำเอาไว้ให้ดี” เมธัสพูดพลาจระจกัโกลิตกระเด็นไปข้างหน้า เพื่อสกัดการโจมตีจากนายูกิ ที่กำลังคองหอกยาวพุ่งเข้ามาดุจกระสุนปืน

“ทำเดิมนๆ มันใช้ไม่ได้ผลแล้วพี่” นายูกิตวาดก้องพลาจระจกัโกลิตของเพื่อนสนิทที่กำลังสลายหายไป แต่สิ่งที่รือคอยเขาอยู่กลับมีเพียงความว่างเปล่ากว่าเขาจะรู้สึกตัว ที่ท้ายทอยก็เย็นวูบแล้วหมดความรู้สึกไปในชั่วพริบตา

เสียงวิวนาทิตี่เมธัสเตะร่างของโขนใส่ นายูกิ เขาก็ทะยานตามร่างของโขนที่ลอยละลิวไป นายูกิไม่ทันระวังเรื่องนี้ จึงโดนเมธัสที่แฝงร่างตามมา เปลี่ยนจากดาบเป็นพัดเหล็ก แล้วคลี่พัดสะบัดใส่เพียงครั้งเดียวก็สะบัดศีรษะของนายูกิได้อย่างง่ายดาย

เมธัสพลีกร่างเล็กน้อย ก็สามารถยืนบนพื้นได้อย่างมั่นคง เขากวาดสายตามองลูกศิษย์ที่เหลือ ซึ่งกำลังพุ่งเข้ามาด้วยสีหน้าลึบสน เพราะแผนการที่วางไว้พังลงไปทีละนิด

มิโคโตะรีบบอกแผนการใหม่ผ่านช่องกลุ่มอย่างฉับไว ทว่าเมธัสมิติดจะ

ให้อีกฝ่ายมีเวลาจัดรูปขบวน เขารีบเรียกดาบอัคคีออกมาชูขึ้นฟ้า จากนั้นก็เกร็งพลังลมปราณทั้งหมดใส่ตัวดาบจนปรากฏเส้าเพลิงสูงกว่าห้าเมตร พอเขาตัวตึงเส้าเพลิงลงก็เกิดลูกบอลเพลิงนับร้อยพุ่งเข้าโจมตีคนทั้งหมด

คงมีเพียงจิโรยะที่สามารถหลบบอลอัคคีทั้งหมดได้อย่างคล่องแคล่วและสะบัดกระบี่คู่ที่แฝงพลังลมปราณเต็มเปี่ยมเข้าปะทะกับดาบอัคคีของเม็ธส์

ตูม!!!

เม็ธส์โดนพลังโจมตีอย่างรุนแรงจนต้องถอยร่นไปหลายก้าว แต่จิโรยะไม่ยอมหยุดแค่นั้น เขาข่มความเจ็บปวดที่ได้รับจากการปะทะเมื่อครู่ แล้วตัวตึงกระบี่ในมือเข้าทิ่มแทงจุดชีวิตที่ว่างของศัตรูเมื่อน้ำอย่างเฉียบคม

“สีหน้าเริ่มดูเป็นลูกผู้ชายขึ้นแล้วนี่ อย่างนี้แหละดีมาก...” เม็ธส์กุมดาบด้วยสองมือพลาจปิดป้ายเพลงกระบี่ที่เร็วดุจสายฟ้า หลังจากถอยหลังไปได้สองก้าว เขาก็ยื่นเท้าทั้งสองข้างกับพื้น แล้วใช้เพลงดาบที่หนักหน่วงรุนแรง กดดันให้จิโรยะเป็นฝ่ายถอยหลังบ้าง แถมยังทวาดก้อง “แต่พลังทำลายเบาแบบนี้ แม้แต่เมดก็บีไม่ตายหรอกนะ”

จิโรยะได้แต่กัดฟันกรอด สองเท้าปักหลักมั่นใช้เพลงกระบี่อันดุดัน ผสานพลังทั้งหมดที่มิเข้าแลกชีวิตกับเม็ธส์ ซึ่งเม็ธส์ก็น้อมสนอง เขาเปล่งพลังถึงขีดสุดแล้วระเบิดพลังลมปราณเข้าปะทะกับอีกฝ่าย

ตูม!!!

สีข้าวโม่ต่อมา...

การฝึกโหดจบลงแล้ว พวกจิโรยะต่างเหนื่อยล้า แม้จะเสียชีวิตในขณะประลอง ทว่าความเหน็ดเหนื่อยกลับมิได้หายไปด้วย อีกทั้งยาเพิ่มพลัง เสื้อผ้า และอาวุธที่พังเสียหาย ก็ไม่มีการฟื้นคืนดังเดิม พวกจิโรยะในเวลานี้จึงอ่อนแอถึงขนาดที่โดนคนไร้ฝีมือโจมตีตายได้ในกระบวนท่าเดียว

ส่วนเม็ธส์กลับไม่มีอาการเหนื่อยหอบให้เห็น เป็นเพราะทักษะพิเศษ เซ็คคันด์วินด์และเทิร์ทวินด์ ที่ช่วยลบความเหนื่อยล้าให้หายไปนพริบตา ถึงเขาจะมีทักษะพื้นตัวชั้นสูง ทว่าการต่อสู้อย่างต่อเนื่องกับคนทั้งเจ็ด ทำให้เขา

ไม่มีเวลาใครพลังแม่แต่ชั่วคราว ต่างจากคนทั้งเจ็ดที่พอใช้พลังจนหมด ก็สามารถเปลี่ยนไม้ให้คนอื่นเข้ามาโจมตีเขาได้

เซบาสเตียนที่ยืนชมการต่อสู้มาตั้งแต่ต้น ก็เดินออกจากจุดปลอดภัยและหยิบผ้าขนหนูผืนใหญ่ให้เมิร์ซ

เมิร์ซรับผ้าขนหนูมาเช็ดหน้า “ขอบใจเซบาสเตียน”

“ไม่ทราบว่าจะรับน้ำชาไหมขอรับนายท่าน”

“ยังไม่ต้องหรอก” เขาหันไปถามพวกจิไรยะ “พวกน้องจะรับเครื่องดื่มหน่อยไหม”

นายูกิที่นอนแผ่อยู่กับพื้นรีบขานตอบ “เอาครับ”

ส่วนคนที่เหลือมีแรงเพียงพอยกน้ำหนักนั้น เพราะอาหารและเครื่องดื่มที่พวกเขาเตรียมมาหมดไปตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว

เซบาสเตียนมีตองรอให้เมิร์ซสั่ง ก็สว่างโตะโลหะขนาดใหญ่ออกจากกระเป๋าคาดเอว แล้วจัดการเตรียมถาดน้ำชาพร้อมขนมปังแผ่นและอื่นๆ อย่างครบครัน จากนั้นก็เดินไปส่งให้พวกจิไรยะที่ละคน

เมิร์ซดูนาฬิกาก็พบว่าเลยเวลาอาหารเย็นมามากแล้ว “อืม นี่ก็เลยช่วงมือเย็นแล้ว สงสัยพี่คงจะต้องรับหน่อย วันนี้นู๋ก็จะลองทำอาหารแบบใหม่ให้พี่ชิมชะด้วย”

หลังจากนู๋เลื่อนอาชีพได้สำเร็จ พี่มือการทำอาหาร การทำความสะอาดและการทำงานบ้านก็ดีขึ้นมาก ดูเหมือนจะเชี่ยวชาญกว่าพวกเทเรซ่าหรือเซบาสเตียนเสียอีก

จิไรยะรีบโพล่งขึ้น “ในเมื่อพี่มีนัด พวกผมก็ไม่อยากจะรบกวนเวลาของพี่แล้ว ขอเชิญล่วงหน้าไปก่อนได้เลยครับ”

คนที่เหลือต่างมีสีหน้าเห็นด้วย แม้แต่มิโคโตะก็ยังมีสีหน้าบ่งบอกว่าไม่อาจจะฝักต่อได้อีกแล้ว

เมิร์ซเผยรอยยิ้มอ่อนโยน เขามองคนทั้งเจ็ดอย่างลึกซึ้ง ทำเอาพวกจิไรยะเงยบลงพร้อมกับลอบตีใจที่กำลังจะได้พักผ่อนเสียที ทว่าเขากลับเอ่ยอย่างหนักแน่น “เดี๋ยวพี่จะซ้อมครั้งสุดท้ายให้พวกน้อง”

ทั้งเจ็ดได้ยินแล้วแทบจะเป็นลมในบัดดล แต่ก่อนจะมีใครได้เอ่ยคำนั้นแม้สักกลับเอ่ยต่อ “ครั้งนี้จะเป็นการซ้อมเฉพาะจีโรยะคนเดียว ส่วนคนอื่นแค่นั่งดูก็พอ เห็นด้วยไหม”

นายูกิกับไซริบยกมือเห็นด้วยก่อนใครเพื่อน ส่วนริกะและรินส่งยิ้มหวานให้เพื่อนสนิทที่ถูกเลือก แม้แต่มิโคโตะที่นั่งอยู่ด้านข้างยังตบไหล่ให้กำลังใจจิโรยะ จิโรยะกำลังจะคัดค้านแต่ก็ต้องชะงักเมื่อเห็นสายตาของแฟนสาวที่มองมาคาโยะเอ่ยแผ่วเบา “พยายามเข้านะจีโรยะ”

เพียงวาจาไม่กี่คำก็ทำให้แฟนหนุ่มตัดสินใจได้ หัวใจอันร้อนแรงเสริมพลังให้จิโรยะจนล้นปรี่

ชายหนุ่มผุดลุกขึ้นพร้อมเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “มาเลยครับพี่ ผมพร้อมแล้ว”

เมธัสพยักหน้าเล็กน้อยก่อนจะกระโดดถอยหลังไปไกลเกือบสิบเมตร แล้วตะโกนสั่ง “พี่จะสอนวิธีการตั้งรับเป็นครั้งสุดท้าย พี่อยากให้จิโรยะใช้กระบวนการที่แรงที่สุด ผลงานปราณธาตุที่ถนัดที่สุด โจมตีมาที่จุดตายของพี่ น้องทำได้ไหม”

จิโรยะขานรับอย่างหนักแน่น “ได้ครับ”

ชายหนุ่มรีบก้าวไปข้างหน้าพร้อมกับล้วงกระบี่ยาวคู่หนึ่งออกมาตั้งท่าอย่างทะมัดทะแมง จากนั้นจึงเอ่ยต่อ “พี่พร้อมหรือยังครับ ผมจะไปละนะ”

เมธัสยิ้มพลงกระซอกเสื่อเซ็ดทิ้งเผยให้เห็นกล้ามเนื้อลำสัน สีหน้าเคร่งเครียดจริงจัง เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “พี่พร้อมอยู่แล้ว...”

ทันใดนั้นเมธัสก็แปลงพลังลมปราณถึงขั้นสูงสุด สองมือร่ายรำเป็นวงท่าแปลกพิสดาร สองเท้าปักหลักมั่นคงจุดต้นไม้ที่ยังรากลึกมานับพันปี นัยน์ตาทอประกายเยียบเย็น จิตสังหารที่แผ่พุ่งออกมาสะกดให้คนทั้งหมดนิ่งเงียบ มีอาจยับเขยื้อนได้อีกต่อไป

พวกคาโยะที่นั่งอยู่กับพื้นต่างรู้สึกหนาวจับจิต ความคิดที่จะจับจ้องเมธัสสลายไปหมดสิ้น ทุกคนต้องก้มหน้าลงพื้นโดยไม่รู้ตัว

ในเมื่อพวกคาโยะเป็นถึงขนาดนั้น จึงมีต้องสงสัยเลยว่าจีโรยะที่ยืนเผชิญ

หน้าจะรู้สึกเยี่ยงไร สองมือที่กุมกระบี่มีเหงื่อไหลชุ่ม ไบหน้าอันหล่อเหลาดูจลลักร จากหยกชั้นเลิศเริ่มมีรอยยับย่น ความมั่นใจที่มีเมื่อครู่อันตราธานหายไปมิเหลือหลอ ลิ่งเดียวที่เขาพอจะทำได้คือการกลืนน้ำลายลงคอที่แห้งผาก

เมธัสห่มมือเป็นวงกลมอย่างเชื่องช้าสามรอบ แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่เยียม ด้วยไอสังหารชวนให้หัวใจผู้ฟังแทบหยุดเต้น “สภาวะขั้นสูงสามารถสะกดคนที่ มีจิตใจขลาดเขลาหรือขาดสมาธิได้ดีที่สุด”

ทั้งเจ็ดรู้สึกเจ็บปลาบที่หัวใจ ถึงเมธัสจะเคยตำว่าพวกเขาหลายครั้ง แต่ ก็มีเคยใช้น้ำเสียงดูแคลนเยี่ยงนี้มาก่อน

ปลายกระบี่คู่อื่นสั้นไหว พลังลมปราณที่บรรจุเอาไว้สลายไปจนหมดสิ้น จีโรยะเอ่ยด้วยเสียงแผ่วเบา “นี่คือวิธียุทธการโจมตีของศัตรูหรือครีบที่”

“ผิด นี่เป็นเพียงบรรยากาศปกติของคนที่คิดจะชนฆ่ากันเท่านั้น หาก นื่องยังใจเสาะไร้ซึ่งความคิดจะก้าวหน้าไปสู่จุดสูงสุดของนักสู้ ก็จงปักหลักอยู่ แต่เมื่อเริ่มต้นแห่งนี้ หรือไม่กี่เล็กเข้ามาในโลกนี้ไปชั่วชีวิตเสียดีกว่า เพราะคนที่ พวกนี้พอจะพบเจอในทวีปหลัก มีคนที่สามารถสร้างบรรยากาศกดดันแบบนี้ได้ อยู่นับไม่ถ้วน”

ทั้งหมดลอบกลืนน้ำลาย ยกเว้นเพียงมิโคโตะที่เข้าใจสิ่งที่เมธัสเอ่ยถึง

เหล่าผู้เล่นที่อยู่มานานล้วนมีระดับสูงกว่าพวกจีโรยะมากพอควร แต่ คนเหล่านั้นไม่จำเป็นต้องแผ่จิตสังหาร ขอเพียงปลดปล่อยพลังลมปราณอย่าง เต็มที่ มันก็มากพอที่จะสะกดผู้เล่นที่มีระดับต่ำกว่าได้อย่างง่ายดาย เพียงแต่ เมธัสและมิโคโตะมีทราบ ว่า ช่วงนี้ผู้เล่นส่วนใหญ่มีระดับลดลง คนที่เก่งกว่า พวกจีโรยะชนิดห่างไกลกันมากนั้นมิเหลือไม่ถึงพันคน

เมธัสยื่นมือซ้ายออกมากระดิกนิ้วเล็กน้อย “เข้ามาสิจีโรยะ หรือว่าความ กล้ามันกระเจิงหายไปหมดแล้ว คนใจเท่าเมธิดถั่วแบบน้องจะดูแลแพนได้จริงๆ รี”

ร่างจีโรยะปลิ้นสะท้านขึ้น สองตาที่หมองหม่นเริ่มสุกใส แวตากล้าหาญ ทอประกายเจิดจรัส หัวทั้งร่างเปล่งรัศมีสีทองแรงกล้า กระบี่ในมือตัวโตไปมา อย่างกระฉับกระเฉง น้ำเสียงห้าวหาญและเคร่งขรึม แม้จะดูผิดจากช่วงเวลา ปกติ แต่ก็แฝงเสน่ห์ของชายชาติวีรผู้ไม่หวั่นเกรงต่ออุปสรรคนานัปการ

“พีเมธัส ผมจะบุกเข้าไปละนะ”

เมธัสกระตุกยิ้มบาง สองตาพลันเปล่งประกายเจิดจ้า ทว่าทั้งร่างเปล่งรัศมีใสกระจ่างบางเบา สองมือแผ่พุ่งพลังปราณธาตุหมุนเวียนไปมา บัดเดี๋ยวก็มีน้ำแข็งเกาะ บัดเดี๋ยวก็มีไฟลุก บางครั้งก็มีพลังแปลกประหลาดทอหุ้ม และบางครั้งมือทั้งสองข้างก็แยกออกคล้ายว่าเขามีมือหน้าพัน

“หากกล้าชิงตำแหน่งยอดฝีมือสูงสุดประจำสำนักก็จงบุกเข้ามา”

พริบตานั้นมีโคโตะพลันสะดุ้ง ทว่ายังไม่ทันได้เอ่ยปากก็มีมือหยาบใหญ่เข้ามาปิดปากเขาไว้เสียก่อน

ในเสี้ยววินาทีนั้น ร่างของจิโรยะก็พุ่งเข้าไปใส่เมธัสด้วยความเร็วดุจสายฟ้าแลบ

ทว่าในเวลาเดียวกันนั้นเอง เมธัสกลับสลายพลังทั้งหมดและยิ้มอย่างมีความสุข

จิโรยะที่พุ่งเข้าไปใส่สุดกำลัง แม้จะเห็นใบหน้าของเมธัสได้อย่างชัดเจน แต่เขากลับมีอาจหยุดกระบวนท่าได้ สองกระบี่จึงแทงทะลุหัวใจและคอหอยพร้อมทั้งระเบิดพลังปราณที่แฝงอยู่ ทำเอาร่างของเมธัสสลายไปทันที

ทุกคนต่างงุนงงกับภาพที่เกิดขึ้น เพราะทั้งหมดนึกว่าคนที่ต้องลงไปนอนกลิ้งบนพื้น หรือสลายเป็นอากาศธาตุคือจิโรยะ แม้แต่คาโยะเองก็ต้องเอามือปิดปากพลาถอุทานอย่างตกใจ คงมีเพียงมิโคโตะที่หันไปส่งสายตาดูตามเขมบาสเตียนที่ยืนนิ่งเฉยบังน

“เฮ้ย ท่าตั้งรับของพีเมธัสคือสร้างร่างเงาทั้งไว้ แล้วชิงหนีหรือไง” นายูกิมองไปรอบๆ เพื่อหาร่างของคนที่ยาไป

โชก็รีบกวาดสายตามองตามพร้อมกับเอ่ยอย่างสงสัย “หรือว่าพีเมธัสตันแก่กมากเกินไป ลืมดูว่ายาเพิ่มพลังปราณหมด เลยเตียงไปแล้ว”

ริกะมิต้องเสียเวลาคิดก็ใช้สองมือเชกศิระชะของสองหนุ่มอย่างฉับไว

นายูกิเบ้าปากถามพร้อมน้ำตาเล็ด “เฮ้ย ยัยบ้า เขกหัวฉันทำไม รอบนี้ฉันยังไม่ได้พุดอะไรเลยนะ”

ริกะชักสีหน้าบึ้งตึงพลาถเอ่ย “โทษที พอดิมันชิน”

ในขณะที่นายภูกิจจะระเบิดคำตำ เสิ่งแจ้งจากระบบก็ดังขึ้น
+ เนื่องจากศิษย์เอกจิโรยะทำการชิงตำแหน่งเจ้าสำนักได้สำเร็จ นับแต่นี้
เป็นต้นไป จิโรยะจะขึ้นดำรงตำแหน่งเจ้าสำนักสายรุ้งคะ+

ทุกคนพากันเงยบกริบ บนใบหน้าเหมือนจะมีเครื่องหมาย ‘?’ สลักเอาไว้
แปะๆ

มีเสียงปรบมือดังขึ้นพร้อมกับน้ำเสียงร่าเริง “ยินดีด้วยนะจิโรยะ นับแต่นี้
ไปเธอคือเจ้าสำนักแล้ว”

จิโรยะหันไปมองต้นเสียง ก็เห็นเมฆัสใส่เสื้อเซ็ทไม่ติดกระดุม เดินเข้ามา
หาเขาพาลงปรบมือด้วยสีหน้าที่ดูปลื้มปีติยิ่งนัก

ชายหนุ่มทั้งกระป๋องในมือพาลงวิ่งเข้าไปหา “พะ...พี่ นี่เล่นตลกอะไรกัน
ผมไม่เข้าใจ”

“อ้าว เมื่อก็น้องมัวแต่อึ้งจนไม่ตั้งใจฟังหรือไง...” เมฆัสขมวดคิ้วพาลง
เปิดหน้าต่างสำนักขึ้นมา แล้วชี้ให้จิโรยะที่วิ่งมาหยุดอยู่เบื้องหน้าของเขาดู “นี่ไง
ตอนนี้น้องเป็นเจ้าสำนักแล้ว ส่วนพี่กลายเป็นอดีตเจ้าสำนัก”

จิโรยะยังคงมีสีหน้างุนงง ส่วนพวกคาโยะพากันวิ่งเข้ามาหาเมฆัสด้วย
สีหน้าแปลกใจ

เมฆัสจึงอธิบายให้ละเอียดขึ้น “การสืบทอดตำแหน่งเจ้าสำนักนั้นไม่สามารถ
ยกให้กันได้ด้วยลมปาก แต่ต้องเกิดจากการประลองอย่างยุติธรรม โดยเจ้าสำนัก
ต้องเอ่ยท้าทายแบบที่พี่พูดเมื่อครู่ แล้วศิษย์ในสำนักก็บุกเข้ามาต่อสู้แบบตัว
ต่อตัว ถ้าเจ้าสำนักตายในการประลอง ศิษย์ที่เข้ามาทำชิงก็จะได้รับตำแหน่ง
เจ้าสำนักไปโดยอัตโนมัติ”

จิโรยะรีบส่ายหน้า “ผมไม่เอาแบบนี้พี่”

เมฆัสมีสีหน้าตกตะลึงพาลงผละมือไปสองก้าว “หือ เห็นน้องหน้าตาสัต์ซื่อ
แบบนี้ นี่ก็ไม่ถึงว่าอยากจะใช้อีกวิธีชิงตำแหน่งจากพี่ แต่แบบนี้มัน้องต้อง
ประกาศขอเนรคุณอาจารย์แล้วลอบสังหารพี่ ซึ่งถ้าเป็นวิธีนั้นพี่จะต้องตายจริงๆ
ระดับลดแบบปกติหัวไปเลยนะ”

จิโรยะมีสีหน้าตกใจ แล้วรีบโบกไม้โบกมือ “ผมไม่ได้หมายถึงอย่างนั้น

ผมแต่ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงมอบตำแหน่งเจ้าสำนักให้ผม”

เมธัสยกไหล่พลางเอ่ยแบบไม่คิดอะไร “พี่แค่ขี้เกียจไม่ได้หรอก”

คำตอบนี้ทำเอาทุกคนนิ่งไปตามๆ กัน แม้แต่มิโคโตะยังต้องลอบกุมขมับ

เมธัสเห็นสีหน้าของทั้งเจ็ดก็หัวเราะพลางตอบไหลลื่น “พี่อะไรจะอยู่ที่อยู่ด้านหน้า
“ฮ่าๆ พี่แค่ล้อเล่น นึกไม่ถึงว่าหน้าพวกน้องเวลางงมันจะตลกขนาดนี้”

จิโรยะรีบก้าวถอยหลังพลางเอ่ย “ถ้าฉันพี่มาเอาตำแหน่งเจ้าสำนักคืนไป
ก่อน หากมีความหาญกล้าช่วงชิงตำแหน่งยอดฝีมือสูงสุด...”

เขายังมีทีท่าจะเอ่ยจบ เมธัสพลันตวาดด้วยน้ำเสียงเย็นชา “คิดว่าตำแหน่ง
เจ้าสำนักจะยกให้กันเล่นๆ ไตงั้นรี”

ทั้งหมดพากันเงยบกริบ ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจเสียงดัง

เมธัสเดินผ่านทั้งเจ็ดไปหาเซบาสเตียนที่ยืนอยู่ห่างออกไปเล็กน้อย พร้อม
เอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง “พี่มอบตำแหน่งเจ้าสำนักให้จิโรยะ เพื่อให้พวกน้องได้เดิน
ไปตามเส้นทางของตนเอง คิดด้วยตนเอง อยู่ด้วยตนเอง และเลือกความ
ปรารถนาด้วยตนเอง ไม่ใช่คิดแต่จะติดตามพี่ไปเรื่อยๆ แบบตอนนั้น”

เขาหันหลังกลับมาจ้องเหล่าลูกศิษย์ด้วยสายตาดูจริงจัง “นับแต่นี้เป็นต้นไป
ความสำเร็จหรือล้มเหลวของสำนักสายรุ้งขึ้นอยู่กับพวกน้องแล้ว นี่คือบททดสอบ
สุดท้ายที่พี่จะมอบให้พวกน้อง”

นายูกิก้าวออกมาถามด้วยความตกตะลึง “ถ้าอย่างนั้นพี่จะไม่ร่วมเดินทาง
ไปกับพวกเราแล้วหรือครับ”

เมธัสพยักหน้าพลางตอบ “ใช่ นับแต่นี้พี่จะตัดชื่อพวกน้องทั้งหมดออกจาก
รายชื่อเพื่อน ยกเว้นเพียงมิโคโตะที่พี่ยังต้องทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับพันทูล่า”

เขาเอ่ยจบก็เปิดตารางเพื่อนลบรายชื่อในบัดดล เสียงจากระบบที่ดังขึ้น
ในหัวพวกจิโรยะเป็นสิ่งตอกย้ำว่าเมธัสไม่ได้เอ่ยล้อเล่น

ริกะรีบก้าวออกจากกลุ่มพลางถามด้วยเสียงลั่นเครือ “พวกหนูทำอะไร
ผิดหรือคะ พี่เลยไม่คิดจะพบหน้าพวกหนูอีก”

เมธัสยิ้มอย่างร่าเริง “ใครบอกว่าจะไม่พบกันอีก เต๋ยวให้มิโคโตะอนุญาต
ให้พี่เข้าบ้านของพวกน้องซะ ว่างๆ อยากทานข้าวด้วยกันเมื่อไหร่ก็ได้ไม่ใช่

เธอ หึๆ”

รินเดินเข้ามาคล่องแคล่วพิศมัย “แต่ก็ไม่เห็นจะต้องลบชื่อเพื่อนออกเลยนี่คะ เพื่อว่าพวกฉันจะส่งจดหมายถาม...”

“นั่นไง!” เมธัสตะโกนแทรกพลางชี้หน้าริน ทำเอาเธอต้องชะงักคำพูดด้วยความตกใจ “เห็นไหม ไม่นั่นไรก็คิดจะให้พี่ช่วยแก้ปัญหาอีกแล้ว แบบนี้ก็ผิดจากหัวข้อที่พี่จะใช้ทดสอบพวกน้องนะสิ”

คาโยะทราบว่าเพื่อนสาวคิดอย่างไรจึงรีบเอ่ยขึ้น “พวกเราจะแค่เสียตายเป็นที่เสียเพื่อนรุ่นพี่ผู้แสนดีแบบที่เมธัสไปต่างหากคะ ตัวฉันเองก็คิดแบบนี้เหมือนกัน”

เมธัสคลี่ยิ้มอ่อนโยนพลางเดินไปลูบศีรษะสองสาวฝาแฝดที่ทำท่าว่าจะร้องไห้ “พวกเราไม่ได้เลิกเป็นเพื่อนกันจริงๆ นี่ ถ้าพวกน้องว่างแล้วอยากคุยเล่นก็ให้มิโคโตะส่งจดหมายมานัดพี่ไปคุยได้ และหากมีอะไรร้ายแรงจริงๆ ถ้าไม่ใช่เรื่องของสำนักสายรุ้ง หรือเรื่องที่พวกน้องต้องรับผลที่ก่อไว้ละก็ ไม่ว่าพวกน้องจะอยู่ที่ไหน พี่ก็จะตามไปช่วยเสมอ”

สองสาวพยักหน้ารับ แล้วรีบยกแขนเลื้อยขึ้นปาดหยดน้ำที่ล้นออกจากทางตา

จิโรยะที่นั่งเงยบานานพลันโพล่งขึ้น “แต่พี่ครับ ฝีมือของพวกผมยังไม่เอาไหน ขนาดเมื่อครู่ยังบีบให้พี่ใช้ทำไม้ตายสูงสุดไม่ได้สักท่าเลยนะ แล้วแบบนี้ผมสมควรจะได้รับตำแหน่งนี้ต่อจากพี่จริงๆ เหนอ”

พวกนายูกิต่างมีสีหน้าเห็นด้วย ทว่าเมธัสกลับหัวเราะเบาๆ คล้ายขบขันในความคิดอันอ่อนด้อยของเจ้าสำนักคนใหม่

เมธัสเดินถอยหลังไปเล็กน้อยแล้วสร้างกระบี่ไร้สภาพออกมาับร้อยเล่ม “วิชาถนัดของพี่คือการใช้กระบี่ไร้สภาพ”

กระบี่ไร้สภาพนับร้อยบินวนอยู่บนอากาศเหนือศีรษะพวกจิโรยะสร้างความกดดันให้พวกเขาได้พอสมควร

เมธัสเอ่ยต่ออย่างเสียดาย “ข้อดีของวิชากระบี่ไร้สภาพคือ มีจำนวนความเร็วและพลังทำลายที่รุนแรง แต่ข้อเสียที่ตามมาคือ มันทำให้พี่เสียเวลาควบคุม

เสียพลังลมปราณอย่างต่อเนื่อง แถมยังเพิ่มความเหนื่อยล้าเพราะต้องตั้งสมาธิควบคุมให้กระบี่เหล่านี้พุ่งตรงไปยังเป้าหมาย วิชานี้จึงมีไว้ใช้โจมตีคนหมู่มาก เน้นจำนวน สร้างความตื่นตระหนก และทำให้อีกฝ่ายเสียรูปขบวน หากคิดจะใช้กับพวกน้องที่มีความไวในการเคลื่อนที่เกือบเท่าพี่ มันคงเป็นท่าที่ไร้ประโยชน์ อย่างมากก็แค่ใช้ข่มขู่ให้พวกน้องหวาดกลัว หรือใช้ในตอนที่จะได้จึกตัวต่อตัวเท่านั้นเอง”

เมັธสเพียงดีดนิ้ว กระบี่ไร้สภาพทั้งหมดก็สลายไป จากนั้นเขาจึงอธิบายต่อ “สุดท้ายวิชากระบี่ไร้สภาพมันก็คือการรวบรวมพลังลมปราณจำนวนหนึ่งสร้างเป็นอาวุธล่องหน ถ้าฝ่ายศัตรูโคจรพลังลมปราณป้องกันเอาไว้ก่อน เจ้ากระบี่พวกนี้ก็จะเป็นเพียงสายลมหอบหนึ่งเท่านั้น”

ทั้งเจ็ดฟังดูรู้สึกว่ามีเหตุผล ทว่าในหัวของเขากลับคิดถึงอีกสิ่ง ‘แต่พี่เมັธสรู้บ้างไหมว่า เจ้ากระบี่ของพี่มันแรงขนาดไหน อย่าคิดว่าคนอื่นเขาจะแข็งแแกร่งเท่าตัวเองสิ’

เมັธสเอ่ยต่ออย่างยิ้มแย้ม “แถมการโคจรพลังลมปราณเพื่อสร้างกระบวณท่าที่มีพลังโจมตีรุนแรงนั้น ก็ต้องใช้เวลาดังแต่เสียวินาทีไปจนเกินหนึ่งวินาที ถึงพี่จะตะโกนชื่อทักษะให้กระบวณท่าใช้ออกมาเอง ก็ยังต้องรวมพลังนานสุดถึงสามวินาที น้องลองคิดดูสิว่าถ้าพี่ใช้ในขณะโดนรุม พี่คงโดนพวกน้องล้มไปนานแล้ว จริงไหมมิโคโตะ”

มิโคโตะพยักหน้าพลางตอบ “ใช่ครับ ผมเองก็เล็งเวลานั่นอยู่”

พวกจี้ไระยะลองทบทวนดูก็เห็นว่าชอบด้วยเหตุผล พวกเขาเองก็มีทักษะโจมตีที่รุนแรงอีกหลายชนิด ทว่าพวกมันกินเวลาในการรวบรวมพลัง แถมเมັธสก็ไม่เคยเปิดโอกาสให้พวกเขาใช้ท่าเหล่านั้นเลย

“ดังนั้นการที่พี่ไม่สามารถใช้กระบวณท่าขั้นสูงได้ เป็นเพราะพวกน้องบีบให้พี่ใช้ได้แต่ท่าที่ออกไว แต่พลังทำลายไม่สูง” เมັธสกวาดสายตามองพวกจี้ไระยะที่มีสีหน้าเข้าใจ และคล้ายจะเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น “และสุดท้าย จี้ไระยะสามารถควบคุมความกลัว แล้วบุกเข้าโจมตีพี่ได้ ทั้งที่ทักษะสมาธิหรือพลังทักษะทั่วไปของน้องไม่ได้สูงกว่าพี่ ถือว่าน้องมีคุณสมบัติของการเป็นผู้นำ นั่นก็

คือความกล้าที่จะเผชิญหน้ากับความกลัว แถมเมื่อก่อนยังไม่หลงระเหิดในฝีมือ ยอมรับว่าตนเองอ่อนด้อยกว่าที่ นั่นก็เป็นสิ่งสำคัญของคนที่จะพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้าในอนาคตเช่นกัน”

พวกจิโรยะนั่งเงิบและรับทราบแล้วว่า พี่ชายเบื้องหน้ากำลังหาเหตุผล ร้อยแปดในการยึดเยียดตำแหน่งเจ้าสำนักให้จิโรยะ ดังนั้นถึงเถียงต่อไปก็คงมีอาจเปลี่ยนใจอีกฝ่ายได้

จิโรยะกำมือแน่นแล้วยื่นมาเบื้องหน้า ก่อนจะเอ่ยอย่างจริงจัง “ในเมื่อ ที่ต้องการให้ผมทดสอบ ผมก็จะยอมรับครับ”

คนที่เหลือพากันขานรับว่าจะทำอย่างสุดความสามารถ

เมธัสยิ้มเล็กน้อย แล้วหันไปพยักหน้ากับพ่อบ้านหุ่นยนต์ที่ยืนอยู่ด้านข้าง

เซบาสเตียนเดินไปหามิโคโตะแล้วส่งกล่องหลายสิบใบให้อีกฝ่าย “นี่คือ สิ่งที่นายท่านได้เตรียมเอาไว้ให้พวกท่านมิโคโตะขอรับ”

ก่อนที่มิโคโตะจะเอ่ยปฏิเสธ เมธัสก็ชิงพูดขึ้น “ถือว่าเป็นส่วนแบ่งจาก กำไรที่น้องหามาให้พี่ระหว่างที่พี่ไม่ได้เข้ามาดูแลกิจการ ดังนั้นรับไปเถอะ คิด ซะว่าเป็นเงินทุนของสำนักสายรุ้งก็แล้วกัน”

มิโคโตะไม่เสียเวลาโต้เถียงกับเมธัสแบบพวกจิโรยะ เขาทราบดีว่า ถ้าคน เบื้องหน้าคิดจะให้ เถียงไปก็ไร้ประโยชน์ เพราะผลลัพธ์มันจะคงเดิมเสมอ เขาจึง รับกล่องจำนวนมากจากเซบาสเตียน โดยอีกฝ่ายคอยอธิบายถึงสิ่งที่อยู่ภายใน ตั้งแต่เงินทุน ยาเพิ่มพลังหลายชนิด เสบียงกว้างสำหรับทุกคนเป็นเวลาหนึ่งเดือน และสิ่งของจำเป็นอื่นๆ

เมธัสสว่างกระเป๋าคาดเอวหยิบซองจดหมายสี่ขวบฉบับหนึ่งยื่นส่งให้ จิโรยะ “รับไปสิ”

จิโรยะยื่นมือรับพลาถอย่างงุนงง “อะไรหรือครับพี่”

มิโคโตะที่หันมาเห็นซองจดหมายต้องตกใจจนปากอ้าตาค้าง พอคิดจะ เอ่ยห้ามก็โดนมือหยาบใหญ่ปิดปากอีกครั้ง แล้วในพริบตาอันเสี่ยงจากระบบ ก็ตั้งขึ้น

+อดีตเจ้าสำนักเมธัสขอปลดตนเองออกจากสำนักและกลายเป็นจอมยุทธ์

พเนจร เจ้าสำนักจิโรยะได้รับจดหมายทำประลองโลหิตจากจอมยุทธ์พเนจร เมธัสค่ะ+

ตอนนี้คงมีเพียงเมธัสที่ยืนยิ้มพลางกอดดอกมอญพวกจิโรยะที่นิ่งเงียบ เซบาสเตียนเอามือออกจากปากมิโคโตะ แล้วหยิบสิ่งของทั้งหมดออกมวางบนพื้นในคราวเดียว

“อ้าว ไม่เปิดซองจดหมายอ่านดูหน่อยหรือจิโรยะ” เมธัสเพยรอยยิ้มที่เล่นอีกครั้ง ทำเอาพวกจิโรยะต้องหน้าซีดเผือด

มิโคโตะถอนใจเบาๆ แล้วเดินไปหยิบจดหมายในมือจิโรยะพลางอธิบาย “นี่คือจดหมายทำประลองโลหิต ใช้ในการนัดประลองแบบแลกชีวิต ซึ่งจะมีข้อแม้กำกับไว้ด้วย ปกติแล้วผู้เป็นเจ้าสำนักและรองเจ้าสำนักจะไม่รับจดหมายจากคนอื่นอย่างเด็ดขาด เพราะอาจจะเจอบัตรทำประลองซ่อนไว้ในซองจดหมายธรรมดาแบบนี้”

ชายหนุ่มผู้เงียบขรึมเปิดซองจดหมายออกอ่านอย่างจะฉาน “เรียนเจ้าสำนักสายรุ้ง ข้าพเจ้านัดทำประลองกับท่านหลังจากนี้อีกเก้าร้อยห้าสิบวัน ณ อาคารสำนักของท่านยามเที่ยงตรง หากในการประลองครั้งนี้ท่านพ่ายแพ้ ข้าพเจ้า สำนักของท่านจะต้องถูกยุบทันที หากท่านหลีกเลี่ยงไม่อยู่ในที่นัดหมาย ข้าพเจ้าจะถือว่าท่านยอมแพ้ จากผู้ขอทำประลองเมธัส”

พวกจิโรยะหันไปมองเมธัสด้วยสายตางุนงง

“ฮ่าๆ นี่เป็นการทดสอบฝีมือพวกน้อง ว่าหลังจากนี้พวกน้องจะเก่งขึ้นขนาดไหน” เมธัสยิ้มพลางเดินถอยหลังไปสองก้าว “มิโคโตะช่วยปล่อยคุณหนูผู้ดงามออกมาพบกับพี่หน่อยสิ”

มิโคโตะไม่เข้าใจความคิดของเมธัสสักเท่าไร แต่เขาก็ทำตามอย่างว่าง่าย ทันทีในร่างหญิงสาวมีสีหน้าเหนื่อยล้าระคนขุ่นเคืองปรากฏขึ้นข้างๆ มิโคโตะ

เมธัสทักอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้ม “คุณหนูหายเหนื่อยหรือยัง”

“ฮึ เจ้าคนมดเท็จ ไหนบอกว่าจะสอนวิธีการใช้ลมปราณให้ข้า มาตอนนี้กลับจะชิงหนีให้พ่อหนุ่มน้อยของข้าไปหาเจ้าลำบากขึ้น” ทันทีร่าคิ้วองแขน มิโคโตะอย่างแนบแน่น ถึงจะพูดตัดพ้อ อีกทั้งสีหน้าท่าทางก็ยังคงดูเหนื่อยล้า

ทว่าเวทดาลกลับแข็งกร้าว

“ແหมๆ ผมเองก็ไม่คิดหนีสัญญาที่มีให้คุณหนูอยู่แล้ว เพียงแต่ว่า...”
เมธัสเดินถอยหลังไปอีกเล็กน้อยพร้อมกับยกมือขวาขึ้นมาอยู่ระดับอก เขาเรียกดาบอสุราเคื่องแค้นออกจากแหวนคลังเทพศาสตรา “ต่อให้คุณหนูมาลบสังหารผมอีกพันครั้งก็ต้องตายอีกพันครั้งอยู่วันยังค่ำ ถึงระดับร่างกายของคุณหนูจะไม่ตกลง แต่ระดับทักษะที่มีก็ต้องตกลงจนน่าสมเพช हीๆ”

ทันทีรู้ว่าเลิกคล้องแขนมิโคโตะพลางก้าวไปหาเมธัสด้วยสายตาทู่เนือเคื่องเธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยียบเย็น “ถึงข้าจะอ่อนด้อย แต่มิใช่จะให้เจ้ามาดูหมิ่นกันง่ายๆ นะเมธัส”

เมธัสยิ้มกริมพลางหรีดตาลง นัยน์ตาทอแวเป็นซาอีกครั้ง “มันอยู่ที่ว่าคุณหนูมั่นใจในตนเองมากน้อยเพียงใด”

ทันทีรู้ว่าทำท่าจะพุ่งเข้าไปสู้กับเมธัส แต่กลับต้องชะงัก เมื่อลัมผัสได้ถึงจิตสังหารจากใบดาบสีแดงเข้มที่ถูกชักออกจากฝักอย่างเชื่องช้า แรงกดดันที่แผ่พุ่งออกมาสร้างความหวาดกลัวให้ทุกคนที่อยู่ห้องได้อย่างฉับพลัน

บรรยากาศภายในห้องเริ่มอึดอัด ทำให้ริกะ ริน และคาโยะถึงกับเข้าอ่อนจนต้องทรุดนั่งลงกับพื้น

แม้แต่ทันทีรู้ว่าที่มีความมั่นใจในตนเองยังหลังเหงื่อเต็มหน้าผาก ใบหน้างามออกอาการหวาดผวา

ขนาดเซบาสเตียนที่เป็นหุ่นยนต์ไร้ซึ่งความหวาดกลัว ยังรู้สึกกดดันมิใช่น้อย

หากจะอธิบายให้ละเอียดคงต้องบอกว่า ขนาดพ่อบ้านหุ่นยนต์ซึ่งเป็นผู้มีระดับสูงสุดในห้อง ยังรู้สึกที่ตนเองโดนพลังไร้สภาพกดดันจนทำอะไรไม่ถูก แล้วพวกจิโรยะที่มีระดับไม่ถึง 200 จะทานรับได้อย่างไร

เมธัสเอ่ยด้วยเสียงราบเรียบผิตปกติ “นี่คือดาบอสุราเคื่องแค้น เป็นหนึ่งในอาวุธประจำกายของพี่...”

เขาสืบเท้าเข้าหาทันทีรู้ว่าหนึ่งก้าว ทำเอาแมงมุมสาวถึงกับเปลอผงะถอยอย่างลืมตัว

เม็กซ์คลีอี้มเย็นชา เขาพูดابخิ้นเหนือศีรษะพร้อมกับเอ่ยต่อ “หากคุณหนูไม่มีความมั่นใจที่จะใช้เรือนร่างอันนุ่มนวลนี้รับตบ จะทดลองใช้ร่างแปลงที่คุณหนูภาคภูมิใจก็ได้นะ...”

ทันทูราสะดุ้งสุดตัว เธอรีบก้าวถอยไปหลบอยู่ข้างหลังมิโคโตะ อากัปกริยาตุ๋นคล้ายเด็กน้อยที่กลัวโดนผู้ใหญ่ทำโทษ

พริบตานั้นเม็กซ์ตวัดตบปักลงไปยังพื้นข้างตัว จนบังเกิดเสียงคิลาแตกดังสะท้อนไปทั่วพร้อมกับปรากฏฝุ่นควันทุ้งกระจาย

พวกจิโรยะพากันร้องอุทานด้วยความตื่นตระหนก โดยเฉพาะสามสาวร้องดังเป็นพิเศษ

เมื่อฝุ่นควันทจหายไปกับสายลมที่กระโชกแรง พวกเขายังได้เห็นพื้นดินคล้ายกับโดนพลังบางอย่างจับฉีก มีรอยแยกยาวกว่าสามสิบเมตร ลึกเกือบสิบเมตร และกว้างเกือบสองเมตร มีต้องให้ใครอธิบายก็พอจะทราบว่ สิ่งที่ทำให้แผ่นดินแยกนั้นก็คือตบอสุราเคื่องแค้นนั่นเอง

เม็กซ์เก็บตบเข้าฝักแล้วคลีอี้มอย่างอ่อนโยน “นี่คือพลังทำลายของม้ายามที่ผสานกับการใช้พลังปราณธาตุดินชั้นที่ 5 ซ้ำ 5 หรือที่เขาเรียกกันว่าพลังดินชั้นที่ 25...” เขาเห็นสีหน้างุนงงของพวกจิโรยะจึงพยักหน้าแล้วอธิบายอย่างละเอียด

“พวกน้องอาจจะยังไม่ทราบ พวกทักษะสายปราณธาตุและวิชาลมปราณประจำตัวสามารถเลื่อนระดับขั้นได้ เช่น เมื่อปราณประจำตัวเพิ่มค่าทักษะถึง 1,000 พวกเราจะสามารถพัฒนาพลังปราณนั้นให้เลื่อนเป็นขั้น 2 ได้ อย่างปราณลิ่ววิถึในปัจจุบันก็มีเลขต่อท้ายบอกว่าขั้น 2 ซึ่งจากที่พี่ทราบมานั้น ระดับขั้นสูงสุดคือระดับที่ 10

“ปราณธาตุนั้นเกิดจากระดับพลังลมปราณที่ทดสอบผ่าน อย่างระดับมนุษย์จะฝึกได้สูงสุดเพียง 5 ขั้น มี 5 ช่องธาตุ ส่วนระดับเทพฝึกได้สูงสุด 9 ขั้น มี 9 ช่องธาตุ ในกรณีของจิโรยะกับมิโคโตะ จะสามารถใช้ธาตุซ้อนกันได้ถึงเก้าครั้ง แต่น้องเองก็ต้องบรรลุปราณธาตุชนิดนั้นถึงขั้นที่ 9 ก่อนถึงจะสามารถใช้ซ้ำได้ถึงเก้าครั้ง

“อย่างเมื่อครูพีเพิ่งจะใช้ปราณธาตุดินชั้นที่ 5 ซ้ำ 5 ซึ่งเราจะเรียกพลังพวกนี้สั้นๆ ว่า พลังดินชั้นที่ 25 แต่ว่าการใช้พลังพวกนี้จะทำให้เราผสมปราณธาตุชนิดอื่นได้น้อยลง อย่างในกรณีของพีที่มี 10 ช่องธาตุ เมื่อใช้ดินชั้นที่ 5 ซ้ำ 5 ก็เลยเสียช่องธาตุไปถึง 5 ช่อง เหลือโอกาสใช้ธาตุอื่นผสมอีกแค่ 5 ช่องเท่านั้น แต่ข้อดีก็คือ พลังของมันจะทวีคูณอย่างไม่น่าเชื่อ จากที่พีคำนวณดู สมมุติว่าพีบรรลุพลังปราณธาตุดินชั้นที่ 10 แล้วใช้ 10 ซ้ำ 10 หรือพลังดินชั้นที่ 100 ต่อให้เป็นภูเขาสูงเสียดฟ้าก็อาจทลายได้ในคราเดียว

“อ้อ...พวกน้องสามารถตรวจสอบได้ว่าตนเองมีพลังปราณธาตุสะสมถึงขนาดไหนจากหน้าตางนาฬิกา แต่การจะใช้พลังปราณธาตุชั้นสูงต้องเกิดจากการสะสมอย่างต่อเนื่อง เราถึงจะสามารถใช้พลังปราณธาตุชั้นนั้นได้ และเมื่อใช้แล้วก็ต้องสะสมใหม่ ซึ่งเราสามารถใช้อาวุธธาตุเป็นตัวกระตุ้น ช่วยลดเวลาในการสะสมธาตุได้ เช่นอาวุธระดับ 12 ที่พวกน้องแลกมา ถ้ามีธาตุติดเอาไว้ เราก็สามารถใช้พลังธาตุชั้นที่ 5 ได้เลย หรือจะเอาให้เข้าใจง่ายๆ ก็คืออาวุธระดับ 8 เท่ากับพลังธาตุชั้นที่ 1 ดังนั้นพวกน้องควรสะสมอาวุธธาตุที่มีระดับ 9 ขึ้นไป แต่นั่นหมายความว่า พวกน้องต้องเลื่อนชั้นปราณธาตุแล้วนะ ซึ่งจำนวนช่องธาตุที่ใช้ได้จะเท่ากับพลังที่สะสมไว้เสมอ...

“เออ!! อีกเรื่องหนึ่งที่พวกน้องต้องระวังเอาไว้ก็คือ ถ้าเราตายลมปราณธาตุที่ฝึกได้จะลดไปหนึ่งชั้นทันที ฉะนั้นเมื่อพวกน้องฝึกถึงชั้นที่ 7 หรือ 8 ก็พยายามอย่าตายบ่อยนักละ”

พวกจิระยะฟังแล้วก็รู้สึกเข้าใจบ้าง ไม่เข้าใจบ้าง แต่ทุกคนคิดตรงกันว่า ‘เดี๋ยวให้มิโคโตะอธิบายอีกทีก็แล้วกัน พุดชะยาวขนาดนี้ใครจะเข้าใจหมด’

เมธัสเรียกประตูทางออกขึ้นมาข้างตัวพร้อมกับเอ่ยต่อ “เท่าที่พีทราบมาอาวุธที่พอจะต่อต้านดาบอสุราเคื่องแค่นได้ก็มีเพียงกระบี่เทพดาไถ่บาป ดังนั้นพวกน้องจงไปค้นหาอาวุธชิ้นนี้ หรืออาวุธระดับ 15 ขึ้นอื่นเพื่อรับมือพี...”

เขามองพวกจิระยะอีกเล็กน้อย แล้วหมุนตัวไปจับประตู “เซบาสเตียนไปกันเถอะ”

พ่อบ้านเหล็กเดินไปหาเมธัสตามคำสั่ง จิระยะรีบเอ่ยขึ้น “พีครับ จะให้

พวกผมไปหาอาวุธระดับตำนานภายในเก้าร้อยห้าสิบวันเนี่ยนะ อย่างนั้นมันไม่...”

เมธัสทำหน้าเคร่งเครียดแล้วตะโกนด้วยน้ำเสียงดุดัน “จำไว้นะ จะอยู่รอดในโลกนี้ได้ พวกน้องต้องรู้จักโลก ถวิลหาสุดยอดวิชา แสวงหาเงินตราให้มาก สร้างกองกำลังส่วนตัวให้ยิ่งใหญ่ และจงเหยียดหยมโหดยิ่งกว่าใครๆ ไม่อย่างนั้นตอนที่พวกน้องเอาหน้าละอ่อนหล่อๆ แบบนี้โผล่ไปที่ทวีปหลัก พวกน้องต้องเจอคนไล่ล่าจับวันแน่นอน”

คำสอนใหม่นี้ช่างดูรุนแรง ทำเอาพวกจี้โรยะผลอกลิ้นน้ำลายอย่างลึมตัว “ฮ่าๆ พี่ก็พูดไปนั่น...” เมธัสเปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มแยมแล้วเอ่ยต่อ “พี่ลอกคำสอนของคุณโคมา พี่ว่าพวกน้องควรจะทำเอาไว้นะ แต่ความยุติธรรมหรือความถูกต้องใช้ตัดสินทุกอย่างในโลกนี้ไม่ได้หรอก หากคิดจะเดินไปบนเส้นทางที่ตนเองเลือก ก็สมควรจะมีอาวุธหรือวิชาชั้นสูงเอาไว้ป้องกันตัวและปกป้องแนวคิดของตนเอง เอาละ พี่คงจะสอนพวกน้องได้แค่นี้ ที่เหลือพวกน้องจงไปศึกษาต่อเอาเองก็แล้วกัน ลาก่อน”

เมธัสเอ่ยจบก็เดินออกจากห้องไปทันที ไม่รอให้ใครได้พูดอะไรอีก ส่วนเซบาสเตียนที่เดินตามหลังออกไปก็หันมาโค้งกายอำลาแล้วปิดประตูห้องพิเศษลง

พวกจี้โรยะหันไปมองหน้ากันด้วยความมุงงง มิโคโตะผืนกั้นทู่ร่าด้วยสีหน้าเลือนลอย แล้วเดินไปเก็บสิ่งของต่างๆ เข้ากระเป๋าเป้ใบใหญ่

ริเคย์มบางพลางเอ่ยลอยๆ “ไม่รู้ว่ามีอีกนานแค่ไหน พวกเราถึงจะได้พบพี่เมธัสอีก”

นายูกิเกาศีระชะพลางตอบเชิงๆ “คงอีกไม่นานหรอกมัง ก็พี่เขาบอกให้พวกเราชวนเขามาทานข้าวได้เสมอไม่ใช่หรือ”

จี้โรยะพยักหน้าเห็นด้วย แต่แล้วก็ต้องส่ายหน้าทันควัน “ไม่ได้หรอกเราแทบจะไม่ได้ซื้ออะไรติดบ้านไว้เลย แล้วจะชวนพี่เมธัสมากินอะไรเล่า”

ทุกคนพยักหน้าเห็นด้วย คงมีเพียงมิโคโตะที่เอ่ยให้กำลังใจ “พี่เมธัสชอบไปมาตุจสายลม ไม่แน่ว่าอีกไม่นานอาจจะมาหาพวกเราก็ได้ เอาไว้เก็บของตรงนี้เสร็จ พวกเราก็ไปธนาคารขอทำเรื่องขยายบ้านและซื้อของตกแต่งก็แล้วกัน”

ทุกคนพยักหน้าด้วยความยินดี เพราะการที่ต้องบอกลากันในลักษณะนี้

มันออกจะจืดชืดเกินไป

แต่ทันใดนั้น ประตูห้องก็เปิดพลັวะ...

เมธัสชะโงกหน้าเข้ามาในห้องแล้วถามอย่างร่าเริง “เออ พี่ลีมโอินตำแหน่งหัวหน้ากองทหารรับจ้างให้แน่ะ ใครอยากจะรับเป็นหัวหน้าบ้าง อ้อ เตียวพวกน้องรับคำขอเป็นเพื่อนจากพี่ด้วยนะ เพราะพี่ลีมให้พวกน้องไปเก็บของออกจากบ้านพี่ แล้วพรุ่งนี้เช้าพี่จะจัดงานเลี้ยงอำลาเป็นการอวยพรให้พวกน้องเดินทางปลอดภัย”

ทุกคนอึ้งอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะหันไปประเมิดเสียงหัวเราะกันอย่างสนุกสนาน

มีเพียงเมธัสที่ขมวดคิ้วพลงนึ้กในใจ ‘พวกจึโรยะขำอะไรกันนะ ที่เราพูดเมื่อกี้มันชวนหัวเราะนั้กหรือไง...’

ณ ร้านอาหารแห่งหนึ่งในเมืองเริ่มต้น

ในร้านอาหารมีคนที่ใบหน้าซีดเซียวดูไร้ชีวิตชีวาอยู่กลุ่มหนึ่ง ทั้งหมดนั่งดื่มเหล้าพลางรับประทานอาหารอย่างเบื่อหน่าย

พวกเขาเป็นสมาชิกกลุ่มผู้เล่านิโวจรที่เคยก่อการในเมืองเริ่มต้น ทว่าบัดนี้กลับต้องมานั่งชิมเสร์ราในร้านอาหารที่ใช้เป็นแหล่งซ่องสุมแห่งนี้

ผู้ชายที่เป็นอดีตหัวหน้ากลุ่มโวจรนั่งฟังเก้าอี้บุ๋มตึ่มเบียร์เย็นหน้า เพื่อสร้างกำลังใจให้ฮึกเหิมแบบทุกครั้ง ทว่าหลังจากนั่งดื่มมาเกือบสองวัน ความหาญกล้าไม่เกรงกลัวใครกลับสลายไปจนหมดสิ้น สมาชิกที่เคยมีหลายพันก็ขอลาออกย้ายไปไหนอื่น หรือเข้าร่วมกับกิลด์อื่นที่ตั้งรกรากอยู่ในเมืองเริ่มต้น

ชายหนุ่มอารมณ์ร้อนนามถึงให้เปิดประตูร้านอาหารเข้ามาพลางตะโกนก้อง “พวกนายเป็นอะไร ทำไม่ไม่ไปเข้าห้องพิเศษเพื่อเพิ่มระดับทักษะ หรือว่าเจอเรื่องแค่นี้ก็ท้อแท้กันหมดแล้ว หา!”

พวกที่อยู่ในร้านบางคนดูมีท่าที่สนใจ แต่ส่วนใหญ่ได้แต่หัวเราะพลางส่ายหน้า คล้ายขบขันความไม่เจียมตัวของอีกฝ่าย

ถึงให้ส่งสายตาดูคนกลางหุบโต๊ะที่อยู่ใกล้ตั้งกึกก้อง “ใครคิดจะล้างแค้นก็ตามเข้ามา ส่วนใครไม่อยากก็นั่งเป็นเด็กขี้แยตรงนั้นไปแล้วกัน เฮอะ!!”

เขาเดินหัวฟัดหัวเหวี่ยงออกจากร้านอาหารไป มีผู้เล่นชายหลายสิบคนที่ถูกลูกจากโต๊ะแล้ววิ่งตามชายหนุ่มอารมณ์ร้อนคนนั้นไป

มีบางคนเหลือบมองหัวหน้าที่เคยกล้าหาญชาญชัย ซึ่งยังคงนั่งดื่มเบียร์อย่างเสียบั่น จึงมีคนตามถึงให้ออกไปอีกเล็กน้อย แล้วทั้งร้านก็กลับสู่ความเจียบสงบ เหลือเพียงกลุ่มคนที่ลึ้นกำลังใจ ทว่าตอนนั้นกลับมีชายหนุ่มที่เหมือนจะเป็นผู้เล่นใหม่เดินเข้ามาส่งยิ้มเย็นชา แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่า “ผมมีข้อเสนอ พวกนายอยากจะรับฟังไหม หึๆ”

ครั้นผู้คนในร้านหันไปทางต้นเสียง ก็ได้เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งที่กำลังจะมาสสร้างตำนานบทใหม่ให้เกม RWO

ในขณะเดียวกันก็ยังมีชายอีกคนที่กำลังจะสร้างตำนานบทใหม่ให้เกมนี้เช่นกัน...

หน้าอาคารมปรารถ

อึ้งชิงกับเพื่อนสาวอีกสามคนกำลังเผชิญหน้ากับพวกถึงให้ ทั้งสองฝ่ายต่างมีสีหน้าเคร่งเครียด

ถึงให้เอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “อึ้งชิง เธอจะไม่กลับมาร่วมมือกับพวกเราอีกหรือ อย่าไปสนใจพวกดาราที่มีดีแต่เปลือกเล่นๆ อย่าถูกหลอกใช้แล้วทิ้งหรือไง”

อึ้งชิงตวาดด้วยความขุ่นเคือง “นายกล้าดียังไงถึงมาว่าพวกคุณจึไรยะ”

แน่นอนว่ามีสีหน้าเฉยๆเพียงเธอหรือที่มีสีหน้าเดือดดาล สามสาวที่อยู่ด้านหลังต่างก็มีสีหน้าบึ้งตึง รอแค่ให้อึ้งชิงสั่งพวกเธอก็พร้อมจะเข้าไปตบคนปากเสียนี้ทันที

ถึงให้กระตุกยิ้ม “นี่ผมเห็นว่าเป็นคนรู้จักกันมานานหรือหะ เลยเตือนด้วยความหวังดี...”

อึ้งชิงจับคอเสื้ออีกฝ่ายพลางตวาดด่า “แล้วคุณอย่างนายที่ดีแต่เดินตามกันคนอื่น ไปทำเรื่องซ้าซากจำเจ ไม่ออกปล้น ก็หาเรื่องทะเลาะวิวาทคนอื่นไปเรื่อยๆ เรื่องพรรคนี้มันมันดีนักหรือไง”

ถึงให้คิดจะโต้ตอบ แต่ก็โดนอึ้งซึ่งเอ่ยแทรก “พวกคุณจึโรยะเขาทำอะไรตรงไปตรงมา รู้จักเอาใจใส่ความรู้สึกของพวกเรา ดูแลพวกเราอย่างดี ไม่เคยชวนไปทำเรื่องไร้สาระสักนิด แถมยังเป็นคนมีอนาคต ไม่เหมือนเด็กบ้าอย่างพวกนายที่ไม่เคยมีหัวใจ เอาแต่สะใจกับการรังแกคนอ่อนแอกว่า สร้างเรื่องให้ฉันต้องไปตามแก้ตลอดเวลา ห้ามเท่าไรก็ไม่ฟัง...”

เธอด่าอีกฝ่ายเป็นชุดโดยไม่คิดจะยั้งวาจา หรือสนใจสีหน้าที่ขุ่นเคืองและอับอายจนแดงก่ำ เธอไม่คิดจะเลิกสั่งสอนอีกฝ่าย เพราะความสัมพันธ์ระหว่างคนทั้งสองมันมากกว่าเพื่อนร่วมเล่นเกม หากแต่เป็นทั้งเพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมโรงเรียน และเพื่อนสนิทตั้งแต่เด็ก

ถึงให้โดนเพื่อนสาวพูดเรื่องในอดีตมาต่อหน้าผู้คน จึงตะโกนดั่งลั่น “เห็นอ่อนนื้ให้เลยกล่ำมากไปแล้วนะยัยบ้า”

เขาพลิกเพื่อนสาวอย่างรุนแรง อึ้งซึ่งที่ไม่ทันระวังจึงล้มทั้งยืน ทว่ากลับมีสายลมมูบมาจากด้านหลังช่วยรับร่างบางไว้อย่างอ่อนโยน

“ไม่เป็นไรนะอึ้งซึ่ง” เสียงทุ้มนุ่มดังขึ้นแผ่วเบา แต่ก็สร้างความประทับใจให้เธอยิ่งนัก

เธอตอบด้วยเสียงปานละเมอ “ฉันไม่เป็นไรค่ะคุณโซ”

ถึงให้เห็นภาพเบื้องหน้าแล้วต้องกัดฟันแน่น เขาสร้างบอลลพลังจิตขึ้นมา ลูกหนึ่งหว้งจะอัดใบหน้าอันหล่อเหลาของคนตรงหน้าให้ยับยู่ยี่ ทว่าก่อนที่บอลลพลังจิตจะสัมผัสศกฏเป้าหมาย กลับมีมือข้างหนึ่งยื่นมากุมบอลลพลังจิตไว้ แล้วบีบมันให้แตกสลายไปอย่างง่ายดาย

มีชายหนุ่มผมสั้นสีเงินปรากฏอยู่เบื้องหน้าโซและอึ้งซึ่ง เขาเอ่ยด้วยเสียงทุ้มเข้ม “เฮ้ย น้องชายไม่เคยได้ยินคำสอนที่ว่าห้ามทำร้ายอิสตรีหรือไง”

ถึงให้คิดจะตะโกนด่า ทว่าเสียงสามสาวกลับร้องตะโกนดั่งสะท้านถนน สายนี้เสียก่อน

“คุณนายูกิ!!”

เนื่องจากความเท่แบบทะลุขีดจำกัดของนายูกิจากการตีครั้งแรกก่อน ทำให้บรรดาแฟนคลับประทับใจเขามากขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า พวกเธอหลงใหลในตัว

ชายหนุ่มสุดเท่คนนี้มาก ชนิดที่ว่าพอเห็นหน้าต้องเพลอตะโกนเรียกชื่ออย่าง ลืมตัว

นายก็ไม่ว่าปล่อยให้พวกสาวๆ ตะโกนแก้้อ เขารีบหันไปส่งยิ้มขยิบตา พร้อมกับโปรยจูบให้พวกเธอทันที คงมีเพียงไซท์ที่แป้ปากพลางคิดในใจ ‘อะไรพะ ออกมาเบ๊บเดียวแย่งซีนตุ๊กอีกแล้ว’

พวกอั้งต่างมีสีหน้าเอียงอายเคลิบเคลิ้ม ทว่าบรรดาพวกผู้ชายที่อยู่รอบ ด้านพากันกั๊ดฟัน ทุกคนพร้อมจะชักอาวุธออกมา เพื่อบดขยี้คนหน้าหล่อให้ เละไม่เหลือเค้าเดิม

“เฮ้ย พวกแกคิดจะก่อเรื่องอีกงั้นหรือ” มีเสียงตะโกนดังขึ้นจากหลังคา อาคาร

ชายหนุ่มที่ตะโกนเป็นสมาชิกของกิลด์โลหิตคุณธรรม ซึ่งรับหน้าที่ ตรวจตราผู้คนในเมืองเริ่มต้น ว่ามีการลอบทำร้ายหรือก่อเรื่องวิวาทกันหรือไม่ จะได้เข้าไปช่วยห้าม หรือป้องกันไม่ให้ผู้เล่นคนอื่นที่อยู่แถวนั้นโดนลูกหลงไป ด้วย

พวกถึงให้ต่างไม่สบอารมณ์ที่มีคนมาสอด แต่ก็ไม่อยากให้ระดับที่เพิ่ง จะเพิ่มกลับมาได้เพียงเล็กน้อยลดลงไปอีกเช่นกัน จึงหันไปชักชวนกันหลบหนี “พี้ถึงให้พวกเรารีบหนีเถอะ”

อั้งลุกขึ้นยืนแล้วชี้หน้าตวาดตา “พวกนายเลิกทำตัวปัญญาอ่อนเทียว ก่อเรื่องวิวาทได้แล้วนะ โดยเฉพาะนายถึงให้ หั๊ดทำตัวเป็นผู้เป็นคนกับเขาบ้าง จะเอาอย่างจากพวกคุณนายูกิที่รู้จักเสียสละเพื่อส่วนรวมบ้างก็ได้”

ถึงให้กระซอกเสียง “ไอหน้าละอ่อนพรรค์นี้เหี้ยนะ จะมี...”

อั้งไม่รอให้อีกฝ่ายพูดจบ เขอปล่อยหมัดกระแทกปากชายหนุ่มจนล้ม หั้งยืน แล้วชี้หน้าต้ออีกครั้ง “ไว้ให้มีชื่อเสียงมากกว่าคุณนายูกิก่อน แล้วค่อยมา อวดดี ตอนนี้จะไปตายที่ไหนก็ไป!”

เขอประเคนลูกเตะอีกหนึ่งที่ ส่งร่างชายหนุ่มให้กลิ้งหลุนๆ ไปหยุดอยู่ ตรงปลายเท้าของพรรคพวกที่ได้แต่ยืนมองตาค้างทำอะไรไม่ถูก

อั้งยกนิ้วโป้งชี้ใส่ตัวเองพลางร้องตะโกน “ถ้าพวกนายคิดจะหาเรื่องกับ

พวกคุณอายุก็ละก็ ผ่านศพกองกำลังแฟนคลับอย่างพวกฉันให้ได้ก่อนเถอะ”

สามสาวที่ยืนอยู่ด้านหลังพลันหายตัวมายืนอยู่ข้างอึ้งซิง ทำทางพร้อมจะเปิดศึกกับพวกถังให้ได้ทุกเมื่อ บรรดาพรรคพวกจึงรีบคว้าตัวถังให้ที่ยังสลบไสลแล้วลอยตัวหนีไปทันที

นายูกิเห็นฝีมืออันฉับไวของแฟนคลับสาว เลยต้องเพลอกลิ้นน้ำลายไปอีกหนึ่ง ‘สงสัยต้องระวังมือระวังไม้กับอึ้งซิงสักหน่อยละมัง’

หลังจากนั้นครู่หนึ่ง พวกจิโรยะก็ออกจากห้อง แล้วชักชวนพวกนายูกิกับอึ้งซิงไปปรึกษาเรื่องการเดินทางไปยังทวีปหลัก รวมทั้งเรื่องที่จะช่วยเมธัสได้ก่อนจะต้องจากลากันช่วงระยะหนึ่ง...

“เฮ้อ ทั้งพวกนั้นได้สักที” ชายหนุ่มยกมือปาดเหงื่อบนหน้าผาก ก่อนจะหันไปมองพวกห้องที่แอบซ่อนตัวอยู่ในตรอกแห่งหนึ่ง “พวกบ้านั้นไปแล้วออกมาเถอะ”

มีคนกลุ่มหนึ่งเดินออกจากมุมมืด ทุกคนมีใบหน้าข่มเหงือ สีหน้าดูสิ้นกำลังใจ เพราะนี่เป็นชีวิตที่น่าเศร้ายิ่งนัก สำหรับคนที่เคยยิ่งใหญ่อย่างพวกเขา

ถึงให้ที่มีสภาพแย่มากแต่คนอื่นยื่นพิน้ำกำแพง แวดตาทอประกายหม่นหมอง

ในขณะที่ทั้งหมดเสียบงัน ชายคนหนึ่งที่อยู่ในกลุ่มพลันโผล่ขึ้น “พี่ถึงให้เมื่อกี้หัวหน้าใหญ่ติดต่อมาว่า พวกเราจะรวมกำลังไปเพิ่มระดับอีกครั้ง เพราะได้หน้าใหม่ที่หน้าจะวางแผนเก่งมาร่วมกลุ่มนะครับ”

คนที่นั่งอยู่กับพื้นแบ่ปากถาม “เฮ้ย มันเก่งยังไงวะ”

“ไม่รู้สิ...” เขาเปิดหน้าต่างกิลด์ดูชื่อสมาชิกใหม่ “ไอ้หมอนี่ชื่อคิระ มีระดับแค่ 15 เอง พี่ใหญ่คิดยังไงถึงไปเชื่อคารมเจ้าหมอนี่นะ”

ชายที่กำลังพึมพำเบาๆ พลันตะโกนด้วยความตกใจ “เฮ้ย! เมื่อกี้เพื่อนข้าบอกมาว่า เจ้าคิระนี่เป็นนักศึกษาที่จบจากไซรินนเวีย แถมจบมาด้วยคะแนนอันดับหนึ่งเลยนะ”

ทุกคนหันไปมองหน้ากันอย่างไม่ตกตะลึง มีใครบ้างไม่รู้จักชื่อสถาบันนี้

ลำพังแค่จบมาจากที่นั่นก็พอจะทำให้พวกกิลด์ที่มีชื่อเสียงชักชวนอยู่แล้ว แต่ก็เป็นคนที่จบมาด้วยคะแนนอันดับหนึ่ง หากพวกเขาจักรใหญ่ๆ ในทวีปหลักทราบเรื่องนี้ พวกนั้นคงจะรีบส่งคนมาขอซื้อตัวเป็นแน่

ถึงให้แค้นเสียงอย่างเย็นชา “เฮอะ ทำไมต้องมาเดินตามกันพวกมีชื่อเสียงด้วย ต่อให้ยิ่งใหญ่ได้ คนอื่นก็จะมองว่าพวกเราเป็นเพียงข้าของพวกนั้นอยู่ดี”

ทุกคนล้วนมีสีหน้าเจ็บปวด เพราะคนกลุ่มนี้กำลังอยู่ในช่วงจีบสมาชิกพวกสาวๆ ที่ลาออกไปพร้อมกับอั้งซิ่งทั้งนั้น คำด่าเมื่อครู่ของอั้งซิ่งจึงสร้างความเจ็บปวดให้พวกเขา

ถึงให้เอ่ยต่อ “ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ข้าถึงให้จะลิขิตชีวิตด้วยตนเอง จะไม่มีมือเจ้าพวกคนมีชื่อเสียงอีกต่อไป ข้าจะสร้างชื่อให้โด่งดังกว่าทุกคนในเกมนี้”

น้ำเสียงที่ห้าวหาญ และท่วงท่าอันองอาจ ได้จุดไฟในใจพวกพ้องที่อยู่รอบข้างให้ลุกโชน

ถึงให้มองหน้าพรรคพวกที่ยาวหนึ่งแล้วตะโกนลั่น “พวกแกคนไหนคิดจะตามข้าก็มา ส่วนใครอยากไปพึ่งไอ้พวกคนเก่งก็เชิญเลย”

พอเอ่ยจบเขาก็ก้าวออกจากตรอกด้วยใบหน้าอันมุ่งมั่น พร้อมกับลาออกจากกิลด์โจร เพื่อตอกย้ำว่าเขาจะทำตามสิ่งที่ตัดสินใจอย่างแน่วแน่ บรรดาคนรอบข้างต่างหันไปมองหน้ากันทุกคนรีบเปิดหน้าต่างกิลด์ แล้วด่าคำลั้งลาออกพร้อมๆ กัน จากนั้นก็เดินตามหลังชายหนุ่มผู้มุ่งมั่นหวังจะสร้างชื่อเสียงให้เลื่องลือ

ใครเล่าจะคิดว่า การตัดสินใจอันบ้าคลั่งของชายหนุ่มคนนี้ จะสร้างความปั่นป่วนวุ่นวายให้คนจำนวนมากในอนาคต...

“เฮ้ย พวกมันอยู่นั่นไง ตามไปอัดมันเร็ว”

พวกถึงให้ได้ยินเสียงคนตะโกน จึงรีบวิ่งหนีหัวซุกหัวซุนอีกครั้ง...

ตั้งคำโบราณว่าไว้ ก่อนจะได้เป็นวีรบุรุษต้องผ่านอุปสรรคนานัปการ

ยามเที่ยงของวันถัดมา

เมธัสมายืนส่งพวกจิโรยะกับแฟนคลับที่อาคารขนส่ง เนื่องจากจำนวนคนที่เดินทางในครั้งนี้มีค่อนข้างมาก แต่เครื่องวาร์ปมีเพียงสามเครื่อง แถมแต่ละเครื่องสามารถส่งผู้เล่นได้ที่ละแค่ห้าคน จึงทำให้การขนส่งเป็นไปอย่างเชื่องช้า

เทเรซ่าที่ยืนคล้องแขนชายหนุ่มพลันกระซิบถาม “เจ้านายจะอยู่ที่เมืองนี้อีกนานแค่ไหนคะ”

“อีกสักแป๊บนะ อย่างน้อยก็จนกว่าจะหาทางปลดผนึกคำสาปเสาศิลาที่แอสการ์ด และรอกทางเกาะไข่มุกสร้างของที่ผมต้องการได้ครบเสียก่อน”

“เจ้านายใจร้ายจัง” เธอเอ่ยเสียงอ่อยพลางทำหน้าหดหู

เขาต้องหันไปถามด้วยความงุนงง “ผมทำอะไรผิดอีกล่ะ หรือเทเรซ่าอยากจะเดินทางไปทวีปหลักก่อน ผมฝากเธอไปพร้อมกับพวกจิโรยะก็ได้นะ”

เมธัสรีบหันไปหาพวกจิโรยะที่ยืนอยู่ในอาคาร และกำลังยืนส่งพวกแฟนคลับให้เดินทางไปก่อนตามหน้าที่ของสุภาพบุรุษ ส่วนพวกคาโยะเดินทางล่วงหน้าไปก่อนแล้ว

เทเรซ่ารีบเขย่าแขนพลางเอ่ยอย่างขุ่นเคือง “เรื่องไปนรกต่างหาก ที่เรื่องพวกเทพยังตั้งใจทำซะเอาเป็นเอาตาย แต่เรื่องของสัตว์อสูรส่วนตัวกลับลืมนสิทแบบนี้ เทเรซ่าจะไม่เศร้าเสียใจได้หรอก”

ชายหนุ่มนึกถึงภารกิจแปลกประหลาดขึ้นมาได้ ความจริงเขาเองก็แทบจะลืมนี่ไปแล้วจริงๆ

“เห็นไหมล่ะ ลืมไปแล้วจริงๆ ด้วย” เทเรซ่าซักสีหน้าบูดบึ้งยิ่งกว่าเดิม

ในขณะที่เขาจะเอ่ยปลอบ พวกมิโคโตะก็เดินมาอยู่เบื้องหน้าเขาพร้อมกับยื่นกล่องไม้ใบหนึ่งมาให้

จิโรยะเอ่ยอย่างร่าเริง “พี่ครับ นี่เป็นของขวัญแสดงความขอบคุณจากพวกผม”

“ถึงมันจะเล็กน้อยไปหน่อย แต่ขอให้พี่รับเอาไว้วันครับ” โซเอ่ยเสริม

นายุกิเอ่ยต่อ “แต่ถ้าพี่อยากได้เพิ่มก็บอกพวกผมได้เลยนะ เดี่ยวพวกผม

จะไปหาเหมือนเรววิญญาณในทวีปที่ 1 แล้วขุดส่งมาให้พี่อีก”

โธ่ของคอกใส่สี่ข้างเพื่อนสนิท “เจ้าบ้า บอกไปตรงๆ แบบนี้ พี่เขาก็ไม่ได้
ลุ่นของในกล่องนะสิ”

นายูกิริบเกาศีระพลางหันไปส่งสายตาขอโทษพรรคพวก

เมธัสหัวเราะเบาๆ “หึๆ ขอบใจมากนะ” เขายืนมือรับกล่องหินเรววิญญาณ
เอาไว้ “ของขวัญไม่ว่าจะเล็กน้อยหรือใหญ่โต สิ่งสำคัญที่สุดคือความรู้สึกที่
ฝังแน่นอยู่ในนั้น และที่รู้สึกได้ถึงความจริงใจของพวกน้อง แล้วเอาไว้เจอกันใหม่
นะ”

ทุกคนมีสีหน้าปลื้มปิติ จิโรยะเอ่ยพลางพยักหน้า “ที่พวกคาโยะไปก่อน
ก็เพราะกลัวจะร้องไห้ตอนนั้นแหละครับ ฮ่าๆ”

คนที่เหลือทราบดีว่า แมร์กิสจะดูเข้มแข็ง ทว่าเวลาเจอเรื่องทำนองนี้
มักจะหลั่งน้ำตาออกมาก่อนใคร เธอมีคิดจะสร้างความลำบากใจให้เมธัส และ
ไม่ต้องการให้นายูกิเอาเรื่องนี้มาล้อเธอในภายหลัง จึงตัดสินใจเดินทางล่วงหน้า
ไปก่อน พวกคาโยะที่เป็นเพื่อนสนิทเลยติดตามเธอไปด้วย

ส่วนนายูกิล้ายจะเข้าใจอะไรบางอย่าง จึงหันหน้ามาเอ่ยอย่างจริงจัง “ที่แท้
พี่ก็เป็นพวกคิดอะไรละเอียดอ่อนพูดจาลึกซึ้งแบบนี้เอง เลยทำให้พวกสัตว์
อสูรสาวฯ หลงใหลได้ วิชาพูดลึกซึ้งแบบนี้ผมจะจดจำเอาไว้ให้ขึ้นใจเลยครับ”

เมธัสได้แต่ยิ้มแห้ง เพราะเขาเองก็คาดไม่ถึงว่า สิ่งที่อีกฝ่ายคิดว่าเรียน
กลับเป็นวิธีการจีบสาว ‘แล้วไม่คิดจะจำเรื่องอื่นๆ เลยหรือไง เอ้อ...สมเป็นนายูกิ
จริงๆ หึๆ’

คงมีเพียงอาวุธสาวที่ไม่เห็นด้วย เลยแอบส่งกระแสจิตมาแซว ‘ใช้สิ
ละเอียดอ่อนกับสาวใหม่ ส่วนสาวข้างตัวก็ลืมไปแล้วเรียบร้อย ฮี’

‘ขอโทษจ๊ะ ผมผิดไปแล้ว ผมจะหาหนทางลงนรกให้ได้ ขอสัญญาเอาไว้
เลย’

เทเรซ่าคลี่ยิ้มแล้วตอบกลับอย่างลึกลับ ‘แบบนี้สิถึงจะเป็นเจ้านายสุดที่รัก
ของเทเรซ่า อีๆ’

เขาได้แต่เห็นรอยใจที่มีปัญหาใหม่เพิ่มขึ้นมาอีกเรื่อง...

ครั้งนี้พวกจีโรยะโบกมืออำลาแล้วเดินขึ้นแท่นวาร์ปไปยังทวีปหลักที่ด้านหลังก็มีเสียงที่เต็มไปด้วยความเสียวใจดังขึ้นอย่างแผ่วเบา “พวกพี่จีโรยะไปกันหมดแล้วหรือคะ”

เมธัสจำเสียงนี้ได้ จึงหันไปส่งยิ้มต้อนรับอีกฝ่าย “กลับมาแล้วเธอมิเชลแล้วแฟร์กำลังไม่ได้มาด้วยกันรี”

มิเชลที่มีจูนลอยตัวเกาะบ่าอย่างสนิทสนม ส่ายหน้าพลางตอบ “เธออยู่ที่บ้านของพี่นะคะ แถมยังคิดจะออกเดินทางไปยังทวีปที่ 2”

เมธัสพยักหน้าเข้าใจ ในเมื่อความฝันกับความจริงมันแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง คงมีน้อยคนนักที่จะทานรับได้ “แล้วแฟร์ไม่ยอมรับฟังเรื่องที่พวกเขากำลังมาเหล้าเลยหรือไง”

“ไม่ค่ะ แฟร์เข้าใจดีว่าตอนนั้นพวกพี่จีโรยะกำลังมา เรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเพราะฤทธิ์เหล้า แต่เธออยากขอเวลาทำใจอีกสักพัก”

“อืม แล้วน้องจะไปกับแฟร์ด้วยใช่ไหม”

มิเชลพยักหน้า แล้วเอ่ยอย่างเสียวใจ “ขอโทษด้วยนะคะที่หนูอยู่กับพี่ไม่ได้ หนูเป็นห่วงแฟร์ ถึงภายนอกเธอจะดูแข็ง...”

เมธัสลูบศีรษะของน้องสาวบุญธรรมกลางเอ่ยอย่างอ่อนโยน “พี่เข้าใจดี น้องไม่ต้องอธิบายหรอก”

เธอรู้สึกผิดที่ต้องทิ้งพี่ชายบุญธรรมไปเล่นเกมกับเพื่อนสนิท ทว่าเธอก็ติดค้างน้ำใจแฟร์ก็ามากเหลือเกิน แถมตอนนี้เพื่อนกำลังอยู่ในช่วงหตุ เธอก็ควรจะอยู่ใกล้ชีวิตอีกฝ่ายเป็นพิเศษ

“เอาละ พวกเรากลับไปคอยคุยกันต่ที่บ้านก็แล้วกัน”

มิเชลขานรับอย่างยินดี ในใจลึกๆ เธอเองก็แอบวิตกว่า เมธัสจะชุ่นเคืองใจ เพราะถึงจะเป็นแค่พี่ชายในนาม แต่เธอก็ควรจะปรึกษาเขาสักหน่อย มิใช่ตัดสินใจโดยพลการเยี่ยงนี้

ณ ห้องรับแขกในบ้านเมธัส

เมธัสนั่งบนโซฟายาวสีน้ำเงินเข้ม รับแก้วเคลือบสีขาวมีลายดอกไม้สีทอง

ซึ่งวางอยู่บนจานรองแก้วสีขาวยอบสีทองจากรูบี้ที่สวมชุดสาวรับใช้ “ขอบใจจ้ะรูบี้”

สาวน้อยยิ้มเป็นลางเอ่ยคะยั้นคะยอ “พี่จ๋า รีบลงดื่มดูลี”

“อืม...” เมธัสรับคำพลางหยิบแก้วน้ำชาร้อนกรุ่นขึ้นมาดม กลิ่นหอมของมันกระจายฟุ้งตั้งแต่ตอนที่รูบี้รินลงแก้วแล้ว เขาหันไปเอ่ยชมเชยคำหนึ่งแล้วยกดื่มจนหมดแก้ว

รูบี้ยื่นมือเมธัสด้วยท่าที่ตื่นเต้น สองมือกุมกันไว้แน่น ริมฝีปากจิ้มลิ้ม แม้จะเห็นเป็นเส้นเดียว ทำเอาเมธัสหลุดหัวเราะในบัดดล

“ฮ่าๆ ไม่ต้องลุ่นขนาดนั้นก็ได้อ” เขาหัวเราะพลางวางแก้วน้ำชาลงบนโต๊ะคริสตัลเบื้องหน้า

รูบี้ลอยตัวมานั่งบนโซฟาแล้วเขย่าแขนเขาอย่างรุนแรง พลางถามด้วยความร้อใจ “พี่ก็รีบบอกว่า รูบี้ซึ่งน้ำชาได้ยอดเยี่ยมไหม”

เขารีบหันไปตอบก่อนที่แขนเสื้อจะขาด “ก็ต้องยอดเยี่ยมสิ ฝีมือของน้องพี่ชะอย่าง มันต้องอรร้อยเหาะอยู่แล้ว”

คำชมเพียงไม่กี่คำ ทำให้สาวน้อยบินไปรอบห้องอย่างยินดี เมธัสเอนหลังพิงโซฟามองน้องสาว ซึ่งบัดนี้กลายเป็นสาวรับใช้ด้วยแวตอาอ่อนโยน

เมธัสเข้าใจความรู้สึกของรูบี้ดี เพราะเธอได้เลื่อนขั้นเป็นคนรับใช้ มีอาชีพเป็นหญิงรับใช้ที่ไร้พลังในการต่อสู้ ทักษะพิเศษทั้งหมดที่มีก็เน้นไปในด้านการทำอาหาร ทำความสะอาดบ้าน ตกแต่งสวนและอื่นๆ ซึ่งไม่มีความจำเป็นต่อเขาเลยแม้แต่น้อย แถมเมื่อคืนก่อน ซากุยะกับจูนได้ทดสอบพลังกัน เธอจึงตระหนักถึงพลังที่เพิ่มพูนขึ้นของเพื่อนสาว ที่บัดนี้มีพลังทำลายและป้องกันอันน่าตกตื่น ส่วนเธอกลับมีพลังทุกด้านเท่าเดิม เธอจึงแอบวิตกว่า เมธัสจะไม่สนใจในตัวเธออีกต่อไป เธอเลยพยายามทำอาหาร ทำความสะอาดบ้าน และงานจิปาละ โดยเฉพาะงานชงชาที่ปกติเป็นหน้าที่ของเซบาสเตียน เธอก็ขอย่างมาทำแทน เพื่อแสดงว่าเธอยังมีประโยชน์ต่อพี่ชายคนนี้อยู่

“อะแฮ่ม!!” มีเสียงกระแอมไต่ดังมาจากด้านหน้า

เมธัสรีบพูดเอาใจ “แพร์อยากดื่มน้ำชาหน่อยไหม”

แฟร์ก้าที่นั่งกอดดอกพิงโซฟาสีน้ำเงินเข้มอยู่ฝั่งตรงข้ามต้องกระซากเสียงด้วยความขุ่นเคือง “ไม่ค่ะ เมื่อไหร่ที่เม็กซ์จะพูดเข้าเรื่องสักที ฉันรอนานแล้วนะ”

มิเชลที่นั่งอยู่ด้านซ้ายของเพื่อนสาวรีบจับขาของอีกฝ่ายให้ใจเย็น ทว่าเธอก็แอบส่งสายตาดูตามพี่ชายบุญธรรม ที่ปล่อยให้พวกเธอนั่งรอในห้องรับแขกมานานเกือบครึ่งชั่วโมง ครั้นมาถึงกลับบอกให้พวกเธอรอเขาตีมน้ำชา แล้วไม่สนใจพวกเธออีกเลยจนกระทั่งบัดนี้

เม็กซ์รีบคลี่ยิ้มพรางอย่างเสียดใจ “ขอโทษทีนะน้องแฟร์ พี่เองก็มีธุระที่ต้องจัดการให้เรียบร้อย ไม่อย่างนั้นลูกค้าบางรายอาจจะสร้างเรื่องวุ่นๆ ให้พี่ในอนาคต”

พอแฟร์ก้าได้ยืนยันว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับธุรกิจ นิสัยอีกด้านก็ปรากฏขึ้นทันที คิ้วเรียวงามพลันขมวดขีด น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นเข้มงวด “อย่าบอกนะว่าพี่เม็กซ์จัดส่งของไม่ทัน หรือส่งสินค้าผิดประเภท”

เม็กซ์ส่ายหน้าพาลางอธิบายเรื่องธุรกิจที่ผ่านมา ปล่อยให้หูกี้ลากจุนออกไปช่วยกันอบขนมเค้กมาเป็นของว่างยามดึก

ผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง สองสาวก็เข้าใจความลำบากของเม็กซ์

มิเชลอยากจะอยู่ช่วยเหลือน้องเม็กซ์ ส่วนแฟร์ก้าจับน้ำชาพาลางคิดหาทางช่วยเหลือพี่ชายจอมซุ่มซ่าม ทว่าเธอกลับคิดวิธีดีๆ ไม่ออก เพราะไม่ว่าอย่างไร เม็กซ์ก็มีส่วนต้องรับผิดชอบ เนื่องจากค้าขายอย่างไม่รอบคอบ ไม่ยอมตรวจสอบประวัติของลูกค้าอย่างถี่ถ้วน แต่ต่อให้เม็กซ์ตรวจสอบและกำหนดคุณสมบัติของผู้ซื้อ ผู้เล่นที่อยากได้ของก็ยังหาคนกลางมาซื้อแทนพวกเขาได้อยู่ดี

แฟร์ก้าถอนใจแล้วเอ่ยอย่างเห็นใจ “ฉันขอโทษที่อารมณ์เสียเมื่อครู่ นะคะ แต่ฉันนึกเท่าไรก็หาทางออกที่ดีที่สุดไม่ได้อยู่ดี คงพูดได้คำเดียวว่า พี่ไม่ต้องไปใส่ใจกับเรื่องพวกนั้น เพราะคนผิดไม่ใช่พี่ แต่เป็นพวกคนซื้อที่นำไปใช้อย่างไม่เหมาะสมต่างหาก”

เม็กซ์มีสีหน้าแปลกใจเล็กน้อย เขาเอ่ยลอยๆ “คนอย่างน้องแฟร์ รู้จักเป็นห่วงพี่ด้วยเหรอเนี่ย ไม่อยากจะทำตัวเองเลย”

แฟร์ก้าหน้าแดงก้ำด้วยความขุ่นเคือง เธอกระแทกแก้วชาลงบนจานรองเสียงแก้วแตกดังสนั่นไม่แพ้เสียงตะโกนที่ดังขึ้นพร้อมกัน “นี่ พี่เมธัสคิดว่าฉันเป็นคนยังไงเธอคะ”

เมธัสรีบกลืนน้ำลายไปอีกทีใหญ่ แล้วเอ่ยอย่างนุ่มนวล “แฟร์ มือของน้องได้รับบาดเจ็บนะ ให้พี่ช่วยรักษาไหม”

เขาเอ่ยเสร์จิกภัยตัวมานั่งใกล้ๆ พลายยื่นมือแตะนิ้วที่มีบาดแผลอย่างอ่อนโยน แล้วใช้พลังจิตรักษาบาดแผลอีกฝ่ายอย่างฉับไว ส่วนแฟร์ก้าเองก็รู้สึกหงุดหงิดเป็นอย่งยิ่ง เพราะเธอทำชุดแก้วไปโปรดที่ซื้อมาแตกด้วยมือของเธอเอง

“อ้อ แก้วชุดโปรดของฉัน” เธอยกแก้วที่เหลือเพียงหุบจับเสี่ยวหนึ่งขึ้นมาดูอย่างหดหู่ และมีที่ท้าวว่าจะระเบิดโทสะกับคนข้างๆ ที่ชอบกระตุ่นต่อมโม่โทของเธอบุคครั้งที่พบกัน ทว่าเธอยังไม่ทันได้ตะโกนด่า เมธัสก็เอาหน้าเข้ามาใกล้จนห่างไม่ถึงสามนิ้ว ทำเอาเธอต้องรีบถอยไปติดมิเซล “นี่ คิดจะทำ...”

“จู้จี้...” เมธัสยกมือซ้ายขึ้นส่ายนิ้วชี้ไปมาพลายเอ่ยต่อ “อย่าเพิ่งโกรธนะครับน้องแฟร์คนสวย พี่เมธัสภูมิใจนำเสนอเครื่องทำแก้วตามใจปรารถนา...”

หลังจากนั้นเขาก็ล้วงกล่องโลหะสีดำสนิทออกมา มันมีขนาดเท่าครึ่งหนึ่งของไซฟายาว เขาหยิบชุดแก้วน้ำชาของแฟร์ก้าขึ้นมา จากนั้นก็จัดการใส่เข้าไปในช่องด้านข้าง แล้วกดปุ่มเพียงไม่กี่ครั้ง ตัวกล่องก็มีเสียงดังขึ้นเบาๆ ครู่หนึ่งครั้นเสียงเงียบลงฝากล่องก็เปิดขึ้น เผยให้เห็นชุดแก้วน้ำชาชุดใหม่เอี่ยมอ่องส่องประกายแวววับ

เมธัสหยิบชุดแก้วขึ้นมาพลายเอ่ย “เป็นยังไงบ้างครับ ชุดแก้วน้ำชาชุดนี้สวยงามไหม”

สองสาวที่นั่งมองอยู่นานต้องเปลอปรบมืออย่างลื้มตัว แฟร์ก้าโพล่งถาม “กล่องใบนี้สามารถสร้างแก้วแบบอื่นได้อีกไหมคะพี่เมธัส”

“ต้องได้แน่นอนอยู่แล้ว ขอเพียงน้องมีแบบให้เจ้ากล่องใบนี้ ไม่ว่าจะเป็นแก้วน้ำ หรือถ้วยดินเผาชนิดใดก็สร้างได้ตามประสงค์ขององค์หญิงแฟร์ก้าอาชีไซฟอง” เขาโค้งกายแสดงท่าทางประดุดคนรับใช้หนุ่มที่แสนซื่อสัตย์

แฟร์ก้าแบ่ปากพลายเอ่ยอย่างขุ่นเคือง “ฉันไม่ชอบให้พี่เมธัสปฏิบัติตัวหรือ

พูดแบบนี้กับฉันนะคะ”

เมธัสยิ้มประจบ “เอาน่า พี่แค่ล้อเล่น เรื่องที่พี่อยากจะพูดจริงๆ คือเรื่องอื่น ส่วนปัญหาเล็กน้อยพวกนั้น พี่คงปล่อยให้มันเป็นไปตามยถากรรม”

มิเชลรีบเอ่ย “แต่ถ้าพี่ไม่รีบแก้ไข พี่อาจจะมึปัญหาตอนเดินทางไปทวีปที่ 2 นะคะ”

เมธัสโบกมือพลางเอ่ยอย่างร่าเริง “ไม่ต้องห่วงพี่หรอก เดี่ยวพอพี่เลิกขาย คีลารูน เรื่องพวกนี้มันก็จะจบไปเองนั่นแหละ ยิ่งตอนนี้อยู่ในภาวะสงคราม แบบเดียวเรื่องของพี่ก็จะกลายเป็นเพียงเรื่องเล่าขานหัว แล้วก็ไม่มีใครมาสนใจ อีกต่อไป ฮ่าๆ ...”

สองสาวพยักหน้าเห็นด้วย เพราะในเกมมีเรื่องพรรคนี้อยู่ดาษดื่น ในกระดานข่าวก็มีพวกที่แหกกฎกลุ่มพ่อค้า จนโดนกีดกันออกจากวงการตลาดใหญ่ ต้องไปอาศัยอยู่ในตลาดมืดตามทวีปต่างๆ หรืออยู่ตามหมู่เกาะโจรสลัด หรือเมืองลับแลของพวกผู้เล่นฝ่ายโจร ซึ่งมันก็คงไม่เลวร้ายสักเท่าไร เพราะขอเพียงยังมีที่ให้ค้าขายและเล่นสนุกกับเกมได้ มันก็มากพอแล้ว

แต่เมื่อเมธัสกลอกตาไปมาเล็กน้อย แล้วเอ่ยต่อบิดท้ายด้วยน้ำเสียงไม่มั่นใจ “...หรือไม่ก็อาจจะโดนไล่ล่าไปชั่วชีวิตเลยก็ได้มั้ง”

สองสาวก็ต้องเบิ่งตาก้างกับคำพูดที่ดูไร้ความรับผิดชอบนี้

แฟริก้าเกือบจะด่าเมธัสอีกชุดใหญ่ แต่โชคดีรูบี้กับจูนนำเด็กก้อนโตเข้ามาห้ามทัพได้ทันช่วงที่...

ยามอรุณรุ่งมาเยือน

เมธัสนั่งสะสางธุรกิจอย่างชะมัดเขม่นตั้งแต่เช้า มีพ่อบ้านคอยยื่นรับคำสั่งอย่างใกล้ชิด และที่เบื้องหน้ามีสาวใช้อีกสองนาง กำลังเพลิดเพลินกับการแต่งตัวให้กัน

รูบี้ที่มีความสามารถด้านตัดเย็บเพิ่มขึ้น ได้ตัดชุดสาวรับใช้สีฟ้าอ่อนให้จูน ที่บัดนี้กำลังฝึกการเป็นสาวรับใช้อย่างจริงจัง

เมธัสเห็นจูนปั้นหน้าซึ่งขัง ฝึกชงน้ำชากับรูบี้ ต้องรู้สึกขบขันกับความ

ไร่เตี้ยสาของเธอ

เมื่อคืนรูบี้แสดงทักษะสาวใช้อย่างสุดฝีมือ เรียกเสียงชมเชยได้ทั้งจาก แพริกาและมิเชล แอ้มทั้งสองยังเอ่ยชมชุดสาวใช้ที่รูบี้สวมอยู่ ทำให้จูนอยากจะสวมชุดสาวใช้ เพื่อให้มิเชลกล่าวชมเชยเธอบ้าง รูบี้ที่เป็นเพื่อนสนิทเลยนั่งเย็บเสื้อให้แบบทามรุ่งทามค่ำ แอ้มสเป็นห่วงในตัวสาวน้อยทั้งสอง เลยมานั่งทำงานไปพลาง คอยดูแลทั้งสองไปพลาง

เธเรซ่าเดินเข้ามาในห้องพร้อมอาหารเช้าร้อนกรุ่น “เจ้านาย อาหารเข้ามาแล้วค่ะ”

“ขอบใจมากนะเธเรซ่า” แอ้มยิ้มพลางวางปากกาลงบนโต๊ะ “นี่ก็เจ็ดโมงแล้ว จูนไปปลุกมิเชลกับแพริได้แล้วมั้ง”

จูนพยักหน้าแล้วบินออกจากห้องไปด้วยความตื่นเต้น เพราะเธอเองก็ยังไม่มั่นใจว่าเจ้านายของเธอจะชื่นชอบเธอในสภาพนี้หรือไม่

เธเรซ่าวางสำรับอาหารลงบนโต๊ะทำงาน พลางถามด้วยเสียงแผ่วเบา “เจ้านายคะ เรื่องคนพวกนั้นเป็นยังไงบ้างคะ”

แอ้มยิ้มเจื่อน “ไม่มีใครยอมรับว่าตนเองไปทำเรื่องพวกนั้น แอ้มยังบอกว่าจะขอซื้อคิลารูนเพิ่ม เพื่อไปช่วยเหลือเพื่อนที่กำลังเผชิญหน้ากับพวกกองกำลังลับวอร์ซูลของอาณาจักรรัตติกาล แฮ่อ...”

รูบี้ที่กำลังวางถ้วยน้ำชาลงบนโต๊ะต้องถามด้วยความงุนงง “พี่จ่า อาณาจักรรัตติกาลเป็นบ้านของพี่แคร์ไม่ใช่หรือ”

แอ้มต้องถอนใจอีกครั้งหนึ่ง แล้วนึกไปถึงสีหน้าขุนเคือง กับรอยยิ้มหวานที่พร้อมจะสังหารเขาด้วยความโกรธแค้นที่เขาดันไปค้าขายกับพวกคัตรู หลังจากดื่มน้ำชาจนหมดแก้วเขาจึงเอ่ยต่อ “ไม่หรอก มันอาจจะมีส่วนที่พูดจริง แต่ส่วนใหญ่โกหกทั้งนั้น”

เธเรซ่าและรูบี้มีสีหน้ามึนงง เขาจึงเอ่ยพลางหยิบสมุดจดบนโต๊ะมาอ่าน “ลูกค้าของพี่ไม่มีใครมีพรหมแดนติดกับพวกอาณาจักรรัตติกาลเลย ต่อให้เป็นอาณาจักรพันธมิตรที่พวกเขาอ้างก็ไม่...”

เซบาสเตียนที่ยืนนั่งเงยมานานอ่อยแทนเจ้านายหนุ่ม ที่คล้ายจะไม่มี

อารมณ์อยากพูดถึงเรื่องพวกนี้สักเท่าไร “ขอกระผมอธิบายให้พวกเธอเข้าใจตัวเองซอร์บ”

เมธัสพยักหน้าเล็กน้อย พ่อบ้านจึงเริ่มอธิบาย “ด้วยแผนที่ลูกโลก ทำให้พวกเราสามารถระบุเขตแดนของลูกค้าทั้งหมดได้ และด้วยข้อมูลจากกระดานขายข่าว ทำให้เราทราบถึงความสัมพันธ์ของอาณาจักรต่างๆ อย่างคร่าวๆ เราจึงสามารถนิยามคำว่า ‘เพื่อน’ ของเหล่าลูกค้าได้อย่างเหมาะสม และเมื่อเราดูแผนที่อีกครั้ง จึงทราบว่ามียุคค้าเกิน 95% ให้ข้อมูลเท็จ และเมื่อตรวจสอบคำร้องเรียนจากกระดานข่าว เกี่ยวกับคนที่กำลังอาละวาดด้วยศิลาธนู ก็ทำให้เราทราบถึงรายชื่อคนจำนวนหนึ่ง ซึ่งทั้งหมดล้วนเป็น ‘เพื่อน’ ของพวกลูกค้าที่ว่า ในปัจจุบันเราจึงมีรายชื่อลูกค้าที่ไม่สมควรทำการค้าด้วยอยู่ถึงสองร้อยแปดสิบสามราย”

เมธัสมองรูบี้ด้วยความสนใจว่าอีกฝ่ายจะมีท่าทีอย่างไร

สำหรับเธอที่ฉลาดเฉลียว เมธัสมั่นใจว่าเธอต้องเข้าใจได้ทันที ทว่ากับรูบี้ที่ไร้เดียงสา ไม่น่าจะเข้าใจคำอธิบายของเซบาสเตียน ที่ค่อนข้างจะต้องใช้ความคิดในการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด หากเป็นในอดีตเขาคงชวนอีกฝ่ายกินเค้กเพื่อเปลี่ยนประเด็น ทว่านับตั้งแต่ที่เธอเลื่อนขั้น ก็มีบางสิ่งเปลี่ยนแปลงไป แม้ความคิดและอุปนิสัยจะยังคงเหมือนเดิม แต่เธอกลับแสดงออกถึงความคิดละเอียดอ่อน ทำสิ่งต่างๆ อย่างรอบคอบ และมีท่าทางเฉลียวฉลาดขึ้น ซึ่งนี่คือสิ่งที่เรียกว่า ‘พัฒนาการทางนิสัยของ AI’

รูบี้พยักหน้าพร้อมกับเอ่ยดำหนิ “พวกนั้นเป็นคนไม่ดีจริงๆ ทั้งโกหก ทั้งใช้ศิลาธนูทำร้ายคนอื่น พี่ชายอย่าไปขายของให้คนพวกนี้อีกนะคะ”

เมธัสรู้สึกพอใจมากที่น้องสาวคนนี้มีความคิดหลักแหลมขึ้น “ถ้ารูบี้ว่าอย่างนั้นพี่ก็จะทำตามจ๊ะ”

สาวน้อยยิ้มยิ้มด้วยความยินดีแล้วรีบหยิบแก้วน้ำชาไปเติมผ่านไปอีกครู่หนึ่ง...

มิเชลเปิดประตูแล้วเดินเข้ามาในห้องทำงานของเมธัส โดยมีจูนเกาะแขนตามมาด้วยสีหน้าเบิกบาน ส่วนแฟริกก้ากลับมีสีหน้าสงสัย ว่าทำไมพวกวิญญานพิทักษ์ถึงชอบเอาใจเจ้านายของตนเสียเหลือเกิน

เมธัสกำลังจิบน้ำชาหลังอาหาร เขาเอ่ยทักทายเล็กน้อย จากนั้นจึงถามเรื่องที่เขาซักชวนพวกเธอเมื่อคืนอีกครั้ง “สรุปพวกน้องจะลองเข้าไปในห้องสมุดทำภารกิจรับทักษะหลายชีวิตจำกัดดูไหม”

จากที่เขานั่งนับวันดู พบว่าอีกไม่กี่วันพระจันทร์ทั้งสามจะเต็มดวงพร้อมกันอีกครั้ง ซึ่งจะเป็นช่วงเวลาที่สามารถทำภารกิจห้องสมุดได้ เขาเลยแนะนำให้สองสาวไปรับทักษะหลายชีวิตจำกัด เพื่อใช้ป้องกันตัวในช่วงที่เดินทางในทวีปหลัก ทว่าเพริก้าไม่ได้คิดจะเล่นเกม RWO อย่างจริงจัง จึงไม่สนใจรับคำชวนนี้ เธอจึงขอกลับไปไตร่ตรองสักหนึ่งคืนแล้วจะให้คำตอบ

เพริก้าพยักหน้ารับพลางตอบ “จริงๆ แล้วฉันก็ไม่ค่อยสนใจพวกทักษะในโลกนี้มากนักหรอก แต่ในเมื่อพี่เมธัสคะยั้นคะยอให้พวกฉันทำขนาดนี้ ฉันจะยอมไปทำหน่อยก็แล้วกัน”

อันที่จริงในใจเธอแอบคิดว่า ‘ในเมื่อพวกวิญญานพิทักษ์ใช้งานคล่องเอาใจเจ้านายซะขนาดนี้ เรามีติดตัวไว้ใช้งานบ้างสักตัวสองตัวก็คงดี’

มิเชลเหลียวมองเพื่อนสาวพลางเอ่ยค้ำ “แต่พวกเรานัดพวกคาร์ดิสเอาไว้แล้วนะเพร์ แบบนี้นั้นไม่เป็นการผิดนัดพวกเขาหรอก”

เพริก้าเบะปาก “จะไปสนใจทำไม ถึงยังงี้เจ้าพวกนั้นก็ยุ่งกับการทำงานทดสอบอยู่แล้ว หรือเธอกลัวว่าตาคาร์ดิสจะบั่นใจไปหาสาวอื่นหรือ อีๆ”

มิเชลถอนใจเบาๆ ตอนที่พวกคาร์ดิสได้ยินข่าวว่าเธอเสียชีวิต พวกนั้นเศร้าเสียใจเป็นอันมาก ก่อนจะเข้ามาในโลก RWO เธอเลยได้ส่งข่าวไปหาพวกนั้นว่าเธอยังมีชีวิตอยู่ พวกคาร์ดิสจึงอยากที่จะพบหน้าเธออีกครั้ง ทว่าที่ผ่านมาเธอติดธุระ ครั้นมีเวลาวางอีกฝ่ายก็อยู่ในช่วงฝึกงาน จึงไม่ได้พบปะกันเสียที ก่อนจะเข้ามาในเกมเธอจึงบอกว่าจะไปพบอีกฝ่ายในทวีปที่ 2 เพราะเธอเชื่อว่าเมธัสคงเดินทางไปยังทวีปที่ 2 เพื่อไปรับพวกแคโรไล

ตอนนี้เธอรู้แล้วว่า เพริก้าคงยังไม่อยากไปพบเจอใคร จึงนึกขอโทษพวกเพื่อนในใจ แล้วหันไปบอกเมธัส “ถ้าอย่างนั้นพวกหนูจะลองไปอ่านหนังสือในห้องสมุดตามที่พี่แนะนำก็แล้วกันค่ะ”

“อืม...” เมธัสเห็นสีหน้ารู้บໍก็รู้ว่าเธอคิดถึงห้องสมุด จึงยิ้มพลางเอ่ย

“ถ้าอย่างนั้นพี่จะให้รูบี้ไปช่วยก็แล้วกัน”

รูบี้หันมามองเขาด้วยสีหน้ายินดี แต่ยังคงถามด้วยอาการตื่นเต้น “แล้วถ้ารูบี้ไม่อยู่ใกล้ๆ คอยช่วยทำงานบ้าน พี่ชายจะไม่ว่าเธอ”

“หึๆ ถ้าขาดรูบี้ไปพี่คงลำบาก แต่ก่อนที่พวกเราจะจากที่นี่ไปโดยไม่กลับมามีอีกตลอดกาล น้องก็คงอยากกลับไปอยู่ที่ห้องสมุดสักครั้งใช้ไหมล่ะ”

รูบี้พยักหน้าฉิว แล้วลอยตัวเข้ามาสวมกอดเขาสุดกำลัง “ขอบคุณค่ะ”

มิเชลทราบความในใจของเมธัสดี จึงอดที่จะเอ่ยขอบคุณอีกฝ่ายในใจไม่ได้ “ลองให้เราสามคนเข้าไปในห้องสมุด สงสัยคงอยู่ได้ไม่นานแน่ๆ”

เธอพอประเมินตนเองได้ ไม่ว่าจะเรื่องทำอาหาร หรือเป็นเพื่อนกับวิญญานประจำห้องสมุด ก็เป็นสิ่งที่เธอและเฟริก้าไม่ถนัดทั้งนั้น และจากคำอธิบายของเมธัส ยิ่งทำให้เธอมั่นใจว่า พวกเธอคงตกม้าตายเรื่องทำความสะอาดแน่ๆ จุนอาจจะช่วยเรื่องเป็นเพื่อนกับวิญญานห้องสมุดได้ ทว่าการทำอาหารและทำความสะอาดห้องสมุดตลอดเวลา นั้น ยังคงเป็นสิ่งที่เกินความสามารถของพวกเธออยู่ดี...

ก็อากๆ มีเสียงทุบกระຈกดังขึ้น

เซบาสเตียนรู้หน้าที่ดีจึงเดินไปเปิดหน้าต่างก่อนที่มันจะแตกอีกครั้ง ทันใดนั้นศีรษะอันใหญ่โตของออกัสก็มุดหน้าต่างเข้ามาพลางร้องตะโกน “เจ้านายๆ ออกัสจะไปด้วย ให้ผมเข้าห้องสมุดด้วยนะ”

มิเชลที่ไม่ทราบความใหญ่โตของห้องสมุดถึงกับมีสีหน้าขบคิด

เมธัสกลับเอ่ย “อืม มิเชลพาเจ้าออกัสไปด้วยก็ดี แต่ต้องระวังเรื่องอาหารหน่อยนะ เพราะพวกจิโรยะบอกว่าอาหารในนั้นมันมีวันหมด”

พอได้รับคำอนุญาต ออกัสก็ส่ายหางทองคำยาวเหยียดจนต้นไม้ด้านนอกหักไปอีกสองต้น “เย้ ไปเที่ยวๆ ดีใจจังได้ไปเที่ยวแล้ว”

หลังจากนั้นมิเชลก็รีบออกไปเล่นกับเจ้ามังกรทองที่กำลังคึกคักถึงขีดสุด ก่อนที่มันจะทำลายสวนข้างห้องทำงานของเมธัสจนราบเป็นหน้ากลอง

เซบาสเตียนที่ทราบเรื่องเผ่าพันธุ์สัตว์อสูรมากขึ้นต้องแอบคิดในใจว่า ‘ไม่แน่นอน นายท่านอาจจะเลี้ยงเจ้ามังกรอวกาศตัวนี้แบบผิดวิธีอยู่ก็ได้’

ณ ห้องทำงานของเมธัส

ตอนนี้เป็นเวลาบ่ายเศษๆ พวกมิเชลและรูบี้ต่างไปเตรียมสิ่งของจำเป็นสำหรับการเข้าไปในห้องสมุด โดยเมธัสให้เทเรซ่าไปช่วยพวกมิเชลจัดของให้เป็นระเบียบ ตอนนี้จึงเหลือเพียงเมธัสกับเซบาสเตียนที่ยังทำงานกันอยู่

พ่อบ้านหุ่นยนต์เปิดสมุดจดเล่มหนึ่งพลางเอ่ย “นายท่านขอรับ ตอนนี้เราตรวจสอบประวัติลูกค้ำมาครึ่งหนึ่งแล้ว คาดว่าอีกไม่เกินสามวัน เราก็น่าจะดำเนินการเสร็จจึ้น”

เมธัสผงกศีรษะเล็กน้อย เขากำลังนั่งมองหน้าต่างข้อมูลสามบานด้วยสีหน้าเมือหน่าย

พ่อบ้านที่เห็นข้อความบนหน้าต่างต้องแค้นเสียงอย่างเย็นชา “เจ้าพวกนี้ช่างบังอาจจริงๆ กล้าเขียนข้อความข่มขู่นายท่านอีกแล้ว”

เมธัสยกมือสะบัดเบาๆ หน้าต่างทั้งสามบานก็หายไป เขาเห็นข้อความข่มขู่จากบรรดาคู่ค้าที่เขาเลิกค้าขายด้วยมานานจนชินชาแล้ว นี่ก็คืออีกหนึ่งสาเหตุที่ทำให้เขาต้องตัดความสัมพันธ์กับพวกจึโรยะ ทหาทางเพิ่มความสามารถให้พวกมิเชลปลดระวางเทเรซ่าแล้วมาควบคุมการค้าด้วยตนเอง ดูท่าทางพวกอดีตคู่ค้าจะว่างมากถึงได้ส่งข้อความข่มขู่อยู่เนืองๆ

เซบาสเตียนคิดเล็กน้อยแล้วถามอย่างสงสัย “นายท่านไม่ยากให้พวกท่าน จีโรยะ แฟริกา และเทเรซ่า รู้สึกผิดกับการดำเนินธุรกิจที่ผ่านมา จึงสั่งไม่ให้พวกเขาเข้ามายุ่งกับการค้าในปัจจุบันใช่ไหมขอรับ”

“เปล่าหรอก ผมแค่อยากรับผิดชอบเรื่องนี้ด้วยตัวเองเท่านั้นแหละ ไม่ได้มีอะไรมากกว่านั้น หึๆ”

เม็กซ์เปิดหน้าต่างขึ้นมาอีกบาน มีข้อความลึกลับที่จะมอบผลกำไรให้ เขามากกว่าเดิมหลายสิบเท่า ขอเพียงเขาขายศิลาจูนและสินค้าอีกจำนวนหนึ่งให้ แต่ถ้าเขาไม่ตกลง อีกฝ่ายก็ข่มขู่ว่าอย่าหลงเดินเข้าไปในอาณาจักรของพวกเขา เด็ดขาด มิเช่นนั้นจะมีผลลัพธ์ที่ไม่สวยงามเป็นแน่

‘มาทั้งไม้ نرمไม้แข็งเลยแฮะคนพวกนี้...’

“กระผมขอเสียมรยาตถามนายท่านอีกข้อนะขอรับ” เซบาสเตียนวางสมุดลงบนโต๊ะแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ความจริงแล้ว นายท่านน่าจะบอกรายละเอียดเรื่องนี้ให้ท่านแฟริกา ท่านมิโคโตะ หรือท่านเฟลันทรานะขอรับ เผื่อว่าทั้งสามท่านจะมีวิธีแก้ไขที่ดีกว่านี้”

“ผมไม่ยากให้พวกเขามารุ่นวายกับปัญหาที่จะเกิดขึ้นในอนาคต สำหรับพวกจีโรยะ พวกเขาคงอยากทำอะไรที่มันผ่อนคลาย และออกผจญภัยอย่างเรจร่า หากให้มาเกี่ยวพันกับปัญหาที่กำลังจะเกิดขึ้น คงไม่ส่งผลดีต่อพวกเขา ส่วนเฟลันก็มีเรือฟวงแบบกิลด์โลहितคุณธรรม หากเธอเข้ามายุ่งเกี่ยวมากจนเกินไป กิลด์โลहितคุณธรรมอาจล่มสลายได้ในชั่วข้ามคืน ส่วนแฟริกานะเธอ...”

เม็กซ์รู้นิสัยของสาวน้อยที่แข็งนอกอ่อนในนางนี้ดี เขาหัวเราะเบาๆ แล้วเอ่ยต่อ “หึๆ รายนั้นสงสัยต้องแอบไปนั่งร้องไห้ร้องไห้ในห้องสักรอบ แล้วมาบ่นหน้าเคร่งเครียดบอกว่าจะขอรับผิดชอบเรื่องทั้งหมดเอง ซึ่งนิสัยและวิธีคิดแบบเด็กคนนี้อาจจะทำให้เรื่องวุ่นวายมากกว่าเดิมได้ ผมเลยขอจัดการทุกอย่างด้วยตนเองดีกว่า เพราะไม่ว่าจะออกมาดีหรือร้าย มันก็เป็นส่วนหนึ่งของความสนุกที่มีอยู่ในโลกใบนี้ จริงไหมเซบาสเตียน”

เซบาสเตียนยอมไม่มีข้อโต้แย้งในสิ่งที่เจ้านายตัดสินใจ เพราะไม่ว่าจะเลือกทางเดินใด การปะทะกับศัตรูหรือสิ่งอันตรายในโลกกว้าง ก็เป็นเรื่องที่ต้อง

เกิดขึ้นอยู่แล้ว

เมธัสลุกขึ้นจากเก้าอี้ “เดี๋ยวผมจะไปที่แอสการ์ดสักครู่ คงกลับมาตอนเย็นนะ”

“ขอรับนายท่าน” เซบาสเตียนโค้งกายอย่างนอบน้อม แต่พอนึกถึงปัญหาอีกเรื่องที่ยังคิดไม่ตกจึงเอ่ยปากถาม “ถ้านายท่านคิดจะให้พวกท่านจิโรยะเล่นสนุกไปตามประสาของพวกเขา แล้วทำไมถึงไม่ชมขวัญแถมยังทำประลองกับพวกท่านจิโรยะล่ะขอรับ”

เมธัสคิดถึงสีหน้าของพวกจิโรยะตอนนั้นแล้วต้องเปลือยหัวเราะดังลั่น “ฮ่าๆ ตอนนั้นผมคงทำเกินไปจริงๆ ลินะ แต่ว่า...” เขาหันไปส่งยิ้มให้พ่อบ้านที่วันนี้ช่างซักช่างถามมากเป็นพิเศษ “ผมไม่เคยบอกว่าจะไปหาพวกเขาจริงๆ สักหน่อย ในจดหมายทำประลองก็ไม่ได้ระบุว่าผมต้องไปตามนัดนี้น่า ใช้ไหมเซบาสเตียนหึๆ”

ลีนเสียงหัวเราะ ร่างเจ้านายหนุ่มก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย ทั้งพ่อบ้านหุ่นยนต์ก็อยู่เพียงลำพัง

เซบาสเตียนยืนหนึ่งอยู่ครู่หนึ่ง มุมปากก็กระตุกขึ้นเล็กน้อย “ใช้ขอรับนายท่าน ท่านไม่มีความจำเป็นต้องไปประลองกับพวกท่านจิโรยะจริงๆ เรื่องนี้คงช่วยกระตุ้นให้พวกท่านจิโรยะได้ออกเดินทางค้นหาอาวุธวิเศษ ซึ่งคงจะต้องค้นหาแบบพลิกแผ่นดิน แล้วในช่วงเวลานั้น พวกท่านจิโรยะคงต้องพบเจอเหตุการณ์ชวนระทึกอย่างที่พวกเขาไม่เคยคาดฝันมาก่อนเป็นแน่ หึๆ”

เขาเริ่มเข้าใจความคิดอันสลับซับซ้อนของเจ้านายหนุ่มบ้างแล้ว ถึงจะเข้าใจยาก แต่หากลองตรึกตรองดูก็จะทราบว่ เมธัสทำทุกอย่างเพื่อครอบงำจริงๆ

ธ แอสการ์ด

ในร้านขายของเล็กๆ แห่งหนึ่ง ภายในแทบไม่มีสิ่งของตั้งโชว์ มีเพียงชายหนุ่มกับวิญญาณพ่อค้า แล้วก็เคาน์เตอร์ไม้ยาวติดลูกกรงเหล็กที่แบ่งห้องนี้ออกเป็นสองฝั่ง

ชายหนุ่มไว้หนวดเรียวยาว สวมแว่นกันแดดสีดำ โปกผ้าพันหัวสีน้ำเงินเข้ม ใส่เสื้อโคตรหลวมกว้างสีน้ำตาลอ่อน ที่เอวคาดมีดสั้นเล่มหนึ่ง เขายืนอยู่หน้า เคาน์เตอร์ กำลังส่งกล่องไม้ใบหนึ่งลอดผ่านช่องลูกกรงเหล็กให้วิญญานชายชรา ที่สวมชุดคลุมจอมเวทสีขาวอมเทา “ขอศิลาฐานห้าพันก้อน”

พ่อค้ารับกล่องไม้มาเปิดดูเที่ยวหนึ่งก็ลอยตัวทะลุกำแพงด้านหลังไป ชั่วครู่หนึ่งถึงลอยตัวกลับมาพร้อมถุงใบใหญ่ พ่อค้าวางถุงลงหน้าช่องลูกกรงเหล็ก บนเคาน์เตอร์ไม้ “ท่านผู้กล้า นี่คือศิลาฐานห้าพันก้อนที่ท่านต้องการครับ เชิญไป นับจำนวนได้ที่มุมห้อง”

ชายหนุ่มพยักหน้าพาลางเอ่ยขอบคุณเบาๆ แต่ในขณะที่เขากำลังจะหมุนตัว ไปยังมุมห้อง ก็มีชายกลุ่มหนึ่งสวมชุดคลุมเวทสีแดงสด ในมือถือดาบเหล็กกัน ทุกคน เดินเข้ามาในร้านอย่างรีบเร่ง ครั้นเห็นแขกที่กำลังจะเดินออกไป หนึ่งในนั้นหันตะโกนถาม “เฮ้ย นายเป็นพวกหน้าใหม่ใช่ไหม ช่วยบอกชื่อและแนะนำ วิญญานพิทักษ์ได้หรือเปล่า”

“ผมชื่อคิมจินโซ ยังไม่มีวิญญานพิทักษ์ครับ” ชายหนุ่มที่สวมเสื้อโคตร ตอบพาลางเดินไปยังมุมห้อง

ชายหนุ่มที่ดูคล้ายจะเป็นหัวหน้ากลุ่ม หันไปยังวิญญานพ่อค้า แล้วถาม ด้วยน้ำเสียงคาดคั้น “ท่านพ่อค้า ไม่ทราบชายคนนั้นชื่อนั้นจริงหรือไม่”

วิญญานพ่อค้ากลืนน้ำลายเล็กน้อย เขาหันไปมองคิมจินโซกับชายสวมชุด จอมเวทสีแดงสลบไปมาหลายครั้ง “เอ่อ...คือ...”

พริบตาที่นั้นพวกที่สวมชุดจอมเวทแดงก็กระจายตัวโอบล้อมคิมจินโซไว้ แต่ละคนเตรียมตั้งท่าโจมตีจนพลังเวทเปล่งแสงเจิดจ้าไปทั่วห้อง

คิมจินโซเองก็มีสีหน้าเคร่งเครียด เขาวางถุงศิลาฐานลงบนพื้น แล้วชัก มีดสั้นที่เอวออกมาตั้งท่าเตรียมเข้าปะทะ

“พวกท่านผู้กล้าโปรดใจเย็นก่อน ชายคนนั้นชื่อคิมจินโซจริงๆ”

คนทั้งหมดต่างมองไปยังต้นเสียง ก็เห็นร่างของโอดินยืนเอามือไขว้หลังอยู่อีกฟากของเคาน์เตอร์ไม้ ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้ม นัยน์ตาทอแววอ่อนโยน

กลุ่มคนสวมชุดจอมเวทสีแดงต่างอุทานด้วยความตกตะลึง “ท่านโอดิน...”

โอดินพยักหน้าทักทายคนทั้งหมดที่ยิวหนึ่ง แล้วเอ่ยต่ออย่างจริงจัง “กลุ่มชายหนุ่มที่พวกท่านกำลังตามหาอยู่นั้นได้มาซื้อศิลาธนูเมื่อครู่ แต่ข้าปฏิเสธไปเรียบร้อยแล้ว พวกเขาเพิ่งจะเดินออกไปก่อนหน้านี้เอง หากพวกท่านรีบตามไปอาจจะพบเจอพวกเขาก็ได้นะ”

พวกที่สวมชุดจอมเวทสีแดงต่างมีสีหน้าตื่นตระหนก ไม่ต้องมีใครออกคำสั่ง สมาชิกเกินครึ่งก็วิ่งออกไปนอกร้าน ส่วนคนที่เป็นหัวหน้ากลุ่มโค้งกายพลางเอ่ยอย่างนอบน้อม “ขอบคุณท่านโอดินเป็นอย่างยิ่ง พวกข้าขอตัวก่อน”

เมื่อกลุ่มชายสวมชุดจอมเวทสีแดงออกจากร้านไปได้ครู่หนึ่ง คิมจินโซก็หันมาถามอย่างงุนงง “ท่านโอดิน นี่มันอะไรกัน”

โอดินหัวเราะเล็กน้อย แล้วหายตัวมายืนใกล้คิมจินโซแล้วตบหลังอีกฝ่ายเบาๆ “ท่านผู้กล้าอย่าถามมากความ ข้าเพียงช่วยเหลือผู้คนที่ตามความเหมาะสม แม้ท่านจะไปทำตัวเหลวไหลบ้าง แต่ข้ามั่นใจว่าท่านต้องมีใช้คนชั่วร้ายเป็นแน่ นี่ท่านคงเผลอทำเรื่องผิดพลาดไปสินะ”

คิมจินโซยิ้มแห้ง แล้วหยิบถุงศิลาธนูใส่กระเป๋าคาดเอว “แบบนี้จะดีหรือครับท่านโอดิน”

โอดินคลี่ยิ้มอ่อนโยนพลางเอ่ยอย่างนุ่มนวล “ท่านผู้กล้าเมธัสต้องกังวลใจขอเพียงท่านไม่กระทำผิดอีกเท่านั้นก็พอ หากคราวหน้าท่านต้องการซื้อ โปรดให้เฟรยามาติดต่อซื้อโดยตรงกับข้า เพื่อป้องกันความยุ่งยากที่จะตามมา ตอนนีขอเชิญท่านเดินทางเถิด”

เมธัสในคราบแปลงโฉมพยักหน้าพลางเอ่ยขอบคุณ แล้วเดินออกจากร้านไปอย่างเร่งรีบ

“แบบนี้จะดีหรือคะท่านโอดิน” น้ำเสียงหวานใสเจือกังวลดังขึ้นจากด้านหลังของโอดิน

โอดินตอบโดยไม่หันไปมอง “ยอมดีสิเฟรยา”

เฟรยาเดินมาอยู่ข้างโอดิน แล้วเอ่ยด้วยสีหน้าหมองมัว “การที่ท่านโกหกพวกผู้กล้ามนุษย์กลุ่มหนึ่งเพื่อช่วยเหลือท่านเมธัส ข้ามิคิดว่ามันเป็นเรื่องผิด แต่จากที่พวกมนุษย์บอกข้ามา ท่านเมธัสได้กระทำเรื่องชั่วร้ายมากในโลก

เบื้องล่าง หากเราปล่อยไว้เช่นนี้ แล้วมีมนุษย์จับได้ ผู้ที่จะมาแอสการ์ดอาจลดน้อยลงนะคะ”

พวกผู้เล่นที่ตามล่าเม็สส์ได้มาถามถึงรายชื่อผู้ซื้อคิลารูนในช่วงที่ผ่านมา ตอนแรกวิญญาณพ่อค้าก็ตอบไปโดยดี แต่พอโอดินรู้เรื่องเข้า ก็รีบสั่งห้ามวิญญาณพ่อค้าบอกความจริง แถมยังให้ข้อมูลเท็จอีกมาก เช่น เม็สส์มีกลุ่มเพื่อนหลายคนที่ผลัดเปลี่ยนกันมาซื้อ เม็สส์เป็นคนรูปร่างเตี้ยอ้วน ทำให้เฟรย่ารู้สึกว่าคุณทนายทำเรื่องที่ผิดต่อมนุษย์กลุ่มอื่น

โอดินหนึ่งชั่วครู่แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “เฟรย่า หากเจ้าจะชี้พาหนะสักตัวเพื่อออกเดินทางไกล เจ้าจะเลือกอะไรระหว่างม้าชั้นดีกับลาโง่”

เฟรย่ามีสีหน้างุนงง แต่ก็ตอบอย่างฉับไว “ต้องเป็นม้าชั้นดีสิคะ”

โอดินหันมามองเทพสาวด้วยสายตาเจ้าเล่ห์ “สำหรับข้า เม็สส์ที่พยายามค้นคว้าหาวิธีปลดผนึกคำสาปพวกพ้องของเราก็คือม้าชั้นดี ส่วนเจ้าพวกมนุษย์ที่เลิกหาทางปลดผนึกก็ไม่ต่างอะไรกับลาโง่ แล้วเจ้าคิดว่าข้าควรจะเลือกใคร”

เฟรย่าทักท้วงเพราะไม่เห็นด้วยกับวิธีเยี่ยงนี้ “แต่ว่ามันมันไม่ใช่สิ่งที่...”

โอดินตัดบทเสียงเข้ม “ข้ารู้ดีว่ามันเป็นสิ่งผิด แต่เพื่อพวกพ้องที่ต้องคำสาป เราไม่มีวิธีอื่นแล้ว หรือเจ้าคิดจะปล่อยให้เพื่อนพ้องของพวกเราติดอยู่ในเสาศิลาชั่วชีวิต”

เฟรย่าก้มหน้านิ่ง เธอทราบถึงความน่ากลัวของคำสาปเป็นอย่างดี เพราะเธอเองก็เคยติดอยู่ในเสาศิลาเช่นกัน ในนั้นช่างมืดมิด นอกจากจิตที่สามารถรับรู้ว่าตนเองยังมีชีวิตอยู่แล้ว นอกนั้นก็มืดแต่ความสิ้นหวัง จนกระทั่งเมื่อหลายร้อยปีก่อนมีมนุษย์คนหนึ่งสลายคำสาปให้เธอ และปล่อยให้เธออยู่ในแอสการ์ดอย่างเสรี...

โอดินทราบความรู้สึกของเทพสาวดี เขาตอบไหล่บางเบาๆ ครั้งหนึ่ง “เจ้าอย่าคิดถึงช่วงเวลานั้นเลย แม้ข้าจะเป็นผู้รอดพ้นจากคำสาปมาได้ แต่ความเงิบเหงาที่ต้องรอคอยการตื่นของพวกเจ้า มันก็มิได้ทรมาณน้อยไปกว่ากัน”

โอดินเป็นเพียงผู้เดียวที่รอดพ้นจากคำสาป เขารอดมาได้เพราะมีของวิเศษติดตัว เขาต้องยืนมองพวกพ้องและคู่อริที่กลายเป็นเสาศิลาอยู่นานนับ

ร้อยปี ทั้งที่เขาเชื่อว่าชาญุสยเวทมากมาย แม้แต่วงกลมเวทก็มีมากมายจนสอน
ผู้คนได้ไม่หมดสิ้น ทว่าเขากลับมีอาจปลดปล่อยเพื่อนพ้องได้เลยแม้แต่คนเดียว
พวกวิญญูณที่อาศัยอยู่ในแอสการ์ดก็ไม่มีความรู้พอจะแก้คำสาปนี้ได้ พอหมด
หนทาง เขาก็คิดจะบากหน้าลงไปยังโลกเบื้องล่างเพื่อขอความช่วยเหลือจากอดีต
ศัตรู แต่กลับกลายเป็นว่าเขาไม่สามารถออกจากแอสการ์ดได้แม้แต่ก้าวเดียว...

แม้ตัวเขาจะอยู่นอกเสาศิลา ทว่าชีวิตที่ไร้เพื่อนสนิทและอิสรภาพ มัน
ก็ไม่ต่างกับผู้ถูกกักขังเลยสักนิด ความสิ้นหวังเกาะกุมจิตใจอันอ่อนล้าของ
มหาเทพผู้นี้ มีเพียงเหล่าน้ำผึ้งที่ช่วยให้เขาแยมยิ้มสู้กับความเศร้านี้ได้ จนกระทั่ง
วันเวลาผ่านไปนานนับร้อยปี มนุษย์กลุ่มแรกก็เดินทางมาถึง ด้วยความหลักแหลม
เขาจึงเปิดขายศิลารูน รับสอนวิชาเวทอันลึกลับ และยังใช้สวรรค์ส่วนหนึ่งเป็นที่
พักอาศัย เขาโน้มหน้าผู้คนให้ทดสอบปลดผนึกเสาศิลา ซึ่งผลลัพธ์ที่ออกมาก็นับว่า
ไม่เลวอยู่ ทว่าจนถึงตอนนี้ก็ยังมีเทพถูกสะกดอยู่ในเสาศิลาอีกมาก เขาจึงไม่อาจ
เลือกวิธีการ ต่อให้เป็นคนชั่วช้าแต่ถ้าขยับปลดผนึกคำสาปเสาศิลา เขาก็จะสนับสนุน
เต็มกำลัง...

โอดินเห็นพราย่ามีสีหน้าซีมเศร้า จึงเอ่ยปลอบโยน “เอาเถอะ ลักวันข้า
จะเลิกขายศิลารูนให้เมธัส เพื่อที่เจ้าจะได้ไม่ต้องลำบากใจ”

พราย่างยหน้าขึ้นมอง แล้วเอ่ยอย่างลึมตัว “แต่ถ้าท่านออกหน้า ช่วยพูด
ให้ท่านเมธัสกับมนุษย์คนอื่น มันจะไม่ง่ายกว่าหรือคะ”

“ข้าจะทำแบบนั้นก็ได้ แต่หากข้าทำจริง ความวุ่นวายก็จะไม่เกิด และพวก
มนุษย์ก็จะไม่ขยับทำงานแบบนี้”

พูดยังไม่ทันขาดคำ ก็มีคนกลุ่มหนึ่งเดินเข้ามาขอซื้อศิลารูนที่มีทั้งหมด
เพื่อป้องกันไม่ให้พ่อค้าชั่วเมธัสทำกำไรจากเรื่องนี้อีก

“คุณหนูผู้งดงาม ได้โปรดแต่งงานกับผมนะครับ” เสียงทุ้มทุ้มดังกังวาน
ไปทั่วบริเวณ

เสียงที่ตั้งขึ้นอย่างกะทันหัน ทำเอาผู้คนจำนวนมากต้องชะงักกระบวนท่า
ขนาดชายหนุ่มผมดำยาวที่ยืนอยู่กลางเวทีประลองยุทธ์ยังต้องหันหลังขวับกลับ

มามองต้นเลียง

ด้านล่างของลานประลองศิลา มีชายหนุ่มสวมชุดจอมยุทธ์สีขาวสะอาดตา ใบหน้าหล่อเหลาเกลี้ยงเกลา เขากำลังกุมมือสาวสวยผมดำยาวเหยียดตรงสวมชุดจอมยุทธ์สีฟ้าอ่อน ใบหน้างามของเธอแดงก่ำ ที่ทำดูเขินอาย

ชายหนุ่มผมสีแดงที่ยืนอยู่ข้างเวทีรีบตะโกนลั่น เมื่อเห็นกระบี่ยาวกำลังจะแทงเข้าใส่ใบหูของเพื่อนสนิท “จี้โรยะ ระวังหลัง”

จี้โรยะกลับมามีสติอีกครั้ง เขารีบกิ้งตัวหลบกระบวนท่ามรณะ แล้วสะบัดกระบี่สวนกลับไปอย่างสุดกำลัง เพราะอีกฝ่ายมิใช่คนที่เขาจะประมาทได้เลย...

เมื่อวันก่อน ตอนที่พวกเขาถูกส่งตัวมายังเมืองแรกเริ่มของทวีปที่ 1 มีเจ้าหน้าที่แนะนำให้เขาเข้าร่วมงานประลองจอมยุทธ์หน้าใหม่ที่จะจัดขึ้นวันเว้นวันตามเวลาโลกจริง โดยจะมีรอบคัดเลือกนานถึงสิบหกวันในเกม ซึ่งวันที่พวกเขาไปถึงก็เป็นวันสุดท้ายพอดี

พวกจี้โรยะอยากสร้างชื่อให้ได้ไวที่สุด จึงตัดสินใจเข้าร่วมการประลองซึ่งมีทั้งการประลองแบบเดี่ยว คู่ และกลุ่มห้าคน ทั้งเจ็ดจึงแยกย้ายกันเข้าร่วมประลอง โดยจี้โรยะเข้าประลองแบบเดี่ยว มิโคโตะกับอึ้งซิงเข้าร่วมการประลองแบบคู่ ส่วนพวกนายก็เข้าร่วมการประลองแบบกลุ่ม ด้วยทักษะที่เพิ่มพูนหลังการฝึกหนักกับเมธัส ทำให้พวกจี้โรยะมีพลังฝีมือเพิ่มขึ้นพรวดพราดผลการประลองจึงออกมาไม่เลวนัก

ทว่าหลังจากที่เขาชนะคู่ประลองได้เกือบหมด ก็ปรากฏยอดฝีมือชั้นสูงคนหนึ่งพุ่งเข้ามาโจมตี ด้วยข้อหาโกงอายุมาเข้าร่วมประลอง

ผู้จะเข้าร่วมประลองจอมยุทธ์หน้าใหม่นั้น จะถูกคัดโดยนับจากวันที่มายังทวีปหลักเป็นวันแรก โดยใช้นาฬิกาและเครื่องบันทึกเวลาการชนส่งจากเกาะเริ่มต้นเป็นหลักฐานในการเข้าสมัคร ดังนั้นผู้เข้าแข่งจึงไม่มีทางโกงอายุได้ แต่ถึงกระนั้นผู้ที่พบเห็นพวกจี้โรยะกลับรู้สึกว่ ระบบต้องมีความผิดพลาดเป็นแน่...

เมื่อสิบห้าปีก่อน

เหลาสุราถกวิถึจอมยุทธ์ เป็นอาคารโบราณที่ตั้งอยู่ข้างสนามประลองขนาดใหญ่ ตัวอาคารสร้างด้วยไม้และบุหลังคาด้วยแผ่นกระเบื้อง มีความสูงถึงห้าชั้น เหมาะสำหรับเหล่าผู้เล่นอาวุโสที่มาชมการประลองของผู้เล่นหน้าใหม่ เพื่อจะได้คัดคนเข้าร่วมสำนัก กิลด์ และอาณาจักร แถมยังมีการส่งคนในสังกัดเข้าร่วมประลอง เพื่อแสดงศักยภาพของบุคลากรรุ่นใหม่ในสังกัดตน

ชายหนุ่มสวมชุดบัณฑิตเลิศหุยกจอกสุราพลางหัวเราะดังกังวาน “ฮ่าๆ สองวันที่ผ่านมาสำนักเทพไร้คู่แข่งเปรียบของผมชนะมาตลอด มันช่างน่าตกใจเสียจริงๆ”

คนที่นั่งร่วมโต๊ะและบรรดาคนที่อยู่บนชั้นห้าต่างซักสีหน้าไม่พอใจ

หญิงสาวที่สวมชุดจอมยุทธ์อวดรูปโฉม ยกมือป้องปากหัวเราะเบาๆ “อิๆ ก็แค่สองวันเอง ผู้สำนักของพี่ดาบสายฟ้าที่มีคนชนะมากที่สุดก็ไม่ได้”

ชายหนุ่มสวมชุดฮากามะ ตัวเสื้อทอประกายสีฟ้าอ่อนแวววาว ด้านหลังปักลายรูปเมฆฝนมีสายฟ้าแลบแปลบปลาบ กางเกงผ้าสีดำสนิท ที่เอวคาดมีดสั้น เขามีสีหน้าเหนื่อยอ่อน มือซ้ายโบกไปมาเป็นพัลวัน “วันนี้ข้าไม่คิดจะมีเรื่องอีกแล้วนะขยุมพิตรณะ ถ้าอยากมีเรื่องก็สนุกไปคนเดียวเถอะ”

หญิงสาวหัวเราะคิกคัก กิริยาช่างดูน่ารัก ทว่าคนที่อยู่รอบข้างกลับไม่กล้าจ้องมองเธอตรงๆ

ทันใดนั้นก็มီးเสียงดังมาจากชั้นสี่ “ฮ่าๆ พวกสำนักใหญ่นี้ค่อยอดเหลือเกินนะ หากเก่งจริงก็ลงมาประลองกับข้าสักรอบดีไหม”

ชายหนุ่มสวมชุดบัณฑิตแค้นเสียงอย่างเย็นชา “เฮอะ ไว้สำนักเจ้าติดอันดับหนึ่งในสิบ แล้วข้าจะยอมลดตัวลงไปสู้ด้วยนะ”

“ฮ่าๆ หรือว่าศิษย์เอกแห่งสำนักเทพไร้คู่แข่งจะดีแต่คุยโว”

“ช่างบังอาจนัก” ศิษย์เอกแห่งสำนักเทพไร้คู่แข่งสะบัดมือซ้ายเพียงครั้งเดียว ที่เบื้องหน้าก็ปรากฏกระบี่ไม้เล่มหนึ่งพุ่งผ่านช่องหน้าต่างเร็วดุจสายฟ้า แล้ววกลงเข้าห้องอาหารชั้นสี่อย่างไร้สัมเสียด

มีเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวอย่างต่อเนื่อง เจ้าของกระบี่ไม้กลับตาพลาง

ใช้สมาธิควบคุมกระบี่เข้าปะทะกับคนเบื้องล่าง เขารับรู้ความสูงต่ำของฝีมืออีกฝ่ายผ่านกระบี่ไม้ “ฮ่าๆ เดี่ยวนี้สำนักมลายาวิปโยคมีศิษย์เอกไร้ฝีมือแล้วหรือนี้ ช่างน่าอดสูแทนท่านอาจารย์ริเกลจริงๆ”

“เฮอะ ช่างไม่ประมาทจนเสียเลยนะแก ยาก!!” หลังเสียงตะโกนก็บังเกิดเสียงลมปราณปะทะกันดังกึกก้อง

เหล่าสุรารัสนไหวจนวนมีเสียงตะโกนด่าดังระงม

“เจ้าพวกบ้า อย่ามาก่อความไม่สงบในร้านอาหารสิวะ”

“เฮ้ย จะสู้กันก็ไปสู้ที่อื่น น้ำแกงหุงลามาของข้าหกหมดแล้ว”

“อยากไปตายที่ไหนก็ไปสิเว้ย อย่ามาลากคนอื่นไปด้วย”

ศิษย์เอกแห่งสำนักเทพไร้คู่เปรียบกระตุ้ยมพลางปรบมือสามครั้ง “ฮ่าๆ ถือว่าเป็นการขอโทษพี่น้องทั้งหลาย วันนี้สำนักเทพไร้คู่เปรียบขอเป็นเจ้าภาพเลี้ยงฉลองคัดเลือกจอมยุทธ์หน้าใหม่ก็แล้วกัน”

ด้วยเหตุนี้เสียงกันด่าจึงเริ่มซาลง เปลี่ยนเป็นเสียงสั่งอาหารแทน คล้ายกับว่าพวกเขาคิดจะถลุงเงินคนเมื่อเติบให้หมดในมือเดียว คงมีเพียงศิษย์เอกแห่งสำนักมลายาวิปโยคเท่านั้นที่แค้นเสียงอย่างเย็นชา “เฮอะ คนอย่างข้าไม่ขอรับน้ำใจจากคนชั่วแ่อย่างเจ้าหรือก”

“เจ้านะสิที่แท้ ข้าออมมือให้ถึงขนาดนี้...”

“ฮ่าๆ กระบี่เจ้าแตกสลายไปแล้ว ต้องถือว่าเจ้าแพ้สิพี่”

ศิษย์เอกแห่งสำนักเทพไร้คู่เปรียบโกรธจนฟุ้งร้างไปถึงริมหน้าต่าง ทว่าด้วยสายตาด้านเฉียบคม ทำให้เขาต้องชะงักผีเข้าทันควัน

บรรดาคนที่หวังจะดูยอดฝีมือตีกันอดงุนงงไม่ได้ สาวสวยนางหนึ่งหวังจะเห็นคนตายไวๆ เลยเอ่ยทักด้วยน้ำเสียงยั่วยุ “อ้าว ท่านพี่จากสำนักเทพไร้คู่เปรียบไม่กล้าลงไปต่อสู้ แบบนี้ถือว่าฝ่ายมลายาวิปโยคชนะการประลองในรอบนี้แล้วสินะ”

ชายหนุ่มหันกลับมามองหญิงสาวด้วยสายตาขุ่นเคือง แล้วเอ่ยอย่างเย็นชา “ถ้าเจ้าว่างจนมีเวลามานั่งอยู่เหยย้าละก็ ทำไมไม่มาดูความพ่ายแพ้แบบหมดรูปของเด็กในสังกัดเจ้าล่ะ”

หญิงสาวนี่คงงง เพราะวันนี้คนของเธอสมควรเจอผู้เล่นจากสังกัดใหม่
ที่ไร้ชื่อเสียง โอกาสที่จะแพ้มีน้อยกว่าน้อย แต่เธอก็ทราบดีว่า คนเบื้องหน้า
มีไซ้คนชอบโป๊ปด เลยทะยานร่างไปนั่งอยู่ริมขอบหน้าต่างด้วยอากัปภิกิริยา
อันงดงาม ชวนให้ผู้พบเห็นต้องลุ่มหลง

“เป็นไปไม่ได้ เด็กใหม่จะไปมีอาวุธระดับ 12 ได้ยังไง” เธอพยายามดูให้
แน่ และเมื่อมั่นใจว่ามองไม่ผิด เธอก็เอ่ยต่ออย่างแปลกใจ “เป็นไปไม่ได้สักแล้ว
มือใหม่ไม่น่าจะใช้ลมนปราณธาตุได้คล่องแคล่วขนาดนี้...”

คนที่นั่งดื่มกินอยู่บนเหลาเริ่มรู้สึกสนใจ จึงรีบมาเกาะขอบหน้าต่างมอง
การต่อสู้ในสนามประลองทั้งสามแห่งที่ตั้งอยู่ติดกัน

ตอนหนึ่งในเวทีประลองทั้งสามแห่ง มีการต่อสู้เหลืออยู่เพียงเวทีเดียว ฝ่าย
หนึ่งเป็นชายหนุ่มผมดำยาวกำลังใช้เพลงกระบี่อันเฉียบคมแห่งที่สุดตายของ
คู่ประลองสาวอย่างไม่ปราณี

หากเป็นชายหนุ่มทั่วไป เมื่อเจอหญิงสาวที่มีรูปโฉมงดงาม และยังแต่งตัว
ยั่วยวนगरวราคะ อย่างน้อยต้องออมมือไปหลายส่วน หรือไม่ก็หลงเสน่ห์รูปร่าง
อ่อนแอ็นนอรชรของหญิงสาวจนพลาดท่าเสียที แต่ชายหนุ่มผมสีดำที่หน้าตา
หล่อเหลาคลายคนเจ้าชู้คนนี้ กลับไม่มีท่าที่รักหยกถนอมบุปผาแม้แต่น้อย
แถมเขายังใช้วิชาลมนปราณธาตุได้คล่องแคล่ว จากสายตาของพวกเขาทั้งหมด
เชื่อว่า อีกครั้งกระบวนท่า เด็กใหม่ของสำนักจุมพิตรณะจะต้องตายแน่นอน
ซึ่งก็เป็นจริงตามนั้น

กรรมการที่อยู่ข้างสนามประกาศดังลั่น “จึไรยะแห่งสำนักสายรุ้ง ได้เข้า
รอบต่อไปครับ”

นามชายหนุ่มมีคันทู ชื่อสำนักยังไม่เคยมีใครได้ยิน สายตาของคนทั้งหมด
จึงเปลี่ยนเป็นเอ็นชชา เพราะพวกเขาต่างเป็นศิษย์เอกของสำนักใหญ่ที่เลื่องชื่อ
ในยุทธจักรทวีปที่ 1 หรือที่ถูกเรียกขานกันว่าห้าสิบเจ็ดสำนักใหญ่

แน่นอนว่าสำนักในทวีปที่ 1 มิได้มีเพียงเท่านั้น แต่ว่าสำนักอื่นๆ กลับ
ไม่มีชื่อเสียงเทียบเท่าห้าสิบเจ็ดสำนักนี้ เพราะเจ้าสำนักทั้งห้าสิบเจ็ดคนต่างก็เป็น
ยอดฝีมืออันดับต้นๆ จอมยุทธ์ในสำนักเหล่านี้ไม่ฝักใฝ่ในการต่อสู้ชิงดินแดน

ซึ่งชอบเพียงการประลองและถกวิชายุทธ์กัน ซึ่งทั้งห้าสิบเจ็ดล้านนี้ที่มีทั้งฝ่ายเทพและมาร บรรดาผู้เล่นเรียกสำนักสายนี้ว่า ‘สำนักจอมยุทธ์’

ส่วนสำนักที่ท่าสงครามชิงดินแดนจะถูกเรียกว่า ‘สำนักขุนศึก’ ยอดฝีมือของสายนี้จะไม่อยู่ในระบบประลองยุทธ์ เพราะมักจะติดฐานะของอาณาจักร จนอดเข้าร่วมการประลอง ทว่าเวลาที่เกิดศึกสงคราม ชื่อเสียงของยอดฝีมือสายนี้จะถูกโจษจันไปทั่วทั้งทวีป อีกทั้งระบบยังมีการให้กล่องรางวัลพิเศษกับผู้เล่น โดยดูจากยอดสังหารศัตรูในแต่ละศึก ผลชนะโดยรวมของกองทัพ และตำแหน่งสุดยอดแม่ทัพ รางวัลที่ได้ส่วนใหญ่จะเป็นของมีค่าพอสมควร เช่น อาวุธหรือชุดเกราะระดับ 10 - 13 หรือกล่องบรรจุเงินตั้งแต่สิบล้านถึงพันล้านซึ่งตั้งนั้นผู้เล่นที่เข้าร่วมกับสำนักขุนศึก จึงเป็นพวกที่หลงใหลในลาภยศชื่อเสียงเป็นส่วนใหญ่

หากให้นับรวมสำนักทั้งหมดในทวีปที่ 1 คงมีเกินหมื่นสำนัก ดังนั้นการที่สำนักมีชื่อเสียงติดอยู่ในร้อยลำดับแรก จึงเป็นการยืนยันความสำเร็จและความสามารถของศิษย์กับอาจารย์ในสำนักนั้นได้เป็นอย่างดี

ชายหนุ่มคนหนึ่งชักกระบังยาวที่ปลั่งพลั่งเย็นเยือกปกคลุมไปทั่วออกมาแล้วตะโกนก้อง “รับกระบี่!!!”

ท้ายเสียงยังไม่ทันจางหาย ชายคนนั้นก็ไปปรากฏบนสนามประลอง แล้วการต่อสู้รอบจึงบังเกิดขึ้นอีกครั้ง

ศิษย์เอกแห่งสำนักเทพไร้คู่เปรียบขมวดคิ้ว “เซอะ โดนสำนักหมันต์คลุมมาแย่งเหยื่อไปจนได้”

หญิงสาวที่นั่งไขว้ขาพลันหัวเราะเบาๆ “อึ๊ย ท่านนี่นะ เห็นคนอื่นมีฝีมือเป็นไม่ได้ คิดจะประลองอยู่ท่าเดียว ไม่คิดบ้างหรือไงว่า พวกนั้นอาจจะเป็นแค่มือใหม่จริงๆ เตี่ยวก็โดนกรรมการสั่งห้ามคนในสำนักแข่งสามครั้งติดต่อกันหอรอก”

ทุกคนต่างเห็นด้วย หากศิษย์ในสำนักโดนสั่งห้ามประลองละก็ พวกเขาอดได้ค่าชื่อเสียงในการประลองเป็นแน่ เพราะเงินที่พวกเขาได้มานั้นล้วนมาจากการสังหารสัตว์อสูร รับภารกิจสำนัก และเงินรางวัลจากตำแหน่ง

ในป้ายประกาศ และอาจจะมีทำอาชีพส่วนตัวอีกเล็กน้อย ทว่าผู้เล่นสายต่อสู้ เช่นพวกเขา ย่อมชื่นชอบการบุกตะลุยมากกว่านั่งทำงาน

ทางด้านเวทีประลอง จิไรยะเกือบพลาดทำถึงตาย เพราะพลังฝีมือของอีกฝ่ายแทบจะไม่แตกต่างจากเม็ธสเลย์ แถมยังดูรวดเร็วและเฉียบคมกว่าหลายชั้นด้วย

จิไรยะได้แต่กัดฟันใช้จิตสัมผัสถึงกระบวนท่าที่น่าหวาดหวั่น เขาแทงกระบี่ที่ประจุกหลังสายฟ้าเข้าปะทะกับกระบี่เย็นดุจน้ำแข็งของอีกฝ่ายครั้งแล้วครั้งเล่า

กรรมการรีบตะโกนห้าม “ท่านจอมยุทธ์อาวูโสโปรดหยุดมือเดี๋ยวนี้ มิเช่นนั้นผมจะปรับให้ศิษย์ในสำนักของคุณทุกคนแพ้หมดนะครับ”

“ฮ่าๆ อยากจะปรับแพ้กี่ตามใจ แต่ผมต้องขอลองดูหน่อยว่าเจ้าคนโกงอายุนี้มันมีน้ำหนักสักเท่าไร”

เพลงกระบี่ของชายคนนั้นรวดเร็วจนแทบจะไม่เห็นเงากระบี่แล้ว มีเพียงเสียงเหล็กปะทะกันดังสนั่น ร่างของสองจอมยุทธ์เคลื่อนไหวไปรอบเวทีทุกครั้ง ที่จิไรยะหลบกระบี่ไม่พ้นเป็นต้องมีน้ำสีแดงอุ่นสาดกระเซ็น แต่เพียงพริบตาเดียวมันก็กลายเป็นหยดน้ำแข็ง ตกกระทบกับพื้นสนามประลองแล้วแตกกระจายเป็นทรายสีแดง

นายูกิเป็นห่วงเพื่อนจึงกระโจนขึ้นเวทีพร้อมกับแทงหอกด้วยความเร็ว ดูจสายฟ้า ทว่าอีกฝ่ายกลับคลี่ยิ้มเย็นชา แล้วแทงกระบี่ต้านรับอย่างง่ายดาย เพียงกระบวนท่าเดียว ร่างของนายูกิก็ปลิวกระเด็นกลับลงไปยังข้างเวที โชคดีมีมิโคโตะกระโดดเข้าไปช่วยรับไว้ได้ทัน

“ฮ่าๆ พลังลมปราณยังไม่ถึงขั้นเทพ ยังกล้ามาท้าประลองอีกงั้นหรือช่างไม่เลียมตัวจริงๆ” ศิษย์เอกแห่งสำนักเหมันต์คลุ้มฉาบตะโกนอีกสองครั้ง ก็สร้างรอยแผลที่ไหลของจิไรยะอย่างง่ายดาย

โชที่ยืนดูอยู่ได้แต่กัดฟันกรอด เพราะตนเองทราบดีว่า แม้พลังที่แตกต่างกันชั้นหนึ่งจะดูเล็กน้อย ทว่าระดับร่างกายและระดับทักษะอาจจะห่างกันช่วงใหญ่ จนมิสามารถวัดพลังกันได้เลยแม้แต่กระบวนท่าเดียว

มิโคโตะรีบหันไปตะโกนบอกกรรมการที่กำลังหันไปถามเพื่อนกรรมการว่า “จิโรยะฝ่าฝืนเข้ามาหรือไม่” กรรมการครับ พวกเราเพิ่งจะมาถึงทวีปหลักจริงๆ ไปรดสิ่งหยุดการประลองหรือไม่ก็ช่วยอนุมัติการประลองที่ครับ”

หากเป็นเพียงการซ้อมภายในสำนัก หรือการประลองบนเวทีที่มี NPC กรรมการเป็นผู้อนุมัติ ถึงแม้ตายก็ไม่ถูกปรับโทษให้ระดับลดลง แต่ตอนนี้ อีกฝ่ายมิใช่คู่แข่งที่กรรมการอนุมัติ จึงไม่อยู่ในเงื่อนไขนั้น

ในขณะที่กรรมการจะร้องตะโกนออกคำสั่ง กลับมีชายหนุ่มพุ่งลงมาจากฟ้าดูจดาวตก แรงอัดอากาศซัดผงฝุ่นปลิวว่อน ทว่าปลายเท้าที่เหยียบลงบนเวทีประลองกลับไม่มีเสียงแม้แต่หน่อย ทำเอาผู้คนในสนามประลองต้องตกตะลึง

ทว่าก่อนที่จะไรยะจะหันทราบบว่าอีกฝ่ายเป็นมิตรหรือศัตรู ชายหนุ่มที่มีใบหน้าหล่อเหลาดูได้รับการแกะสลักจากพระเจ้าก็หายตัวไปอยู่ข้างคาโยะแล้ว ขอแต่งงาน ทำให้จิโรยะต้องคิดในใจว่า ‘เฮ้ย ศัตรูคิดโล้ซ่าก็มี นี่ยังเพิ่มศัตรูความรักอีกคนหรือนี้ เราไม่น่ามาทวีปหลักเลยเว้ย’

สภาพการประลองในวันนี้ช่างชวนปวดหัวนัก ขนาดกรรมการที่ทำงานมานานหลายร้อยปีในเกมยังต้องยกมือกุมขมับ คนที่อยู่บนเวทีอย่างจิโรยะก็อยากจะกุมขมับเหมือนกัน แต่ศัตรูกลับตามกักไม่ปล่อย หากเขายกสองมือขึ้นมาวดศีรษะที่กำลังปวดอย่างหนัก คงได้ไปนั่งนวดต่อในห้องรอเวลาเกิดเป็นแน่

มีเสียงจากนางฟ้าคาโยะดังขึ้นอย่างแข็งขัน “ขอโทษค่ะ ฉันมีคนรักอยู่แล้ว คงต้องขอปฏิเสธนะคะ”

พริบตาที่นั้นจิโรยะคล้ายมีพลังเพิ่มขึ้นร้อยเท่า เพลงกระบี่ที่ไม่เคยตั้งรับหันก็เริ่มจับเค้ากลางได้ เขารีบโคจรพลังใช้เพลงกระบี่พิรุณโลหิตแลกชีวิตกับศัตรู ทำเอาศิษย์เอกแห่งสำนักเหมันต์คลุ้มคลั่งเริ่มมีสายตาเคร่งเครียด เมื่อต้องเจอกับเพลงกระบี่ที่ไวประจุกสายฟ้าแลบ แถมยังแฝงพลังทำลายไว้หลายแบบ จนแม้แต่เขายังแทบสลายพลังทำลายที่เล่นพลาซ่าได้ไม่หมด

มีเสียงชายหนุ่มดังขึ้นอย่างอ่อนโยน “ไม่ต้องขอโทษผมหรอกครับ เพราะผมเป็นคนที่ยากจะแต่งงานกับคุณ หลังจากนั้นคุณจะทราบบเองว่า หัวใจของผม

รักคุณมากกว่าอดีตคนรักของคุณเพียงใด”

ถ้อยคำอันหวานซึ่งเปี่ยมด้วยความจริงใจ เรียกเสียงอุทานจากคาโยะได้คำหนึ่ง แม้แต่คนรอบข้างยังต้องเปลือยอุทานตามไปด้วย เพราะไม่เคยเจอใครที่โอ้อวดได้น่ากลัวเยี่ยงนี้มาก่อน แถมยังปลดคนรักปัจจุบันให้ไปเป็นอดีตคนรักได้อย่างหน้าตาเฉยอีกต่างหาก

หัวใจของจิโรยะกลับไปห่อเหี่ยว เพลงกระบี่เลยลับสนุ่นววย พลังลมปราณโคจรติดขัด ทำให้อีกฝ่ายรุกไล่แทงใส่จุดชีวิตของเขาได้อีกครั้ง

คาโยะเห็นแฟนหนุ่มมีท่าทีจะเพลิงพล้ำ จึงรีบตั้งสติไม่ให้หลงเสน่ห์บุรุษหนุ่มเบื้องหน้า เธอสะบัดมือพร้อมกับหันไปตะโกนใส่คนที่เธอเลือกจะเคียดคูไปชั่วชีวิต “จิโรยะ อย่าออกเวกลี ฉันรักคุณคนเดียวเท่านั้นนะ และจะไม่มีวันเปลี่ยนใจเป็นอันขาด”

ชายหนุ่มได้ยินเสียงหวานใสดังขึ้นจากเบื้องหลัง ทุกถ้อยคำเป็นคำบอกรักที่เขาถวิลหาทุกวัน ทุกชั่วโมง ทุกนาที และทุกวินาที เมื่อปัญญาหรรค์จบลง สมองก็ปลิ้นแจ่มใส มือซ้ายเขาล้วงกระบี่อีกเล่มออกจากกระบี่คาดเอว แล้วเริ่มตอบโต้ฝ่ายตรงข้ามด้วยท่วงท่าสง่างาม

พริบตานั้นพวกแฟนคลับที่ยืนใกล้ก็ตะโกนเชียร์ดังสนั่น เพราะภาพที่เห็นมันช่างหวานซึ่งยิ่งกว่าหนังที่พวกเขาเคยดู ไม่มีการตัดต่อ แสงใหม่หรือตรียมบทพูดเอาไว้ก่อน นี่คือการแก้ที่ไม่ว่าใครเห็นก็ต้องอิจฉา ขณะเดียวกันก็แอบปลื้มปิติกับความจริงใจที่ไร้การปรุงแต่ง

จิโรยะได้พลังหนุนจากเสียงเชียร์จึงโหมบุกอย่างสุดกำลัง ทว่าอีกฝ่ายก็เป็นมือเก่าที่เก่าสุดๆ แถมเขายังมีระดับถึง 428 จึงมีพลังซ่อนเร้นไว้อีกขุมใหญ่

ศิษย์เอกแห่งสำนักหมันต์คลุมณาเปล่งพลังสีทองเจิดจ้า เขามุ่งหน้าดูจพายุแล้วทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าสูงกว่าสิบเมตร “อย่าคิดว่าจะชนะข้าได้ง่ายๆ นะเจ้าหนู...”

ทันใดนั้นรอบกายของชายหนุ่มก็ปรากฏกระบี่น้ำแข็งหลายสิบเล่ม จากนั้นเขาก็พุ่งตัวลงมาพร้อมร้องตะโกนดังกึกก้อง “ยักษ์!!! ทำไม้ตาย กระบี่หมันต์ยะเยือก”

จิโรยะรู้สึกถึงพลังกดดันหมุมหนึ่งที่กักเขาเอาไว้ไม่ให้ถอยหนี เขาจึงได้แต่เร่งโจครลมปราณถึงขีดสุด แล้วสร้างกระบี่ลมปราณสีทองล้อมรอบกาย ก่อนพุ่งเข้าปะทะกับพลังเย็นเยือกที่พุ่งลงมาจากเบื้องบน

พวกเขาโย้ได้แต่กรี๊ดร้องด้วยความตกใจ เพราะทั้งหมดทราบดีว่าพลังระดับนี้เหนือล้ำกว่าที่เมธัสเคยใช้กับพวกเขาเสียอีก ดูท่าว่าครั้งนี้จิโรยะจะไม่รอดเป็นแน่แท้

ครีน!! ตูม!! เบรียะ!! มีเสียงปะทะหนักไม่ถ่วงดั่งขึ้นพร้อมกัน แรงแลมปราณอัดผงฝุ่นที่อยู่รอบด้านจนลอยฟุ้งไปทั่วเวที

พวกศิษย์เอกจากสำนักต่างๆ ที่อยู่ในเหลาสู่ราถวิถิจอมยุทธ์ต่างมีสีหน้าเคร่งเครียด ยกเว้นเพียงจอมยุทธ์หญิงบางคนที่มีสีหน้าชื่นชม เพราะทั้งหมดทราบแล้วว่าใครเป็นผู้ชนะ

เมื่อผงฝุ่นถูกลมสายหนึ่งพัดจางไป บนเวทีก็ปรากฏร่างของบุรุษหนุ่มสามคนอยู่ในสภาพพิกลนั้ก

จิโรยะที่ยืนอยู่ล่างสุดเบิกตาด้วยความตื่นตระหนก เพราะคมกระบี่ทั้งสองเล่มกลับโดนเท้าคู่หนึ่งเหยียบเอาไว้ ส่วนกระบี่ของศิษย์เอกแห่งสำนักเหมันต์คลุมนนาถูกนิ้วคู่หนึ่งบีบไว้ แววดาชายหนุ่มทอประกายชุนเคื่อง ถึงกระนั้นเขาก็ได้แต่ยอมรับในพลังฝีมือที่เหนือล้ำของอีกฝ่าย “เซราส คุณคิดจะแย่งเหยื่อของผมอย่างนั้นหรือ”

บุรุษหนุ่มที่เข้ามาขวางการปะทะ ยังคงมีท่วงท่าสง่างาม รอยยิ้มชวนหลงใหล และนำเสียงที่นุ่มนวลชวนฟังดุจเดิม “ผิดแล้ว ในเมื่อชายคนนี้เป็นแฟนของหญิงที่ผมหมายปอง ผมจึงต้องโค่นเขาด้วยตัวเอง ตอนนี้นำมิใช่ศัตรูของคุณอีกแล้ว เชิญ!!”

หลังน้ำเสียงเย็นเยียบในตอนท้าย ร่างของศิษย์เอกแห่งสำนักเหมันต์คลุมนนาก็ถูกพลังหมุมหนึ่งส่งกลับไปขึ้นฟ้าของเหลาสู่ราถอย่างรวดเร็ว ส่วนเซราสพลันเคลื่อนกายมาหยุดห่างจากหน้าจิโรยะสองเมตร

จิโรยะไม่ต้องตรึงตรองอีกต่อไป คนเยี่ยงเขาตายได้ แต่จะไม่ยอมเสียสตรีอันเป็นที่รักอย่างเด็ดขาด เขาก้าวถอยหลังครึ่งเมตร แล้วร่ายรำกระบี่

ในมือพร้อมแผ่พลังจนเต็มเปี่ยม เตรียมตัวใช้พลังลมปราณและฝีมือทั้งหมดเอาชนะศัตรูตัวฉกาจเบื้องหน้า

เซราสมีสีหน้าตกตะลึงเล็กน้อย ทว่านัยน์ตากลับทอแววชื่นชม น้ำเสียงจึงนุ่มนวลเป็นพิเศษ “น้องชายหน้าใหม่คนนี้นับว่ามีพลังฝีมือไม่เบา แต่น้องคงไม่รู้ว่า ที่จริงพี่คิดจะชวนน้องประลองอย่างอื่นมากกว่า การใช้กำลังไม่ใช่วิถีพิชิตจิตใจอิสตรีหรอกนะ”

ก่อนที่พวกจิโรยะจะเข้าใจความนัยของเซราส ผู้คนรอบข้างทั้งในและนอกเหล่าสุราร่างร้องตะโกนอย่างเอาเป็นเอาตาย “ไอ้หนูรีบหนีไป ไม่งั้นแกเสียแฟนไปชั่วชีวิตแน่”

“เจ้าจิ้งเอ๊ย รีบพาแฟนแกไปเร็วเข้า ไม่งั้นแกจะต้องเสียใจไปชั่วชีวิต”

“อย่ารับคำท้าประลองนะพี่เอ ถ้าไม่อยากเสียแฟนคนสวยไปในชั่วพริบตา”

เซราสมีสุน่ใจเสียงผู้คนรอบข้าง เขากามด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมว่า “น้องชายรักแฟนน้องจริงหรือไม่”

จิโรยะตอบกลับทันใด “รักยิ่งกว่าชีวิตของตัวเองเสียอีก”

“ตอบได้ดีมาก งั้นเราไปประลองกัน...” ยังมีทันจะเอ่ยจบ เซราสก็เคลื่อนไหวดุจภูตพราย เขาพุ่งทะลุผ่านร่างจิโรยะ ไปคว้าข้อมือคาโยะพร้อมเอ่ยอย่างจริงจัง “น้องชายรีบตามมาให้ไวละ”

คาโยะมีฝีมือต่ำต้อยกว่ามาก จึงโดนพลังสกัดจุดทั่วร่างในพริบตา แล้วถูกลักพาตัวไปต่อหน้าต่อตาทุกคน

จิโรยะกัดฟันแน่น เขาเร่งวิชาตัวเองติดตามเซราส ทว่ากลับทำได้เพียงตามอีกฝ่ายไปห่างๆ มิสามารถเข้าใกล้ได้เลย...

เพียงชั่วพริบตาเดียว เซราสก็ปล่อยคาโยะ แล้วถอยมายืนหนึ่งอยู่ห่างๆ คาโยะที่กลับมาขยับตัวได้ตามปกติจึงปรี่เข้ากอดแฟนหนุ่มด้วยสีหน้าหวาดกลัว ถึงเธอจะเคยโดนแมริสจับโยนไปโยนมาอยู่บ้าง แต่นั่นก็ยังเป็นคนที่ไว้วางใจได้ ไม่ใช่คนแปลกหน้าที่มีพลังเหนือล้ำกว่าเช่นนี้

จิโรยะไม่ทันได้เอ่ยวาจา เซราสกลับชิงพุดขึ้นมาอย่างอ่อนโยน “ไม่ต้องห่วง หลังจากนั้นจะไม่แตะต้องน้องสาวคนนี้อีก จนกว่าน้องชายจะแสดงให้

ผมเห็นว่า ความรักของน้องชายเป็นของจริง ตามมา”

เขาเอ่ยเสร็จก็หันหลังเดินไปหยุดอยู่หน้าประตูบานใหญ่ของอาคารหลังหนึ่ง ลักษณะคล้ายโบสถ์โบราณ ปลูกสร้างด้วยศิลาสีขาว ตามกำแพงแกะสลักลวดลายอย่างงดงามวิจิตรตระการตา แม้แต่หน้าต่างยังทำจากแก้วหลากสีเป็นภาพพระแม่มาเรีย จึงยิ่งขับเน้นให้อาคารหลังนี้ดูศักดิ์สิทธิ์มากขึ้นเป็นทวีคูณ แต่ในขณะเดียวกันมันก็ช่างดูแตกต่างจากอาคารรอบข้างนัก

จิโรยะกับคาโยะไม่เข้าใจความหมายในคำพูดของอีกฝ่ายสักเท่าไร แต่ชายหนุ่มไม่เคยกล่าวเรื่องการพิสูจน์รักแท้ เขากุมมือแฟนสาวเดินตามอีกฝ่ายไปอย่างอาจหาญ

เขราสยิ้มพลางเดินนำ เขาอธิบายโดยไม่หันหลังกลับมา “นี่คือโบสถ์ที่มีไว้ให้ผู้คนมานั่งพักผ่อนหย่อนใจ ฟังบาทหลวงเทศนา จัดเทศกาลคริสต์มาส หรือยืมใช้ห้องเพื่อประชุมลับ เพราะในอาคารหลังนี้ พวกเราจะไม่สามารถใช้ทักษะพิเศษได้ และหากมีใครใช้กำลังรุนแรง คนผู้นั้นจะโดนพระเจ้าลงทัณฑ์ด้วยการสังหารในพริบตา”

จิโรยะหยุดเดินทันที สีหน้าเริ่มเคร่งเครียดจริงจัง “แล้วคุณพาพวกผมมาที่นี่ทำไม มันไม่เห็นจะเกี่ยวข้องอะไรกับการพิสูจน์หัวใจรักที่ผมมีต่อคาโยะเลยนี่นา”

เขราสหันกลับมามองจิโรยะ “พิสูจน์ได้ดี ขอเพียงน้องชายกล้าสาบานรักต่อหน้าท่านบาทหลวง แล้วขอให้ท่านช่วยจัดพิธีแต่งงานซะ แค่นี้พี่ก็จะรู้ว่าน้องรักน้องสาวคนนี้นักเพียงใด”

จิโรยะและคาโยะต่างมีสีหน้าตกตะลึง ครั้นหันมาสบตากัน คู่รักคู่นี้ยังเพลอเอียงอายจนสองแก้มแดงเรื่อ...